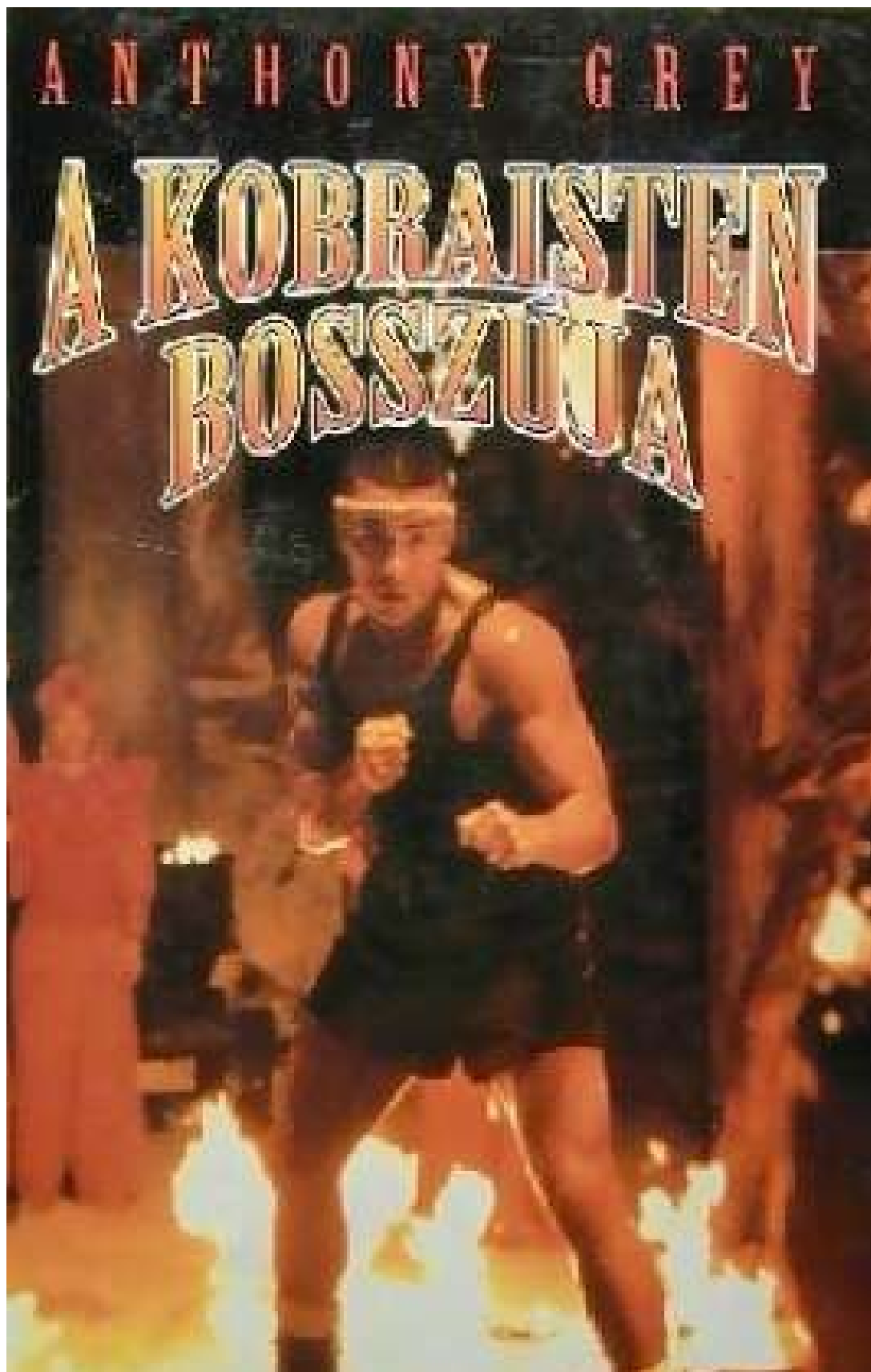

ANTHONY GREY

A KOBRAISTEN
BOSSZUJA

Anthony Grey

A Kobraisten bosszúja

Copyright by © Anthony Grey, 1997

ISBN 963 590 067 8

Felelős kiadó: Tóth József ügyvezető igazgató

Felelős szerkesztő: dr. Szigethy Ágnes

Typográfia: Szentiványi András

- Hölgyeim és uraim! örömmel jelentem önöknek, hogy járgányunk még mindig egyben van, és perceken belül leszállunk ennek az isten háta mögötti Tohangnak a repülőterén. Ha az ottaniak is úgy akarják... És reméljük, hogy úgy akarják!... Halljátok, nektek szólok! A fene essen belétek, világítsatok már, mert még öt perc és elfogy az üzemanyagom.

A fenti mondatokat úgy este kilenc tájban recsegte annak a parányi utasszállító repülőgépnek a fedélzeti hangszórója, amelyre körülbelül két órával ezelőtt, tizedmagunkkal együtt nagy könnyelműen felszálltunk Mandalay-ben. Akkor még - akárcsak a többiek - mi is bíztunk benne, hogy rozoga külseje ellenére azért kibírja az utat Tohangig. Az idő előrehaladtával aztán egyre csökkent az optimizmusunk, a pilóta előbbi bejelentkezése pedig egyértelműen meggyőzött bennünket arról, hogy vakmerőség volt felszállni rá.

A mellettem ülő Mike-ra pillantottam, aki mélyeket lélegezve próbálta megemészteni az utolsó - nyilván nem az utasok fülének szánt - néhány mondatot, aztán kitekintettem az aprócska, kerek ablakon. A nap már lebukott a látóhatár mögé, csak egy vékonyka vöröses csík derengett a horizonton. Az alattunk elterülő burmai dzsungel titokzatos fekete homályba öltözött. Fénypontok, amelyek településre vagy repülőtérré utaltak volna sehol sem látszottak. A dolog nem tűnt túl biztatónak, most már megértettem a pilóta idegességét. Pedig a fickó egész idáig maga volt a megtestesült lezserség; számolatlanul itta a söröket, közben időnként vicceket mesélt, s úgy tűnt semmi sem tudja kizökkenteni a jókedvéből. Most azonban beszüntette a showműsort, s ez egyértelműen arra utalt, hogy nem találja túl rózsásnak a helyzetet.

Elfordultam az ablaktól, s hátradőltem az ülésen. Közben csendesen átkoztam magam, amiért rábeszéltem Mike-ot, hogy ne várjunk holnapig, amikor normális repülőgép is indul Tohangba, hanem szálljunk fel erre a rakás ócskavasra, csak hogy mielőbb megérkezzünk a Kobra-szanatóriumba. Igaz, régi ismerősünk, az örökké mosolygós, köpcös kis ember Ted Fruggi volt az igazi felbujtó. Ugyanis ő hívott fel tegnap, és rávett bennünket, hogy azonnal üljünk repülőre. És, hogy mivel sikerült ezt elérnie? Nos, Fruggi régóta ismert bennünket, s tudta, mit kell mondania.

„- ...Higgyék el, Mr. Grey, hogy ez nagyon különleges ügy! Azért is szólok maguknak, mert tudom, hogy csípi az ilyeneket. Az itteni zsaruk viszont hülyék az ilyesmihez, legfeljebb egy tyúklopást tudnának kinyomozni... Meg aztán ők mégiscsak helybeliek.

- És az baj?

- Nekem nem. De ez a Kingsley, a szanatórium tulajdonosa azt mondja, hogy az itteni zsaruk, ha akarnának se tudnának normálisan nyomozni.

- Miért? Csak nem valami nagykutya keveredett az ügybe?

- Hát, ami azt illeti, igen.

- Akkor ezek szerint van gyanúsított, csak nem mernek

hozzányúlni?

- Ehhez nem is lehet.
- Miért, olyan nagy ember az illető?
- Nem éppen...
- Hátakkor...?
- ...Nem éppen ember...
- Hogy mondja?
- Jól hallotta Mr. Grey. A helyzet ugyanis az, hogy a sok baromarcú szerint a tettes a helybeli isten.
- Kicsoda?
- Mondom, a helybeli isten.
- Akkor ez tényleg nem akármilyen ügy.
- Na ugye, mondom én. Úgyhogy pattanjanak fel az első repülőgépre és jöjjenek ide, mert ezt az egészet úgyis csak akkor lehet megérteni, ha az ember itt van a helyszínen.
- Rendben van, Mr. Fruggi, meggyőzött.
- Helyes. Ne vesztegessenek egy percet se, induljanak amilyen gyorsan csak lehet... Higgye el, nem fogják megbánni..."

Gondolataimból enyhe rázkódás riasztott fel. A következő pillanatban a jobb oldali hajtómű hörögve akadozni kezdett, olyan hangokat adott ki, mint egy asztmás nagypapa amikor köhögésrohama van.

Előbb a propellerre kaptam a tekintetem, majd látva, hogy még forog, az alattunk elterülő feketeségbe meredtem. Egy fia fénypontot sem láttam sehol.

Dühösen szétmorzsoltam egy szitkot a fogaim közt, aztán hátradőltem, s a fejem felett pislákoló világítás halovány fényénél szent fogadalmat tettem: ha lezuhanunk, megölöm Fruggit.

Szerencsére a borúlátásom nem tartott sokáig. Egy hegygerinc felett átrepülve hirtelen megpillantottuk az aprócska repülőter fényeit, s nem sokkal később már az anyaföldön zötykölődött velünk az ócskavas. Az utastérben felengedett a feszültség, helyét megkönnyebbült csevegés vette át. Csak akkor lett csend egy pillanatra, amikor az épületekhez közeledve rövid hörrenéssel leálltak a propellerek, jelezve, hogy a tank immár teljesen kiszáradt.

- Ezt megúsztuk! - vigyorodott el Miké, hüvelykujjával a motorok felé bökve.

- Tényleg nem túlzott a fickó - vigyorodtam el én is. - Most már csak az a kérdés, megérte-e az életünket kockáztatni azért, hogy idejőjjünk.

- Majd kiderül - bölcselkedett társam, s mivel időközben kinyitották az ajtót, felállt és elindult a kijárat felé. Még egyszer kipillantottam az ablakon, aztán felkaptam a sporttáskámat és követtem.

A földszintes fogadóépület üvegajtójánál Fruggi várt ránk. A kis köpcösről szokás szerint sugárzott az életöröm, a jókedv. Ahogy meglátott bennünket, odaügetett hozzánk és lelkesen megrázta a kezünket.

- Csakhogy megjöttek! - ujjongott. - Már aggódtam, hogy mégis meggondolják magukat. Pedig ma este marha jó buli lesz, tudják éppen ma tíz éves a Kobra, és...

- Milyen kobra?

- Hát a szanatórium. -Aha!

- Igen. Na, szóval ma van a fennállásának a tízéves jubileuma, és Kingsley, a tulaj ünnepi banzájt rendez. Már reggel óta díszítik az épületet, ácsolják a színpadot, csinálják a hidegtálakat, egyszóval szuper lesz minden.

- Uhum - bólogattam értőn, majd csendesen megkérdeztem: - És a... gyilkosság?

- Ja, igen - komolyodott el Fruggi. - Hát azzal kapcsolatban nem sok minden történt. Ez a Namshar nevű ürge, akinek a nyomozást kellene irányítania nem egy észkombájn, ráadásul segítségre se nagyon számíthat az itteniektől, mert ezek még valahol a múlt század elején tartanak agyilag. Legalábbis jó részük még hisz mindenféle babonában, meg hókuszpókuszban. Kingsley ezért is akart vérbeli profikat idehívni. Én meg amikor meghallottam miben töri a fejét, mondtam neki, hogy ismerem Los Angeles legjobb magánnyomozóit, és ha gondolja, megpróbálom idehívni őket. Amikor aztán igent mondott, rázuhantam a telefonra és nyomban hívtam magukat.

- Mi pedig nyomban jöttünk - mosolyodtam el.

Egy pillanatra csend ereszkedett közénk, aztán Miké szólalt meg.

- Azt hiszem Tony, az lesz a legjobb, ha megkeressük a csomagjainkat, aztán megkérjük Mr. Fruggit, hogy részletesen meséljen el mindent, amit tud.

- Szerintem a gyilkossággal kapcsolatban jobb lenne, ha inkább Kingsleyt kérdeznék hátrította el a javaslatot a kis köpcös.

- Mert ahogy már a telefonban is mondtam, itt mindenféle babonák, meg ilyenek vannak, amiket meg kell érteni ahhoz, hogy a gyilkosság ügyében előre lehessen lépni, és ebben ő a király. Azt hiszem valami ilyesmivel foglalkozott, mielőtt a nagybácsija ráhagyta azt a rakás pénzt, amiből felépíttette a szanatóriumot.

- Oké - értettem egyet. - Akkor majd tőle kérünk információkat.

- Helyes - könnyebbült meg Fruggi, aztán hozzátette:
- Mellesleg percekben belül találkozunk az ürgével, mert most éppen bent van a faluban.

- Miért a szanatórium nem itt van? - csodálkozott Miké.

- A szanatórium se, meg a falu se - vigyorgott a kis köpcös.

- Innen még vagy három mérföld a falu, onnan meg másfél a szanatórium.

- Miért van minden így szétszórva?

- Mert amikor ezt a porfészkét pár száz évvel ezelőtt felépítették, még nem gondoltak rá, hogy itt valaha szanatórium, meg repülőtér lesz. Aztán jött Kingsley és megalapították a hegyoldalon a Kobrát, később pedig, mivel egyre több pénzes hapsi jött ide pihenni, csináltak repülőteret is. De mivel a környéken ez az egyetlen nagyobb sík terület, annyi pénz meg nem volt, hogy letaroljanak néhány hegyet, ide építették. Még így is ilyen kis piszlicsáréra sikeredett.

- Hát, nagyobb gép nem is tud itt leszállni - néztem körül.

- Nem - ingatta a fejét egyetértően a kis köpcös. - Pedig most már az idegenforgalom is fellendült. Tudják a Kobraünnep miatt.

- Nem tudjuk - mosolyodtam el.

- Ja, tényleg! Hát maguk még nem tudnak semmit. Na, keressük meg gyorsan a motyójukat, aztán a buszon majd mesélek.

A javaslatnak megfelelően előbányásztuk a csomagszállító kocsin lévő halomból a bőröndjeinkét, s többet magunkkal együtt beszálltunk a szanatórium, repülőtér előtt parkoló buszába. Egy perccel később már a dzsungelbe vágott hepehupás autóúton zötykölődött velünk a jármű.

Megpróbáltam a lehető legkényelmesebben elhelyezkedni az ülésen, Miké úgyszintén. Fruggi közben előrebotorkált az éjszakai alapvilágítás derengő fényénél a hűtőhöz, hogy hozzon néhány sört. Míg vártunk rá, jobb híján kibámultunk az ablakon az éjszakába. Ami azt illeti, nem sok látnivaló akadt. Csupán a legkülönbözőbb fajtájú pálmák és egyéb trópusi növények sziluettjei rohantak el mellettünk könnyedén hajladozva az időnként feltámadó szélben, s néha egy-egy madár rebhent fel riadtan a busz közeledtére a levegőbe. Más azonban nem mozdult a nappali forróság csökkenésével ájulásszerű álomba zuhant tájon.

Mike meg is jegyezte:

- Remélem a szanatóriumban ennél kicsit mozgalmasabb az élet.
- Hallottad mit mondott Fruggi - emlékeztettem. - Épp nagyszabású banzáj kellős közepébe csöppenünk bele.
- Uhum. Kérdés, hogy itt mi számít banzájnak.
- Fogalmam sincs - ingattam a fejem. - Egy dolog mindenesetre nagyon megnyugtató.
- Éspedig? - nézett rám csodálkozva Miké.
- Az - vigyorodtam el -, hogy a nyitó tűzijátékot nem a mi repülőgépünk szolgáltatta.
- Ebben egyetértünk - vigyorodott el ő is.
- Gondoltam. Mellesleg... amiért a kis köpcös ennyire lelkesedik, az nem lehet olyan rossz.
- Az biztos, hogy szereti az élet örömeit.
- Na, látod. Minden kialakul, csak nem kell türelmetlenkedni.
- Oké, igazad van.

Nem sokkal később visszaimbolygott hozzánk Fruggi. Letette a magával hozott söröskartont az előttünk levő ülések egyikére, s mellé huppant.

- Na, a faluig már kibírjuk valahogy - állapította meg vidáman.

Elvettünk egy-egy dobozt, letéptük a zárólemezeket, s belekortyoltunk a kellemesen hűvös italba.

- Ez jól esett - sóhajtott a kis köpcös, aztán megtörölte a szája szélét, s ránk nézett. - Most már rátérhetünk a kevésbé fontos dolgokra is. Ott tartottam ugye, hogy van ez a Kobraünnep, ami annyira feldobja ennek a porfészeknek az idegenforgalmát. Illetve ez, meg a szanatórium az, ami idevonzza a külföldieket. Nem is hinnék, hogy Kingsley-ék mi minden nyavalyát gyógyítanak itt. Az impotenciától kezdve a reumáig vagy kétszáz féle betegségre van tablettájuk, kenőcsük meg ki tudja még mijük.

- Nem semmi - mondta elismerően Miké.

- Hát nem - bólogatott Fruggi. - A prospektusuk alapján úgy tűnik, hogy a halottakon kívül bárkit talpra tudnak állítani.

Kortyolt egyet a söréből, aztán folytatta.

- De egyelőre hagyjuk a szanatóriumot és beszéljünk a Kobraünnepéről. Ezt minden évben ugyanabban az időpontban rendezik meg, és egy hétig tart. Arra az egy hétre kinyitják a faluban lévő szentélyt, ahol valamilyen különleges, több száz éves szobor van, és ekkor mindenki megnézheti. Azért csak ilyenkor, mert egyébként a papok elzárják valahová, ahol senki sem férhet hozzá. Bár

őszintén szólva nem értem, hogy minek is akarna bárki hozzáférni, amikor...

Szavait váratlanul sziszegés szakította félbe. Fruggi riadtan elhallgatott, s a hang irányába kapta a fejét. Erre előbb csend lett, majd halk neszezést követően ismét meghallottuk a jellegzetes hangot. Pontosan a hátunk mögül jött.

- Ssssz...

- Jézusom! - suttogta a kis köpcös. - Ez biztos egy kobra!

- Jól kezdődik! - morogta Miké mozdulatlanra merevedve.

- Most mi a francot csináljunk?

- Fogalmam sincs - szűrtem a fogaim közt, s éreztem, hogy egy pillanat alatt átnedvesedik a hátamon az ing. Egyszer olvastam valahol, hogy az errefelé honos királykobra akár az elefántot is képes megölni a lábujjai között lévő puha bőrbe harapva.

- Ssssz...

A sziszegés mintha közeledett volna valamelyest. Mozdulni egyikünk sem mert, mindhárman tudtuk, hogy a hüllőt a hirtelen mozgás támadásra ingerli. Más utas nem volt a közelben, a többiek elől ültek, így nem is érzékeltek semmit a veszélyből.

...Persze hiába is érzékelnének, segítem úgysem tudnának...

- Valamit tenni kell - nyöszörögte Fruggi - , mert ha ez a dög ideér...

- Ne csináljanak semmit, maradjanak nyugton! - szólalt meg váratlanul egy fojtott hang a túloldali ülésor mögött.

...Ki a fene lehet az? Hiszen az utasok közül senki nem ült mögénk...

Milliméterről milliméterre fordítottam a fejem a beszélő irányába, de a félhomály miatt nem sokat láttam belőle. Inkább csak sejtettem a körvonalait, amint lassan lecsúszott az ülésén, s átaraszolt a mi ülésorunk alá.

Nem ijedős ember, az biztos! - állapítottam meg magamban, miközben vártam, hogy mi fog történni. A zajokból ítélve a fickó bemászott az ülések alá, és laposkúszásba kezdett, hogy elérje a hüllőt, mielőtt még az érne el bennünket. Feszült, óráknak tűnő másodpercek következtek. A legrosszabb az volt, hogy nem tehattünk semmit, s azt sem tudhattuk milyen messzire van még a hüllő a bokánktól. Csak az ismeretlenben bízhattunk... meg a szerencsénkben. Hirtelen csattanás hallatszott, valami a bokámnak vágódott, ugyanakkor Fruggi iszonyodó hörrenéssel felrántotta a lábait, és átvetette magát a szomszédos ülésorra. Jószerivel el sem jutott a tudatunkig, mi történt, amikor az ismeretlen megszólalt alattunk.

- Nyugalom! Már elmúlt a veszély. Az előbb is csak a kezem ért a lábához Mr. Fruggi.

- Ki...ki a fene maga? - hebegte vacogó fogakkal a kis köpcös.

- Yippa - felelte a kérdező, és ujjával a karjára tekeredő kobra fejét szorítva, előmászott az ülésém alól. Ahogy imbolyogva megkapaszkodott mellettem az üléstámlában, éreztem, hogy újabb vízcseppek gördülnek le a hátamon.

A hüllő harapásra tátott szája körülbelül tíz centire táncolt az arcomtól.

- Mennyiért vinné odébb? - szúrtem a fogaim közt, miközben

egyszerűen nem tudtam levenni a tekintetem az engem figyelő hideg szempárról.

- Mit? Ja, bocsánat. Azt hiszem jobb lesz, ha visszateszem a kosárba.

Yippa elvonult a helyére, majd némi pepecselés után visszatért hozzánk. Most az alapvilágítás halovány fényében végre alkalmam volt szemügyre venni. Mint kiderült a hangja és a mozgása alaposan megtévesztett, ugyanis ezek alapján középkorúnak gondoltam. Pedig legalább a hatvanadik évét taposta. Alacsony, sovány emberke volt, de nem törékeny. Az a fajta, aki a természetben vénült meg, s az életben maradásához meg kellett őriznie az erejét és fürgeségét. Noha jellegzetesen bő, távolkeleti ruházata miatt nem látszott a testfelépítése, biztosra vettem, hogy izmos, inas ember. Csaknem teljesen kopasz volt, csupán a tarkójánál hagytak meg az évek néhány ősz tincset. Ezzel szemben jó tízcentis, bozontos, hófehér szakállt viselt. A szemöldöke is sűrű volt és fehér. Mandulavágású, apró szemei kutatóan fürkészték bennünket, noha a mély ráncokkal barázdált arc igyekezett közömbösnek mutatkozni.

Nem így Fruggi. Mikor végre magához tért az előbbi sokkból, idegesen az öregre förmedt.

- Maga mi a francot keres itt a kobraival?! Kis híján megmart az a dög!

Yippa feléje fordult, s miután hideg, kígyószerű nézésével beléfojtotta a szót, lassú, vontatott hangon megszólalt.

- Nyugalom Mr. Fruggi. Már nincs veszélyben.

- Nem vagyok én abban olyan biztos! - morogta ingerülten a kis köpcös. - És, ha mindjárt megint idemászik?

- Nem fog. Spárgával lekötöztem a kosár tetejét.

- Hm. Ezt eddig is megtehetette volna.

- Igaza van... Sajnálom.

- Még szép! - dohogott Fruggi, aztán némiképp megenyhülve megkérdezte: - Egyáltalán, hogy kerül maga ide?

- A repülőtérről felé jártam, és amikor megláttam a buszt, úgy gondoltam egyszerűbb, ha azzal megyek vissza a szanatóriumba.

- És a kígyókat is hozza? - kérdeztem közbe megütközve.

- Természetesen - bólintott Yippa. Fruggira pillantottam, aki előbb nem értette a dolgot, aztán a homlokára csapott.

- Ja, hát maguk honnan is tudnák, hogy kicsoda Yippa. Na, ne ijedjenek meg, ő nem valami különös vendég, hanem a szanatórium dolgozója.

- Én fogom be a környéken kóborló kígyókat - mondta az öreg. - Ezenkívül segítek a gyógyszerek elkészítésében, amikkel az ideérkezőket kezelik. Gondolom maguk is tudják, hogy a kígyóméregből nagyon sok gyógyszer készül. A Kobra-szanatóriumnak pedig éppen az a különlegessége, hogy az itt alkalmazott szerek mindegyike a kobra mérgének felhasználásával készül.

- Ühüm - bólogattam, majd bizonytalanul felálltam és kezemet nyújtottam. - Hát... örülök, hogy találkoztunk. A nevem Anthony Grey, ő pedig a társam Miké Darms, tudja...

- Tudja Yippa, az urak régi ismerőseim, és pihenni jöttek ide - vágott a szavamba Fruggi, szemvillanással jelezve, hogy Kingsley

nem akarja nagydobra verni, kik is vagyunk.

- Értem - bólintott az öreg, majd miután kutatóan végig fürkészte az arcunkat Fruggihoz fordult. - De, ha jól hallottam a Kobraünnep is érdekli őket.

Valami különös feszültség vibrált a hangjában.

- Persze - vigyorodott el Fruggi, fel sem figyelve Yippa hangszínének változására. Tudja, mi nyugatiak nagyon csípjük az ilyen egzotikus keleti dolgokat... Tényleg, nem mesélne Mr. Greyéknek erről az egészről? Maga idevalósi, biztos mindent tud róla.

Yippa arca furcsán megrándult az invitálásra.

- Nem vagyok túl jó mesélő - mondta aztán. - ...De, ha az ismerősei nagyon kíváncsiak, kérjék meg Harasmanit. Ő biztos szívesen beszél róla.

- Harasmani? - vonta fel a szemöldökét Fruggi. - Az meg kicsoda?

- A Kobraünnep egyik szervezője. Ott ül elől, a sofórtól jobbra.

- Aha! - derült fel Fruggi arca, majd néhány pillanatnyi tétovázás után talpra szökkent. - Hát én idehívom a fickót.

És még mielőtt bármit szólhattunk volna, elindult előre.

Yippa némán nézett utána, aztán amikor a kis köpcös odaért Harasmaninhoz, sarkon fordult, s nesztelen léptekkel visszament a helyére.

- Különös figura, mi? - intett fel a fejével Miké.

- Ühüm - értettem egyet. -- Figyelted, hogy vizslatott bennünket? Mintha a gondolatainkba akart volna látni.

- Ja. Csak azt nem értem, miért.

Nem sok időnk maradt a töprengésre, mert hamarosan megérkezett Fruggi, Harasmani kíséretében.

Bemutatkoztunk, aztán Harasmani leült az előttünk lévő ülésre.

- Tudják, - nyitotta meg a társalgást felénk fordulva Fruggi - óriási szerencsénk van. Én már napok óta próbálom megtalálni Mr. Harasmanit, maguk meg, ahogy megérkeznek rögtön találkoznak vele. Ezt nevezem mázlinak.

Bamba ábrázatunkat látva, lopva ránk kacsintott, aztán Harasmaninhoz fordult.

- Az az igazság, hogy engem nagyon érdekel az egész kobrahistória, és a környéken mindenki azt mondta, hogy ha tényleg szakszerű felvilágosítást akarok, akkor csakis Mr. Harasmanit kérdezzem. És erre mit tesz a véletlen, most tudtam meg, hogy ön itt van a buszon.

- Igen, ugyanis egy külföldi ismerősömet vártam, de nem érkezett meg, és a busszal mégiscsak könnyebb visszamenni Tohangba, mint gyalog.

- Nagyon igaza van! - bólogatott buzgón Fruggi, majd pillanatnyi hallgatás után megkérdezte: - Akkor... beszélne nekünk néhány szót erről a kobrakérdésről? Hogy mégis igazi szakértőtől halljunk róla!

Harasmanin látszott, hogy jólesik neki a kis köpcös hizelgése.

- Miért is ne - mosolyodott el.
- Ó, nagyon köszönjük - lelkendezett Fruggi.
- Igazán nincs mit - udvariaskodott Harasmani. - Nos hol is kezdjem...?

- Talán a szentéellyel, meg az ott lévő szoborral - javasolta a kis köpcös.

- Rendben - egyezett bele mosolyogva Harasmani. - Akkor nézzük először a kobraszobrok történetét.

- Kobraszobrok? - néztünk rá csodálkozva.

- Igen - Harasmani határozottan élvezte a helyzetet.- Valójában ugyanis szoborpárról van szó. Igaz jelenleg csak az arany kobra van a szentélyben, mert a párját, ami ezüstből készült, több mint egy évszázada elrabolták, és csak néhány évvel ezelőtt került elő. Az akkori tulajdonosa, egy indonéz bankár ajándékba adta a Mandalay-i Néprajzi Múzeumnak, és az itteni szerzeteseknek eddig még nem sikerült elérniük, hogy visszakerüljön ide. Pedig a mandalay-i múzeumban ki sincs állítva, csak a raktárban porosodik. Itt viszont a kettő együtt egész vallást jelképezne.

- Egész vallást?

- Igen.

Harasmani néhány másodpercig kibámult az éjszakába, aztán beszélni kezdett.

- Tudják Tohang elég érdekes helyen fekszik... csakúgy, mint egész Burma vagy új nevén Myanma. Észak-nyugaton India, észak-keleten Kína, dél-keleten Thaiföld és Laosz határolja az országot, s így a legkülönbözőbb vallások keverednek a területén, az egyes törzsi hiedelmekről nem is beszélve. A kígyóisten imádata sem tohangai különlegesség. Mang, ahogyan errefelé hívják, különböző neveken ugyan, de megtalálható a kínai, az indiai, sőt még a tibeti mitológiában is.

Mang néven a dél-kínai területeken vált leginkább ismertté, az Er-ja ókori szótár a kígyók királyaként emlegeti. Igaz a középkor bizonyos időszakában az egyik sárkányfajtát is így nevezték. Egy másik, kétfejű kígyót Vej-ső néven emlegetnek a kínai mitológiában. A hiedelem szerint a Csinji-sanon, azaz a kilenc kétely hegyén tenyészett, s aki elfogta és evett a húsából, hatalmas uralkodóvá vált. Más leírás szerint, aki megpillantotta Vej-sőt nyomban meg kellett halnia. A tibetiek úgy tartották, hogy a kozmikus aranyteknős rakta hat tojásból kikelt, kígyótestü, hal-, béka-, ebihal-, kígyó-, és skorpiófejű lények urai az időjárásnak, őrzik a hasznos ásványokat, s alkalomadtán betegségekkel sújtják az embereket, meg az állatokat. Az indiai mitológia is számos kígyó alakú szörnyet ismer. Ezek az alvilág lényeknek osztályába tartoznak, s ellenségesek az ember iránt. Van köztük villámszóró kígyó, a mélységek kígyója, a tüzes kígyó... Harasmani elhallgatott egy pillanatra, majd elmosolyodott.

- Bocsánat, kicsit elkalandoztam a tárgytól. De most már tényleg a szobrokról fogok beszélni. Nos, a több évszázaddal ezelőtt itt élt törzsek nemcsak a vallásukban hódoltak a Kobraistennek, hanem a vezetőik kiválasztását is rábízták.

- Micsodaaa?! - képedt el Mike. - De, hát hogyan?

- Természetesen közvetett módon - felelte a kérdezett. - A

törzs vezetője mindig a szerzetesek csoportjából került ki. Ennek a csoportnak a tagjai egész életükön át tanultak, készülve rá, hogy az adott pillanatban közülük a legfelkészültebb átvegye a törzs vezetését. Annak az eldöntése azonban, hogy pillanatnyilag ki a legfelkészültebb, nem volt könnyű dolog, s mindig vitákra adott okot. Ezért végül a Kobraistent hívták segítségül. Először is elkülönítettek a kobra szentélyben egy kis helyiséget, kifejezetten a vezetőválasztás céljából. Ebbe különleges, körülbelül három láb magas, és négy láb széles, oldalain csapóajtókkal ellátott, nyolcszögletű talapzatot helyeztek, amelynek a teteje rácsokban folytatódott. Leginkább nyolcszögletű vadállat-ketrecre hasonlított. Az alsó, kőből készült rész tetejére kör alakú korongot raktak, amelyet jobbra és balra is el lehetett forgatni. Nos, a korong és a körülötte levő rész is apró, háromszög alakban elhelyezkedő lyukakkal volt tele. Ezekbe lehetett behelyezni a kobraszobrokat, az aljukon lévő három rudacskát belenyomva a lyukakba. Amikor vezetőválasztásra került a sor, a szerzetesek elhelyezték a korongon az aranykobrát, majd a csapóajtók mögé élő kobraikat raktak és kijöttek.

A vezetőjelöltek ezután egyenként vizsgáztak. A vizsga abból állt, hogy bementek az épületbe az ezüst kobrával benyúltak a rácsok között, és az általuk kiválasztott helyre benyomták a szobor rudacskáit. Ha jó helyre tették a szobrot, kioldódott az aranykobra rudacskáit rögzítő reteszelés, és ki tudták húzni mindkét szobrot a talapzathoz. Ha viszont nem, bilincs csattant a kezükön, a rácshoz szorítva őket. Ugyanakkor bezárultak az ajtók, működésbe lépett a csapóajtókat nyitó szerkezet, és körülbelül egy perc múlva kizúdultak a talapzathoz a kobraik.

- Úristen! - hördült fel iszonyodva Fruggi, aztán pillanatnyi hallgatás után hozzátette: - De, hát ennek semmi értelme! Hiszen akkor tisztára a szerencsén múlt, hogy ki lett a főnök.

- Egyáltalán nem Mr. Fruggi - mosolygott Harasmani. - A talapzaton ugyanis nemcsak lyukak voltak, hanem különféle jelzések és ábrák is, ezenkívül a vezetőválasztás idején a szerzetesek is elhelyeztek rajta néhány apróbb tárgyat. Ezeknek a figyelembevételével, az addigi tanulmányaikat felhasználva kellett a vezetőjelölteknek megtalálniuk a kobraik egymáshoz viszonyított helyzetét.

- Engem biztos nem tudtak volna rávenni, hogy bemenjek ilyen... vizsgára - morogta a kis köpcös.

- Nem is köteleztek rá senkit Mr. Fruggi - felelte Harasmani.

- Csak az tett próbát, aki bízott benne, hogy sikerrel fog járni.

- És akinek mégsem volt szerencséje...? tudakolta Miké.

- Mindegyik szép temetést kapott.

- Hm. Az is valami.

- Na, és ha több vizsgázó is kiállta a próbát? - kérdeztem.

- Nos - nézett rám Harasmani -, akkor folytatódott a dolog. Ugyanis, mint már mondtam a talapzaton lévő belső korong forgatható volt, s minden egyes elmozdításkor máshogy kellett rajta elhelyezni az arany- és ezüst kobrát is. Összesen több, mint kétszáz variációt lehetett vele megcsinálni. Ennyire azonban, természetesen sosem került sor. Annál is inkább, mert a pályázók

bármikor abbahagyhatták a dolgot. Nem úgy a már megválasztott vezető, akinek minden évben alá kellett vetnie magát ilyen megmérettetésnek, így bizonyosodhatott meg róla mindenki, hogy a legfőbb vezető még mindig emlékszik a tanultakra, és nem felejtette el a szerzetesek által belenevelt igaz értékeket.

Harasmani elhallgatott, végignézett rajtunk, aztán az arcunkra kiülő enyhe iszonyat hatására újra beszélni kezdett.

- Persze önök számára nyilván barbárnak és kegyetlennek tűnik a dolog...

- De még mennyire! - szaladt ki Fruggi száján.

Harasmani lassan ráemelte a tekintetét, aztán hűvösen felelte:

- Lehet, hogy bizonyos mértékig igaza van Mr. Fruggi..., de egyvalamit ne felejtsem el; a kobrák szavazatait nem lehetett megvenni! Sem pénzzel, sem ígéretekkel. És az a vezető, aki elfelejtkezett a népéről, nem élösködhetett időtlen időnkig az emberek nyakán.

Az érvelés tökéletesen logikus volt, mégsem tudtam teljesen azonosulni vele. Talán elő is hozakodtam volna a kétségeimmel, ha a váratlan döccenés belém nem fojtja a szót. A sofőrnek viszont éppen ez hozta meg a hangját.

- Hölgyeim és uraim! - búgta a mikrofonba. - Beértünk Tohangba. Nemsokára elhaladunk a Kobra-szentély mellett, majd a Myenbo nevű kocsmánál rövid időre megállunk, aztán, indulunk a szanatóriumba.

Az utasok felélénkültek a hír hallatán. Mindnyájan az ablakokhoz tódultak, és izgatott nyüzsgéssel figyelték a keskeny utca két oldalán sorakozó földszintes és egyemeletes házakat. Valamennyi fehér falú volt, pagodatetővel, aprócska ablakokkal és kis teraszokkal. Ezenkívül minden házhoz tartozott néhány négyzetméteres kert, ahol egyaránt virultak haszon- és dísznövények.

A többség számára meglepő volt, hogy milyen szép és rendezett minden. Ószintén szólva mi is elcsodálkoztunk kissé.

Harasmani figyelmét nem kerülte el a dolog.

- Látom, meglepődtek - mosolyodott el. Gondolom rosszabbra számítottak.

- Hát...ööö...igen - ismertem be.

- Nem csoda - bólintott. - Az emberek jó részének a Távolkeletről ma is düledező bambuszkunyhók meg éhező, mezítlábas gyerekek jutnak az eszébe. Pedig az utóbbi években hatalmas fejlődés ment végbe egész Ázsiában. Még az ilyen eldugott településeken is. És szerencsére mindez úgy zajlott le, hogy közben a tradíciókat sem kellett teljesen feladni. Elég, ha Tohangra meg a Kobraünnepre gondolunk.

Mintegy végszóra odaértünk az esti félhomályba burkolózott Kobra-szentélyhez. Jókora épület volt, ívelt nyeregtetővel a két végén szögletes tornyokkal. A falakat és a tetőt tartó oszlopokat egyaránt gyönyörű, vörösarany faragások díszítették, a nehéz fakapun pedig hatalmas zöld kobra öltögette haragosan a nyelvét a szemlélőre. Az egész valami megmagyarázhatatlan, magasztos, földön túli erőt sugárzott.

Nemegyszer láttam már ilyet, mégis lenyűgözve meresztettem rá a szemem.

- Klassz mi? - bámult ki az ablakon Fruggi. - Az embernek olyan érzése támad, mintha visszament volna az időben.

- Hát még, ha a belsejét is meglátja mondta Harasmani.

- Biztos a frász jön majd rám, annál a talapzatnál - bólogatott a kis köpcös. - Eszembe fog jutni mi történt azokkal, akik rossz helyre rakták az ezüst kobrát. Még szerencse, hogy most nincsenek igazi kígyók a csapóajtók mögött...

- Ön téved Mr. Fruggi - ingatta a fejét Harasmani. - A szerzetesek napjainkban is elhelyeznek kobrákat a talapzatban az ünnep idejére.

- He? - pislogott riadtan a kis köpcös. Azt akarja mondani, hogy...

- Igen - bólintott Harasmani. - Manapság is ugyanúgy valódi kobrák őrzik az arany kobrát, mint évszázadokkal ezelőtt.

- Jézusom! - hördült fel Fruggi. - És az emberek mégis oda mernek menni a talapzathoz?

- Természetesen. Kivétel nélkül. Nem eshet bajuk, mivel a Kobraünnep ideje alatt mindig ott áll egy-két szerzetes a talapzat mellett, hogy ne történhessen semmi.

- Ja, az más! ...Na nem mintha különberi nem mertem volna bemenni...

Magamban elmosolyodtam a kis köpcösön, aztán hirtelen eszembe jutott valami.

- Tényleg Mr. Fruggi - pillantottam fel -, eddig még meg sem kérdeztem... ön, hogy került ide?

- Még nem is mondtam?! - csodálkozott a kis köpcös, aztán, kihúzta magát, s túljátszott szerénységgel közölte:

- Természetesen filmezek.

A természetességből annyi valóban igaz volt, hogy időnként kapott néhány kisebbnagyobb statisztaszerepet valamelyik filmgyárban, mi azonban tudtuk, hogy nem kifejezetten ebből él. Ugyanakkor nem akartuk zavarba hozni Harasmani előtt, annál is inkább, mert az a parányi nagyképűség, amivel filmsztárrá avanszálta magát inkább mosolyogtató volt, mint bosszantó.

- Valami szuperprodukció? - érdeklődtem.

- Természetesen - bólintott magától értetődően. - ...És a szerepem sem akármilyen! Én leszek az a gyanús, sánta szolga, aki mindig a hősnő körül sertepergél, és végül megeszi egy krokodil.

- Aha! - suttogtam áhítattal. Harasmani értetlenül nézett végig rajtunk. Aztán felállt.

- Hát... azt hiszem, ideje mennem.

Erre én is alászálltam a filmművészet magasztos régióiból és felálltam.

- Nagyon szépen köszönjük az előadást Mr. Harasmani - nyújtottam mosolyogva a kezem. - Remélem még találkozunk.

- Minden jót - köszönt el a kobra-mítosz szakértője, majd miután Fruggiékkal is kezet fogott, előre indult.

- Most már hamarosan megérkezünk nézett ki az ablakon a kis köpcös. - A következő saroknál jobbra fordulunk és ott lesz a Myenbo. Szerintem Kingsley már odabent várja magukat.

Néhány pillanat múlva valóban bekanyarodott a busz. Pálmákkal szegélyezett, kör alakú terecskére jutottunk. A sofőr lassított és megállt az impozáns, fafaragásokkal díszített emeletes épület előtt, melynek bejárata fölött sejtelmesen halovány, kékeszöld MYENBO felirat villogott.

- Megérkeztünk - szólt bele a sofőr a mikrofonba. A következő pillanatban az automatika sziszegve kinyitotta az ajtókat, az utasok pedig nevetgélve, tréfálkozva lezúdultak a lépcsőkön.

Megvártuk amíg Yippa is leszáll, s eltűnik a kosarával együtt valamerre az éjszakában, aztán felszedelőzködtünk és Fruggit követve beballagtunk az épületbe.

- Rosszabbra számítottam - jegyezte meg körbepillantva Miké, és igazat adtam neki.

A Myenbo nagyon barátságos kis csehó volt. A falakat és a plafont sötétbarnára pácolt lambéria borította, a világítást a mennyezetről lelógó, aprólékos kézimunkával készített, festett lámpások szolgáltatták. A bejárattal szemben széles, vörösréz pult terpeszkedett, előtte bőrrel bevont bárszékek ágaskodtak. Az asztalokat megmagasított faladákban lévő, egzotikus növények, meggyékényből font paravánok választották el egymástól, lehetővé téve a diszkrét beszélgetést. Mondjuk az olyasfajtat, amilyenre most készültünk.

Igaz, nem úgy tűnt, hogy bárki is ki akarna hallgatni bennünket, vagy akárki mást a helyiségben. Annál is inkább, mert teremtett lelket sem láttunk sehol.

...Az még réndben lenne, hogy az idevalósiak mind antialkoholisták, és kerülik a helyet, mint apáca a bordélyházat... de hova tűntek azok, akik előttünk jöttek be ide?

Már épp szóvá akartam tenni a dolgot, mikor a nyitva hagyott oldalajtón át zúgolódás moraja hallatszott.

- Biztos megint ütik egymást - nézett a hang irányába Fruggi.

- Kik? - tudakolta óvatosan Miké.

- Hát Batang meg Tulgahan - felelte a kis köpcös, majd hozzátette:

- Ők a helyi bando* vagy milyen bajnokok és időnként bemutatót tartanak a külföldieknek. Azok meg persze kajolják az ilyen egzotikus dolgokat. Sőt, aki akar meg is verekedhet velük.

- Hm. - vigyorodott el Miké. - Ez érdekesen hangzik! Bandóssal még úgysem küzdöttem.

- Azért ne ma este kezd el - javasoltam, majd kajánul hozzátettem:

- A végén még levernek, mielőtt Kingsley elmondhatná, hogy mit is kell csinálnunk.

Mintegy végszóra magas, negyvenöt év körüli férfi bukkant fel az ajtórésben, és meglátva bennünket, energikus léptekkel elindult felénk. Könnyű, a trópuson oly divatos homokszínű szövetkabátot és nadrágot viselt, valamint magas szárú fekete csizmát, amelynek sarka minden lépésénél erőteljesen dobbant a fapadlón.

Mikor odaért hozzánk, acélkék szemének egyetlen pillantásával felmért bennünket, aztán elmosolyodott és kezét nyújtott.

- Üdvözlöm önöket uraim, Richárd Kingsley vagyok.

- Anthony Grey.

- Mike Darms.

A bemutatkozást követően Kingsley egy eldugott asztalhoz vezetett bennünket, majd intett az időközben előkerült pincérnek, és rövid tanácskozás után négy sört rendelt. Megvárta, amíg kihozzák a jéghidegen gyöngyöző italt, s csak akkor kezdett bele a mondókájába, mikor ismét magunkra maradtunk.

* bando -- burmai küzdősport

- Mindenekelőtt uraim - nézett ránk komoly arccal -, köszönetet szeretnék mondani, amiért eljöttek. Őszintén szólva nem nagyon bíztam benne, hogy ilyen hamar itt üdvözölhetem önöket. Sőt, arról sem voltam meggyőződve, hogy Mr. Frugginak egyáltalán

sikerül elérnie, hogy a nyüzsgő Los Angelesből ide repüljenek az isten háta mögé.

- Nos, az a helyzet - feleltem -, hogy szeretjük a különleges ügyeket és, ha jól értesültünk ez tényleg nem hétköznapi eset.

- Hát nem - bólogatott Kingsley. Sóhajtott egyet, beletúrt sötétbarna hullámos hajába, aztán a szemembe mélyesztette a tekintetét.

- Tudják, Mr. Grey, éppen ma tízéves a Kobra-szanatórium és egészen idáig még csak pofozkodásra sem került sor az ottani vendégek között. Mindig gondosan ügyeltünk rá, hogy a legkisebb nézeteltérések is megnyugtatóan rendeződjenek. Most pedig... most pedig megölik az egyik vendégemet. Tudják, mit jelent ez?

Látszott, hogy Kingsleyben forr az indulat, ezért vártam néhány másodpercet amíg lecsillapodik, s csak aztán szólaltam meg.

- Megértem az indulatát, Mr. Kingsley. Ilyen eset nyilván nem öregbíti a szanatórium hírnevét... Pláne, ha nem sikerül gyorsan és megnyugtatóan a végére járni az ügynek.

- Hát éppen ez az! - morogta dühösen Kingsley. - Ezek az itteni rendőrök jószerivel semmit sem tudnak tenni az ügyben. Nem segít nekik senki! ...Mert mindenki fél!

-Fél? És...mitől?

Kingsley idegesen belekortyolt a sörébe, aztán lesimította a bajuszát, s pillanatnyi habozás után kibökte:

- A Kobraisten bosszújától!

- A mitől? - képedtem el.

Kingsley újabb kortyolás és bajusz simogatás után zavartan magyarázni kezdett.

- Nézzék, bizonyára említették már önöknek, hogy errefelé az

emberek Mang-ot, azaz a Kobraistent imádják. A szanatóriumban történt gyilkosság körülményei pedig... khm... nos, szóval bizonyos fokig úgyis értelmezhetők, hogy a tettes maga... maga a Kobraisten.

- Elmondaná részletesen, hogy voltaképperi mi is történt?

- Nos, tegnap este - előzetes helyfoglalás alapján - bejelentkezett hozzánk Prakar Mirangi, egy jónevű rangooni üzletember. Felment a szobájába, majd nem sokkal később lehozta a diplomata táskáját, és berakta a szanatórium széfjébe. Aztán átment a bárba, ivott egy-két italt, majd visszament a szobájába és lefeküdt. Körülbelül másfél óra múlva egy argentin házaspár talált rá... holtan.

- Elmondták, hogy miért mentek be hozzá? - kérdezett közbe Miké.

- Félig nyitva volt az ajtaja, ők meg természetes kíváncsisággal belestek a résen... Aztán, amikor megpillantották, ahogy ott feküdt félig lelógva az ágyról, bementek, mert azt hitték rosszul lett. És akkor meglátták...

-Mit?

- A kígyóharapást a tarkóján! Összenéztünk Mike-kal, aztán én tettem fel a mindkettőnkben rögtön felmerülő kérdést.

- És a kígyóharapás alapján tételezik fel, hogy a... Kobraisten ölte meg a szerencsétlent?

- Igen - bólintott Kingsley, s rögtön meg is magyarázta. - Először is nem találtunk szabadon kóborló kígyót, pedig felforgattuk az egész épületet... másodszer a sebtében elvégzett boncolás megállapította, hogy a harapásnyom éppen olyan, mint Mang-é.

- Ezt...ööö...nem értem - mondtam bizonytalanul, majd hozzátettem:

- Nézze, nem akarok jópofáskodni, de mikor látták utoljára, amint a Kobraisten személyesen megharapott valakit?

- Nem kellett ehhez senkinek sem látnia - rázta a fejét Kingsley.

- Akkor miből tudják olyan csalhatatlanul, hogy...ööö...Mang volt a tettes?

- A fognyomokból! A Kobraistennek ugyanis a helybeli legenda szerint az egyik ellenfelével folytatott harc közben letört egy körülbelül kétcentis darab a jobb oldali méregfogából. Egyébként így is ábrázolják a festményeken, a rajzokon, sőt még a szentélyben lévő kobraszobor is ilyen.

- És?

Kingsley mélyen a szemembe nézett, s úgy válaszolt.

- A Mirangi tarkóján lévő fognyomok közül a jobboldali két centivel kevésbé mélyedt az áldozat testébe, mint a másik.

Nyeltem egyet. A dolog kissé földöntúlinak hatott.

Mike-ra pillantottam, láthatóan társam is megdöbbsent a hallottaktól. Fruggi viszont sugárzó arccal vigyorgott ránk, „Én megmondtam, hogy ez nem akármilyen ügy” - mondta a tekintete.

Zavartan kortyoltam egyet a sörömből, aztán Kingsley felé fordultam.

- Van még valami ezen kívül, ami arra utal, hogy... hogy Mang volt a tettes?

- Igen - felelte Kingsley nem kis megdöbbenésemre. - A kígyóbőr.

- A kígyóbőr?

- Igen. Mirangi holtteste mellett egy levedlett kígyóbőrt találtak.

- És ez mit jelent?

- Nos - magyarázta Kingsley -, a helybeliek szerint Mang nemcsak minden és mindenki felett uralkodik, de bármikor képes kígyóból emberré vagy emberből kígyóvá átváltozni.

- Egyre jobb - morogta alig hallhatóan Miké.

- Ezenkívül - folytatta Kingsley, mintha nem is hallotta volna a megjegyzést - azt is tartja a hiedelem, hogy annak, aki megpillantja Mang-ot átváltozás közben, nyomban meg kell halnia.

- Hm. Másvalami?

Kingsley láthatóan kényelmetlenül érezte magát amiatt, amit még el kellett mondania. Nem felelt egyből, csak bólintott, aztán zavartan simogatni kezdte a bajuszát.

- Nos? - tudakoltam úgy vélvén, hogy az elmondottak után már nem sok hajmeresztőt tud mondani... Tévedtem!

- Nos, egy dolog van még... De ez is csak...hiedelem...

- Mint a letört fog, ugye?

- Hááát...igen.

- Aha. Halljuk!

- Ööö...szóval...a monda szerint Mang nemcsak azt öli meg, aki meglátja őt átváltozás közben...

- Hanem?

Kingsley lesütött szemmel mondta:

- Hanem azt is, aki megpróbál a nyomára jutni!

Nyilván megint nyeltem volna egyet, ha nem száradt volna ki a szám, mint a tapló, így rekedten csak azt javasoltam, hogy igyunk még egy sört. Nem is szólaltam meg, amíg az újabb adag végére nem értem. Addigra viszont sikerült magamhoz térni a sokból, és rendezni a gondolataimat.

- A mérget azonosították? - tettem fel az első gyakorlati

kérdést.

- Természetesen - bólogatott Kingsley. Olyan kitűnő laboratóriumunk van, hogy sok intézet megirigyelhetné. De azzal a rutinnal, ami nekünk van már ránézésre is meg tudnánk állapítani, hogy milyen kígyó marta meg az áldozatot.

- Tényleg? És miből?

- Nézze, a keresztes vipera marásának helye például erősen megduzzad, rendkívül fájdalmas, míg a kobra harapásának helye kevésbé változik el, jóllehet az egész szervezet súlyos kárt szenved.

- Értem. És, ha valakit megharap egy kobra, akkor körülbelül mennyi ideig maradhat még életben?

- Ez sok mindentől függ, például, hogy milyen helyen harapták meg, mennyit mozog, satöbbi. De legfeljebb néhány percre.

- Aha. Akkor ezek szerint Mirangi a támadást követően még percekig élt?

- Nincs kizárva.

- Hm. Ez furcsa.

- Mi?

- Hát, hogy nem hívott segítséget.

- Nos - magyarázta Kingsley -, Miranginak rendkívüli balszerencséje volt. A szanatóriumban ugyanis természetesen van ellenszérum így, ha időben rátalálnak, bizonyára megmenthették volna.

- De miért várt rá, hogy megtalálják? kérdezett közbe értetlenül Miké. - Miért nem ment el ő maga segítségért vagy miért nem telefonált?

- Épp ez az a balszerencse, amit mondani akarok - felelte Kingsley. - A támadás, mint említettem, Mirangi tarkóját érte... De nem akárhol! Egy nagyon érzékeny idegvégződésekkel teli ponton, a nyaki és a háti csigolyák találkozásánál. A délkelet-ázsiai harci művészetekben az ilyeneket életpontoknak nevezik. Ezáltal az áldozat gyakorlatilag megbénult. Ezért nem telefonált.

- Aha - bólintott Miké.

Egy darabig szótlánul ültünk, emésztettük a hallottakat. Végül Kingsley törte meg a csendet.

- Nézzék, én tudom, hogy ez nem egyszerű eset. Ezért is akartam, hogy igazi profik jöjjenek ide, akik nem ijednek meg a saját árnyékuktól, és akiket nem befolyásolnak holmi helyi babonák. Mert az itteni rendőrök hasznavehetetlenek. Én viszont igenis azt akarom, hogy kapják el a gyilkost, és büntessék meg!

- Nem lesz könnyű dolog - ingatta a fejem. - Mert, ha jól értem, amit mond, nem sok segítséget várhatunk az itteniektől.

- Olyannyira nem, hogy még az idejövetelük célját is jobb lesz titokban tartanunk. Hadd higgye csak mindenki, hogy pihenni jöttek. Kivéve persze Namshar századost, mert őt semmiképpen sem tudjuk megkerülni...

- Akkor ezek szerint mégiscsak kapunk valamennyi támogatást - mondta Miké.

- Ne számítsanak rá - ingatta a fejét Kingsley. - Namshar nem rajong a külföldiekért, pláne akkor nem, ha azok magánnyomozók. Amikor felvettem neki, hogy idehívom magukat, majdnem keresztül

lőtt a pisztolyával.

- Végül is érthető - rándítottam meg a vállam. - Nyilván sérti a büszkeségét, hogy ön jobban bízik két jöttment amerikaiban, mint benne.

- Nyilván - értett egyet Kingsley. - A lényeg az, hogy ne számítsanak a segítségére.

- Akkor ezek szerint - foglalta össze Miké a hallottakat - senkit sem kérdezhetünk ki nyíltan, semmi után sem nyomozhatunk nyíltan, ugyanakkor semmilyen nyomozati anyaghoz sem férhetünk hozzá.

- Hát... valahogy így van.

- így viszont szinte lehetetlen dolgozni.

- Mégis jobb lenne ez a megoldás.

- Lehet, hogy jobb... csak nem biztos, hogy eredményes.

Kingsley eltűnődött a dolgon, aztán bólintott.

- Oké, igazuk van. Kérdezősködjének, vizsgálódjanak...de ne úgy, mint magánnyomozók... hanem inkább, mint kíváncsiskodó turisták, akik pusztán passzióból érdeklődnek az ügy iránt.

- Ne haragudjék, Mr. Kingsley - szóltam közbe -, de megkérdezhetem miért muszáj ennyire titkolóznunk?

- Két okból is, Mr. Grey - fordult felém a kérdezett. - Egyik: nem hiszem, hogy bárki is örülne a helybeliek közül, ha kiderülne, hogy az istenük után szimatolgatunk. Kettő...

- Nos...?

- Nézzék, én tíz éve vagyok itt, és bár nem hiszek mindenben, amiben az itt élők, de vannak intelmek, amiket jobb megszívlelni.

- Mire gondol? - vontam fel a szemöldökömet.

Kingsley habozott egy darabig, végül kelleetlenül kinyögte:

- Arra, hogy Mang megöli azt, aki megpróbál a nyomára bukkanni!

Enyhén megborzongtam a kijelentésre. És nem csak a szavak miatt, hanem azért is, mert Kingsley látszott, hogy minden erőlködése ellenére sem tudja teljesen kivonni magát a Mang-mítosz hatása alól.

Pedig ő racionálisan gondolkodó üzletember, ráadásul fehér. Akkor mit lehet várni azoktól, akik helybeliek és születésük óta hisznek a Kobraisten legendájában? Ezek után tényleg nem lehet

csodálkozni, hogy nem akarnak különösebb feneket keríteni Mirangi meggyilkolásának. „Nyilván meglátta, amint Mang éppen kígyóból emberré vált, s ezért kellett meghalnia”. Ezzel le is zárnak az ügyet... Hm. Kingsleynek tényleg szüksége van ránk!

Éppen idáig értem a gondolataimban, amikor Kingsley félreértve a hallgatásunkat megszólalt.

- Nézzék, ha úgy döntenek, hogy nem vállalják az ügyet, én azt is megértem. Egyáltalán nem tűnik sétagaloppnak, önök Los Angelesben valószínűleg sokkal egyszerűbb esetekkel szoktak foglalkozni, és...

- Téved, Mr. Kingsley! - szakítottam félbe, s lassan elmosolyodtam. - Egyáltalán nem szoktunk egyszerű esetekkel foglalkozni. Az olyanokat meghagyjuk a többieknek. Ahogy az elején említettem, éppen azért jöttünk ide, mert szeretjük a különleges ügyeket.

- Akkor... - nézett ránk fürkészően ...akkor ez azt jelenti, hogy vállalják?

Mike-ra pillantottam, de inkább csak megszokásból, hisz úgyis tudtam, mi a véleménye. Ő meg széles vigyorral jelezte, hogy nem tévedtem. Erre Kingsleyhez fordultam.

- Nos - mondtam hüvelykujjammal társam felé bökve -, ő él-hal a kalandért, a veszélyért, a különleges ügyekért és ebben...

- És ebben...?

Sóhajtottam egyet: - És ebben nagyon hasonlít rám.

Ezután már nem sokáig tartott a csevegés. Annál is inkább, mivel néhány perc múlva a szomszédos helyiségből hangos ováció hallatszott, s ezt követően az eddig ott tartózkodók bezúdultak a helyiségbe, hogy az átélt izgalmakat leöblítsék valamivel. Kingsley erre felállt és sietve távozott, hogy előkerítse a buszsofórt, mert szerette volna, ha a társaság mielőbb a szanatóriumba ér.

- Na, hogy tetszik a dolog? - érdeklődött izgatott lelkesedéssel Fruggi.

- Hát, mindenesetre nem mindennapi eset - ingatta a fejét Miké.

- Az biztos - bólogatott buzgón a kis köpcös, aztán hirtelen megragadta a karomat. Odanézzem, ott van Tulgahan! A küzdőterem ajtajánál!

A jelzett irányba fordultam. Harmincöt év körüli, alacsony, szálkás izmú, irokéz frizurájú burmai férfit pillantottam meg. Bő rövidnadrágot viselt, mint a thaiboxosok, de a kezén kesztyű helyett csak vékony bandázs volt. Lábát könnyű gyékénypapucsba bújtatta, megizzadt, olajosbarnán csillogó felsőtestére vörös-fekete mintás selyemköntöst terített, önelégült mosollyal nyugtázta a jöttére újból felharsanó ovációt, színpadias mozdulattal meghajolt, majd a bárpulthoz vonult, s egy intéssel italt rendelt.

- Elég nagyképű ürgének tűnik - jegyezte meg Miké.

- Ja - értett egyet Fruggi. - De pizszok kemény! Ó is, meg az a másik is, az a Batang.

- És ő hol van? - kérdeztem.

- Ott mellette az a copfos! Látja, farmernadrágban, meg pólóban.

- Aha. Akkor ezek szerint nem egymással küzdöttek.

- Hát biztos nem. Lehet, hogy valami külföldit csapott le a fickó. Mondtam már, hogy kiállnak ezek bárkivel. Csak legyen az ürgének egy százdolcsisa feltenni. Mert ingyen meg se mozdulnak.

- Ühüm.

Elgondolkozva figyeltem a két burmait, aztán, lassan a közelükben nem messze ülőkre siklott a tekintetem. A két lány már a repülőgépen is feltűnt, mivel mindketten meglehetősen csinosak voltak, de csak most volt alkalmam jobban megfigyelni őket. A velem szemben ülővel kezdtem a szemlélődést. Hosszú, gesztenye színű, hullámos frizurája volt, melegbarna szemei érdeklődve pásztáztak körbe a helyiségben. Apró kezében hosszú, martinis poharat forgatott ide-oda, néha formás, húsos ajkához emelte, de inkább csak imitálta az ivást. Fülében jókora arany karika csillogott, akár valamely néger törzsfőnök lányáéban, de ez volt minden egzotikum az egész öltözkéiben. Egyébként virágmintás blúzt, feszülő farmernadrágot és fehér edzőcipőt viselt. Mikor észrevette, hogy figyelem őket lopva elmosolyodott és sűgött valamit a vele szemben ülőnek. Az erre félig hátrafordult ültében és egyenesen a szemembe nézett. Mit mondjak, csodaszép lány volt. Szőke, rövidre vágott, fiús frizurája tökéletesen kiemelte finom, érzéki vonásait, az izgatóan dacos vékony ajkakát, a mélykék szemeket, és a sűrű, csaknem összeérő szemöldököket. Kerek állat büszkén felvetette, olyasfajta magabiztossággal, mint aki mindig pontosan tudja, mit akar. Kisportolt, bronzbarnára sült testét világoszöld nyári ruhába bújtatta, könnyű, bőr félcipője pontosan ugyanolyan színű volt.

Megbabonázva néztem a tüneményt, s valószínűleg még nagyon sokáig így maradtam volna... ha hagyják. De nem hagyák!

- Tessék Xuang Proth naplójának részletéből! Tessék a naplórészletből! -- hallatszott egy hang a hátam mögül. A következő pillanatban negyven év körüli, egyenes tartású, vak burmai férfi araszolt be a látószögembe, bambusznád bottal tapogatva maga előtt az utat. Szabad kezében rizspapír cédulákat lobogtatott.

- Tessék Xuang Proth naplójának részletéből! Két dollárért megismerheti a Kobraisten történetét! Csak két dollár, és megtudhatja az aranykobra titkát.

Lassú, óvatos léptekkel haladt, s a kapott pénzerméket bő, világosbarna lebernyegének irgalmatlan mély zsebébe süllyesztette.

- Ön tudja, hogy mi van abban az ismertetőben, Mr. Fruggi? - nézett a kis köpcösre Miké.

- Igen, mert én is vettem belőle. Nagyjából ugyanazt írták le benne, amit Harasmani is elmondott, csak ez kicsit misztikusabban van tálalva. Mellesleg ennek a Miranginak a zsebében is találtak ilyet.

- Akkor nekünk is kell belőle - emelkedtem fel a székről. - Annál is inkább, mert az a pár dollár is biztos jól jön a szerencsétlennek.

- Helyes - bólintott Miké.

Szép komótosan odaballagtam a vakhoz, s előhalásztam a zsebemből egy ötöst. Már épp kérni akartam, amikor valaki megtaszította a vállam, s az orrom előtt benyúlva a vak arca elé tartotta a tenyerét.

- Gyerünk, Sasszemkém, lökj ide kettőt. A vak egy pillanattig habozott, aztán csendesén mondta.

- Wuei a nevem uram. Shi Wuei.

- Nem a nevedet kérdeztem, Sasszemkém.! Azt mondtam, add ide azt a két fecnit. Mert a végén még a jó öreg Bonner papáéknak nem jut, azt meg marhára nem csípném.

Oldalra fordítottam a fejem.

Két, körülbelül velem egykorú, világos nyári öltönyt viselő fickót pillantottam meg. A tőlem messzebb álló karvalyarcú kifejezéstelen, hideg tekintettel meredt rám, látszott rajta, hogy nem szereti, ha ellentmondanak neki. A másik - akinek csupa izom alkarja még mindig ott meredezett az arcom mellett - kihívó vigyorral figyelt. Rőt haja és szeplős arca alapján írnek gondoltam, bár durva kiejtése a világ bármelyik lepusztult csehójában megállta volna a helyét. Már persze, ahol angolul beszélnek.

- Nem szeretem, ha előttem hadonásznak - mondtam szelíden.

- És akkor mi van? - kérdezte agresszíven a megszólított.

- Semmi. Csak...gondolom elnézést akar kérni.

- Én? És miért?

- Hát először is, mert nem tudja kivárni, amíg sorra kerül...

- Ugyan már hapsikám - vont vállat lekezelő hangon a fickó. - Ismeri a mondást: aki kapja marja.

- Nem kell veszekedniük uraim - próbálta csillapítani a kedélyeket Wuei, valahová kettőnk közé bámulva. - Van még nálam ismertető bőven.

- Másodszor - folytattam az illemtanórát: -, mert nem tudja,

hogy kell megszólítani valakit. Ez nagy hiba!

- Mi van?! - mordult fel a fickó és megragadta a mellemen a zakót, hogy odarántson maga elé. Nem vártam meg amíg sikerül neki. Mindkét kezemmel megragadtam a kézfejét, a testemhez szorítottam, aztán, villámgyorsan előre hajoltam. A fickó felnyögött a fájdalomtól, térdre zuhant, s furcsán kitekeredett pózzal próbálta elkerülni, hogy hátrafeszlő csuklója eltörjön. Az arcunk szinte összeért, így közvetlen közletről láthattam dühtől és fájdalomtól elkerekedett sötétbarnán izzó szeméit. Nem ijesztett meg, láttam már ilyet épp eleget.

- Hát kellett ez? - nyájaskodtam, aztán váratlanul elengedtem a kezét, s felegyenesedtem. Ő meg fogcsikorgatva odazuhant elém.

A cimborája erre bőszen elém ugrott, de ahogy rávillantottam a tekintetem jobbnak látta nyugton maradni.

Amikor megbizonyosodtam róla, hogy nem fog próbálkozni, a vakhoz fordultam.

- Két ismertetőt kérek... A visszajárót tartsa meg.

- Köszönöm Mr...

- Grey. Anthony Grey.

- Köszönöm, Mr. Grey.

- Én is. Ja, és adjon már kettőt ezeknek a szimpatikus uraknak is. Mr. Bonnernek és...

- Heston - vakkantotta a karvalyképű. Jim Heston.

- Végtelenül örülök.

- Csak ne siesse el. Még gondom lesz magára!

- Igen, ezt már többen mondták - lépett mellém az időközben odaérkező Miké, majd vigyorogva hozzátette: - De a túlnyomó részük végül mégsem erőltette a dolgot. Ezek voltak a bölcsebbek.

- Maga meg ki a fene? - förmedt rá Heston.

- Miké Darms - felelte társam végtelen nyugalommal. - Tudja egy iskolába jártunk Tonyval. Mellesleg ahogy a stílusukat elnézem, maguk is.

Heston nyilván szeretett volna valami csípőset válaszolni, de ebben a pillanatban kivágódott a bejárati ajtó, és Kingsley nyomult be rajta.

- Jó estét mindenkinek! - kiáltotta derűs arccal, majd folytatta: - Megkérem a Kobraszanatórium régi és új vendégeit, hogy fáradjanak ki a buszhoz, mert hamarosan indulunk.

A felszólítás megtette a hatását. A Myenbóban ülőknek csaknem a fele szedelőzködni kezdett. Mi is úgy ítéltük, hogy egyelőre elég ennyi a barátkozásból. Visszatértünk az asztalunkhoz, majd Fruggival együtt kiballagtunk a buszhoz. A sofőr már javában túráztatta a motort. Amint az utolsó utas is felszállt, sziszegve bezáródtak az ajtók, s a jármű lassan rákanyarodott a Kobraszanatórium felé vezető útra.

Nemsokára már ismét a dzsungelben zötykölődtünk.

Legfeljebb tíz percig tartott az út, s még ennél is jóval hamarabb megérkezhettünk volna, ha a sofőr nem akarja annyira kímélni a buszt, no meg a benne ülőket. De akarta.

Kingsley arra használta fel az időt, hogy bemutassa saját magát és részletesen ismertesse a szanatóriumban igénybevehető szolgáltatásokat. Éppen befejezte a beszédét, amikor a busz váratlanul kibukkant a sűrűből, s lefékezett a hatalmas, fejük alatt összefonódó kobrapárt ábrázoló bronzkapu előtt.

- Megérkeztünk! - közölte a lenyűgözve bámuló utasokkal Kingsley, aztán néhány másodpercnyi hatásszünetet követően intett a sofőrnek, hogy tovább mehet. Az gázt adott, s a jármű begördült a holdfényben úszó, meseszépen kialakított kertbe. Minimum százötven méter széles és százötven méter hosszú volt, de még ennél is nagyobbak tűnt a teraszos kialakítás, no meg az egész kertet keresztben átszelő patakocska miatt. Az egyes, halpikkely alakú szinteket farönkökből faragott lépcsők kötötték össze, a patak felett három helyen is apró fahidak íveltek át. A legfelső szinteken, amelyek a két távolabbi sarokban helyezkedtek el, apró házak látszóttak, az eggyel alattuk lévő legnagyobb részen pedig egy kétszintes, jó húsz méter hosszú, ívelt tetejű épület. Az alsó teraszok egyikén teniszpálya, a másikon a küzdősportokat kedvelők részére kialakított edzőterep volt boxzsákokkal, wing-tsun bábuval és egyebekkel. Az épületeket, a lépcsőket, a hidakat és a pályákat keskeny, kavicsos ösvények kötötték össze, de csak ezek a vékony sávok voltak kihasítva a természetből. Egyébként mindenhol pálmák, díszbokrok és a legkülönfélébb egzotikus növények magasodtak a pázsit fölé diszkréten szabályozott összevisszaságban.

- A legfelső teraszon még úszómedence is van - súgta Fruggi. - Ugye megmondtam, hogy frankó kis hely... - azzal bólogatásunkat látva lelkesen magyarázni kezdett. - Ez a szemben lévő marha nagy monstrum a szálláshely, az a jobb oldali kicsi a kezelőépület, tudják ahol mindenki megkapja a maga pakolását, meg gyógymasszázsát meg ilyesmi, a bal oldali pedig a laboratórium, ahol összekeverik azt a sok kotyvalékot, amit használnak. Ja, és ott vannak a terráriumok is.

- Be lehet oda jutni észrevétlenül? - kérdeztem hirtelen ötlettől vezérelve.

- Kizárt dolog! - rázta a fejét Fruggi. Ugyanis ott van Kingsley lakása.

- És, ha épp nem tartózkodik ott?

- Akkor sem. Infrás riasztók tucatjai védik az egészséget. Mert egyrészt baromi veszélyes, másrészt baromi értékes a kígyóméreg. Állítólag van olyan fajta, amelyikből egyetlen gramm hatezer

dolcsiba kerül.

- Nem akármilyen!

- Nem bizony! Gondolom ezért is fél Kingsley annyira attól, hogy valami gikszer közbejön és be kell zárnia a szanatóriumot vagy ilyesmi.

- Egy gyilkosság miatt még nem igen hiszem, hogy bármi ilyesmire sor kerülhetne.

- Szerintem Kingsley nem ettől fél.

- Hanem mitől?

- Hát attól, hogy megint kinyírnak valakit. Mert, ha elkezdik ritkítani a vendégeket, akkor egy idő után már nem nagyon fognak tolongani az emberek azért, hogy itt kezeltessék magukat. Meg aztán gondolom a környékbeli se örülnének túlzottan a dolognak. Szerintem eddig is csípte a szemüket, hogy valami jöttment külföldi idetelepedett a nyakukra, és megszedte magát az „istenük földi alattvalóinak” kihasználásával. Biztos alig várják, hogy valami ürüggyel elhajthassák az ürgét a francba. Márpedig, ha az „istenük” elkezd kinyírni a szanatóriumban jövőket, akkor egyértelmű, hogy haragszik, amiért ez a Kingsley felépítette ezt a kócerájt.

- Nem rossz érvelés - mondtam elgondolkozva. - De egy efféle hisztériakeltésnek ellentmondana, hogy Mang kerek tíz évig tűrte Kingsley tevékenységét.

- Erre nyugodtan mondhatják, hogy ennyi volt a türelmi idő - vélte Fruggi. - Különb is, ki tudja, hogy egy isten hogy gondolkodik?

- Hát ebben igaza van, Mr. Fruggi - ismertem el. - Mindenesetre ahhoz, hogy valami ilyen, vagy ehhez hasonló vallási meggyőződésen alapuló indítékra gondoljunk, konkrétum kell, például...

- Például?

Végig jártattam a tekintetem a buszban ülőkön, s csendesen feleltem:

- Ahogy ön is mondta: újabb gyilkosság.

Cseppet sem megnyugtató hatású beszélgetésünknek Kingsley vetett véget azzal, hogy leállította a buszt, s miután némi kocogtatással meggyőződött róla, hogy működik a mikrofon, beleszólt:

- Hölgyeim és uraim! Innen már gyalog kell tovább mennünk, mert a fahíd nem bírná el a buszt. Újonnan érkezett vendégeinket

kérem ne aggódjanak a csomagjaik miatt, gondoskodunk róluk.

Szavai végeztével Kingsley intett a sofőrnek, aki erre kinyitotta az ajtót. A társaság leszállt, s vidáman beszélgetve nevetgélve elindult a főépület felé, ahol már javában folyt az ünnepi készülődés. Két kisebb tűzrakás felett malacokat sütöttek nyárson, vagy féltucatnyi kerti grillsütőn halak és rákok pirultak, egy hatalmas hosszú asztalra pedig hidegtálak tömege volt feltornyozva. Az italról színes selyemruhába öltözött burmai lányok gondoskodtak. Kezükben tálcával ide-oda cikáztak a lampionok sejtelmes fényében, hogy a már jelenlévők szomjúságát enyhítsék.

A főépület jobb oldali végénél fából ácsolt, fáklyákkal megvilágított színpad állt, rajta hagyományos keleti hangszerekkel.

- Össztánc is lesz? - hajolt oda Fruggihoz Miké.

- Nincs kizárva - felelte a kis köpcös. Bár ahogy ezeket a szerkentyűket elnézem, nemigen lehet rendesen rázni arra, amit ezekkel nyomatnak.

- Akkor a tánc ugrott.

- Á, dehogy! Az épületben szuper bár van, zene, villogó izék, meg minden. Majd meglátják!

- Aha.

Időközben megérkeztünk a bejárathoz. Kingsley ideiglenesen elbúcsúzott a társaságtól, mondván, hogy bizonyára mindenki szeretne letusolni és átöltözni. Azzal az újonnan érkezetteket a személyzet gondjaira bízta, ő pedig eltűnt valamerre az éjszakában.

Elintéztük a bejelentkezés formáit, majd amikor meghozták a csomagjainkat, felballagtunk az emeletre. A szobák az épületet hosszában kettéválasztó folyosó két oldalán helyezkedtek el. A mieink a feljárathoz közel, a kertre néző oldalon voltak.

- Pont a legjobb helyen vagyunk! - állapította meg Miké, amikor a kicsomagolást követően átügetett hozzám.

- Merthogy? - érdeklődtem.

- Nézz csak ki! - húzta félre a függönyt az ablakon.

Odaballagtam, s kikukkantottam.

- Látod? - vigyorgott társam. - Rálátunk szinte az egész kertre és, ha valami gyanúsat látunk, már száguldhatsz is, hogy intézkedjünk.

- Nem tudom mire gondolsz - ingattam a fejem. - Esetleg arra számítasz, hogy megpillantasz valakit, amint éppen kígyóvá töpörödik össze?

- Nagyon szegényes a fantáziád - nézett rám lesújtó tekintettel Miké. - Egyáltalán nem ilyesmire gondolok.

- Hát akkor mire?

- Nézz csak oda! - bökött ki az ablakon. A mutatójára által jelzett irányba néztem, s a Myenbo-ban már megcsodált szóke lányt pillantottam meg a nyüzsgő forgatag közepén a barátnőjével együtt. Éppen egy-egy pohár pezsgővel barátkoztak.

- Ez tényleg gyanús! - ismertem el. - Ott pezsgőznek nélkülünk... Hm. Ezt haladéktalanul ki kell vizsgálni!

- Ugye?

- De még mennyire! Indulás!

13

Gyors tempóban ledobogtunk a lépcsőn, s kicsörtettünk a kertbe. Mit mondjak tényleg nagy volt a nyüzsgés. A lányok viszont eltűntek valamerre a forgatagban.

- Most mit csináljunk? - tette fel a kérdést Miké.

- Te balra, én jobbra! - adtam ki a vezényszót, s elragadva egy pohár pezsgőt az épp arra haladó pincérlány tálcájáról, besodródtam a tömegbe. Lassan, jobbra-balra sasszézva haladtam előre, végül a hidegtálakkal megrakott asztalnál úgy döntöttem, hogy pihenek egyet. Meg eszem néhány szendvicset.

Felvettem egy kistányért, s válogatni kezdtem a finomságok közül.

- A garnélákat ki ne hagyja! - figyelmeztetett valaki a hátam mögül.

Megfordultam. Nagydarab, sárga selyeminges férfi állt mögöttem.

- A nevem Róbert Mammola! - nyújtotta vigyorogva a kezét, miközben apró fejmozdulattal kilibbentette az arca elől az odatolakodó hosszú, fekete hajtincseket. - Ez meg itt a cimborám Frank Ruzzati.

Alacsony, szikár, lenyalt hajú fickó nyomakodott elő a háta mögül. Kezet fogtunk, aztán Mammola a garnélás szendvicsre mutatott.

- Isteni! Szuper! Ilyen jót csak szegény Francesca néni csinált Torinóban.

- Maguk olaszok? - kérdeztem csodálkozva.

- A szívünkben igen - döngette meg a mellkasát Mammola. - De az útleveleink szerint amerikaiak, akárcsak maga... vagy az a Bonner, akit úgy lerendezett a Myenbóban.

- Hát maguk is ott voltak?

- Igen - vigyorodott el Mammola -, csak tudja belapultunk a söröskorsók mögé. Mellesleg nagyon jól csinálta. Semmi hadonászás, csetepaté, csak egy hirtelen mozdulat és nyekk! Az ürge azt se tudta hol van. Igaz, Frank?

- Én nem figyeltem annyira - vont vállat Ruzzati. Őszintén szólva már csak azt láttam, amikor a fickó térdre esett.

- Pedig Mr. Grey első osztályúan csinálta a dolgot.

- Ó, köszönöm.

- Mellesleg - hajolt közelebb Mammola hallotta mi történt itt tegnap? Kinyírtak valami Mirangi nevű ürgét.

- Igen, az ismerősünk, aki már régóta itt van említette a dolgot, és...

- Ismerősük?! - kapta fel a fejét gyanakodva Ruzzati.

- Igen - bólíntottam kissé csodálkozva, mert nem igazán, értettem, mi a problémája.

- És ő mióta van itt? - szegezte nekem a kérdést a félolasz.

- Azt hiszem, két vagy három napja, de nem tudom... számít ez valamit?

Ruzzati úgy tett, mintha nem is hallotta volna a kérdést. Néhány pillanatig összehúzott szemmel fixírozott, aztán morózusan morogta.

- Szóval két vagy három napja.

- Igen.

- Hm. Régóta ismerik?

- Meglehetősen.

- Aha. Ezek szerint jó barátok...

- Ööö...igen.

- Na és, hogy hívják az illetőt?

Lassan kezdett fárasztani a dolog. Nem azért robogtam le ide, olyan hévvel, hogy holmi vallatásnak vessem alá magam.

- Ted Fruggi - feleltem kelleetlenül, majd feléjük emeltem a tányéromat: - És most, ha megbocsátanak ennék pár falatot. Különben a bűdös életben nem tudom meg, milyen szendvicset csinál Francesca néni Torinóban.

Azzal ott hagytam őket, s a ház túlsó vége felé vettem az utamat. Közben mindvégig a tarkómon éreztem a pillantásukat. Lassan valami megmagyarázhatatlan rossz érzés kerített a hatalmába.

Éppen befaltam az utolsó szendvicset, amikor megpillantottam a lányokat. Az egyik party-grillnél álltak és egy fehér öltönyös, lenyalhajú szépfiút hallgattak. Ez utóbbi nagy hévvel magyarázott valamit, miközben néha a mellette álló, igen vonzó külsejű nőre mutatott. Amaz udvarias mosollyal nyugtázta a szépfiú szavait, s úgy tűnt teljes odaadással hallgatja a beszélőt. De amikor egy pillanatra félrefordította a fejét, vonásai egy tizedmásodperc alatt ijesztő változáson mentek át. Hideg könyörtelenség feszült

rájuk, mint a zsákmányra éhes vadéra. Zöld szemei valósággal felparázslottak, szinte földöntúli jelleget kölcsönözve neki. Vörös, tépett frizurája, s az azt leszorító, kobrafejes aranydiadém csak fokozta ezt a hatást. Enyhén megborzongtam.

A nő mintha megérezte volna, hogy figyelik, felém fordult. Közben azonban már visszatért az arcára, az udvarias mosoly. Még bólintott is a szépfiú szavaira, mint aki egy betűt se mulasztott el az elhangzottakból. Én viszont biztos voltam benne, hogy az utolsó két mondatból egy szót se hallott. Ekkor azonban még nem érdekelt túlzottan a dolog. Megrándítottam a vállam, s elindultam a csoport felé.

A szépfiú és a lányok még mindig nem vettek észre.

- ...és képzeljék el - hallottam a fickó lendületes baritonját -, Cora mind a száz számot elmondta, egymás után.

- Csakugyan? - csodálkozott szívem hölgye.

- Bizony! De ez még semmi! Corának egyszerűen természet feletti képességei vannak. Ezután például leültetett bennünket az asztal köré, és...

- Bocsnat, Mr. Smythe - szakította félbe csendesen Cora. - Azt hiszem Mr. Grey szeretne néhány szót váltani Miss Wermonttal. Döbbenet megtorpantam.

...Mi van? Öt másodperce láttuk meg egymást ezzel a nővel, de tudja, hogy ki vagyok és mit akarok. Ilyen nincs!

Időközben a többiek is felém fordultak, így nem maradt időm a töprengésre. Kényszeredett léptekkel odaballagtam hozzájuk.

- Jó estét, Mr. Grey! - nyújtotta felém a kezét Cora. - Én Cora Sharian vagyok. Természetgyógyász, jós és asztrológus.

- He...hello!

- Ez az úr itt Ricky Smythe. Modellügynöksége van Miamiban.

- Jó estét!

- A hölgyek pedig Jennifer Nohlen és Angié Wermont.

Miután mindenkivel kezet fogtam, mosolyogva Corához fordultam.

- Mondja, Cora, a jövő heti lottószámokat nem tudja?

- Ismeri a mondást, Mr. Grey: a pénz nem boldogít.

- Ühüm. De azt legalább elmondhatná, hogy honnan tudta...

- Később, Mr. Grey! - szakított félbe egy kézmozdulattal. - Hiszen nem ezért jött ide. Igaz?

- Hát...ööö... az a helyzet... én csak erre jártam és...

- Miss Wermontéknak mesélje el, Mr. Grey. Én meg elrablóm

Mr. Smythe-ot egy kicsit. Rendben, Mr. Smythe?

- Jól tudja, Cora, hogy magának nem lehet nemet mondani - bűgta Smythe megmutatva mind a hetven fogát.

- Helyes. Akkor jöjjön.

Szótlanul bámultuk, ahogy eltűnnek a forgatagban, aztán Jennifer törte meg a hirtelen beállott csendet.

- Nem mindennapi nő, igaz? - mondta elgondolkozva.

- Hát nem - ismertem el, majd hozzátettem: - Mindenesetre kissé ijesztő.

- Magának? - nevetett fel huncutul Angié. - Hiszen úgy fölébe kerekedett egy másodperc alatt annak a pimasz Bonnernek, hogy öröm volt nézni.

- Ez igaz, de...

- De?

Belenéztem a gyönyörű mélykék szemekbe, s lassan elmosolyodtam.

- De egy nő általában sokkal veszélyesebb, mint egy férfi.

- Hát ebben igaza van - bólintott nagy komolyan a lány.

- Na ugye? Mellesleg hadd dicsekedjek azon képességgemmel, hogy én is tudok jósolni.

- Ne mondja! Tényleg?

- Bizony! Most például azt gyanítom, hogy nemsokára társaságot kapunk. Mondjuk úgy fél másodperc múlva.

- Jó estét, csatlakozhatom a társasághoz? -- bukkant elő a lányok háta mögül Miké.

- Na, mit mondtam? -- kérdeztem diadalittasan, majd Mike-hoz fordultam.

- Mutatkozz be szépen, mintha tudnád mi a jó modor, meg ilyesmi. Társam lesújtó pillantást vetett rám, aztán kezét nyújtott a lányoknak.

- Tudják - magyarázta közben - egyszer kisgyerek korában supermant játszott és leesett az erkélyről, azóta ilyen vicces.

- Pont ráestem a szerencsétlenre - bólogattam. - Azóta is kénytelen vagyok néha figyelmeztetni erre-arra. Na, de hagyjuk a múltat. Inkább igyunk valamit, a megismerkedés öröme.

- Ilyen rettenthetetlen férfiakkal meg sem próbálunk ellenkezni - nevettek Angiék, így elindultunk ahhoz az asztalhoz, ahol az előbb a pezsgőt itták.

Éppen koccintásra emeltük a poharainkat, amikor feldobogott a színpadra Kingsley és beleszólt az odakészített mikrofonba.

- Tisztelt egybegyűltek! Örömmel köszöntök mindenkit, ezen a kivételes napon. Mint bizonyára mindnyájan tudják, éppen ma tíz éve, hogy a Kobra-szanatórium megnyitotta kapuit a gyógyulni és pihenni vágyók előtt. "Ezalatt az idő alatt nagyon sokan jártak nálunk, és mindannyian elégedetten távoztak. Nagyon bízom benne, hogy az elkövetkező tíz év ugyanilyen eredményes lesz. Ehhez pedig az kell, hogy ugyanolyan jól dolgozzon az itt lévő csapat, mint eddig és, hogy a vendégek továbbra is megtiszteljék bizalmukkal szanatóriumunkat. Én tudom, hogy rajtunk nem fog múlni a dolog. Remélem, hogy máson sem... Most pedig engedjék meg, hogy magam és kollégáim nevében a figyelmükbe ajánljam azt az ünnepi műsort, amelyet ebből az alkalomból adnak a Tohangban működő művészeti csoportok, valamint a rangooni Pilerans együttes.

A bejelentést taps fogadta, aztán mindenki érdeklődve figyelte, amint a művészek elfoglalják a helyüket a színpadon, s megkezdik az előadást. Valóban érdekes és látványos volt az egész, az idő előrehaladtával azonban kezdett kissé elálmosítani. A lányok is így lehettek vele, mert amikor a fellépők rövid szünetet engedélyeztek maguknak és a hallgatóságnak, besiettek az épületbe, hogy felfrissítsék magukat. Mike követte a példájukat, én viszont úgy döntöttem, hogy inkább járok egyet a kertben. Fogtam egy teli poharat, átpréseltem magam a körülöttem nyüzsgőkön, s ráfordultam a kapu felé vezető kavicsösvényre.

Ahogy kicsit távolabb kerültem a tömegtől, máris jobban éreztem magam. Megálltam, és beszívtam a körülöttem burjánzó

bokrok virágillatát. Ide már csak tompa zümmögésként hatolt el a ház körüli zaj, amúgy békés csendben szunyókált az egész kert. Csak a tücskök ciripeltek, s egy-egy madár rikoltott fel időnként valahol a távolban. Néhány pillanatig átszellemülten hallgattam a természet hangjait, aztán sóhajtottam, kortyoltam egyet a pezsgőből, s a patak felé indultam. Odaérve feldobogtam a keskeny fahídra, rátámaszkodtam a korlátra és belebámultam az ezüstösen fodrozódó vízbe. Lassan, ráérősen csörgedezett a kiálló, kisebb-nagyobb sziklák közt. Nagyon megnyugtató látvány volt, s valószínűleg jó darabig gyönyörködtem volna benne, ha valami apróság nem kelti fel a figyelmemet. Kisebb kő volt csupán, de valahogy olyan furcsán csillogott, és a formája is nagyon emlékeztetett valamire.

Kicsit jobban megerőltettem a szemem, aztán rájöttem mit látok. Egy nagyméretű férfi lakkcipő meredt ki a vízből!

Megpördültem a tengelyem körül - ilyenkor sosem árt az ilyesmi - aztán, látva, hogy rajtam kívül senki sincs a környéken, lerobogtam a híd aljához.

A sötétben egy férfi hevert összegörnyedve a földön. Már nem volt benne élet. Leguggoltam hozzá, hogy lássam az arcát. Bár a fájdalom és az iszonyat eltorzította a vonásait, mégis könnyen fel lehetett ismerni. Mammola volt az, a nagyhangú olasz-amerikai, aki alig két órával ezelőtt még maga volt a megtestesült életöröm.

Vajon mi történhetett vele?, villant át rajtam a kérdés, s gyorsan nekiálltam, hogy megvizsgáljam.

Első nekifutásra nem találtam semmit. Másodszorra se. Aztán harmadszorra végre felfedeztem a nadrágján a két apró lukat. A combrészen voltak, pont a külső combizomnál.

Nagy nehezen felhúztam a nadrág szárát, s ekkor láthatóvá vált a két seb.

Most már csak az a kérdés, tűnődtem magamban, hogy balesetről van szó, vagy... vagy...

Hirtelen a halott ökolbe szorított kezére esett a pillantásom, s az összeszorított ujjak között papírdarabka sarkát fedeztem fel. Újra leguggoltam, s némi erőlködéssel kibányásztam a cédulát. Gondosan kisimítottam, aztán a fény felé tartottam.

Xuang Proth naplójának részlete volt, amit a vak Wuei árult a Myenboban. És amiből a megölt Mirangi éjjeli szekrényén is találtak egy példányt.

Megint leguggoltam a holttest mellé, és ismét megvizsgáltam a harapásnyomot. Aztán éreztem, hogy kiver a veríték! A két apró seb közül az egyik láthatóan kevésbé vérzett.

...Tehát az a seb nem olyan mély, mint a másik!...

Mang!, suttogtam magam elé rekedten, s közben éreztem, hogy szép lassan folyik lefelé a hátamon a víz.

Kellett hozzá kis idő, hogy magamhoz térjek. Zsebre gyűrtem a kezemben tartott papírt, s elindultam a szálláshely felé, hogy közöljem az ott lévőkkel a cseppet sem örömteli hírt. Ahogy a kavicsösvényen lépdeltem, egyre azon törtem a fejem, vajon miért kellett Mammolának meghalnia. Hisz csak ma este érkezett, senkit sem ismert itt, tehát senkinek sem lehetett indítéka rá, hogy megölje. Egy pillanatra felvetődött bennem, hogy esetleg Ruzzati végzett fele, de aztán nyomban el is vetettem a lehetőséget.

...Nem, nem. Mammolát ugyanaz ölte meg, aki Mirangit, márpedig az üzletember halálakor a két olasz-amerikai még a környéken sem volt. Akkor viszont kinek lehetett az útjában a nagydarab garnélarák-imádó? És kinek lehetett az útjában Mirangi?

Nagyjából idáig jutottam a töprengésben, amikor valahol a közelemben halkán megreccsent egy ág. Villámgyorsan a mellettem lévő bokor tövébe lapultam és vártam.

Nemsokára neszezés hallatszott, majd tőlem jó tizenöt méternyire árnyalak suhant át a kavicsösvényen. Csak villanásnyira láttam, s csupán a sziluettjét, mégis biztos voltam benne, hogy már találkoztunk.

De ki a fene lehet az?! És mit keresett itt? És miért lopózik? Miért fél attól, hogy meglátja valaki? Lehet, hogy...? Lehet, hogy ő végzett Mammolával?

Mire idáig értem a gondolataimban, a lábaim már vittek is a settenkedő után. A szálláshely felé tartott, de nem egyenesen az épületet célozta meg. Nyilvánvaló volt, hogy észrevétlenül akar visszaszivárogni a társaságba.

Hát abból nem eszel! - gondoltam, és nagyobb sebességre kapcsoltam. A sors és a gyepet rendben tartók azonban nem akarták, hogy utolérjem az előttem lopakodót. Váratlanul egy palántának kiásott gödörbe léptem, s a következő pillanatban egyensúlyomat veszítve hatalmas recsegés-ropogás közepette letaroltam az elem tornyosuló bokrot.

Szitkozódva tápázkodtam fel. Azt hiszem senkit sem felejtettem el megemlíteni a kertészek rokonságából. Amikor aztán végre lehiggadtam kissé, megigazítottam az öltözékeket és egyenesen a szálláshely felé vettem az irányt. Morózus ábrázattal nyomultam ki az épület előtti tisztásra.

Jöttömre elhalt a beszélgetés, s mindenki döbbenetesen meredt megviselt öltözékemre. Nem törődtem velük. Kingsleyhez siettem, karon fogtam és félrehúztam.

- Mi történt? - kérdezte rosszat sejtve.
- A kapuhoz legközelebb eső híd alatt hullá fekszik.
- Úristen! Kicsoda?!
- Robert Mammola a neve. Ő is ma érkezett, akárcsak mi.
- És.. .hogyan halt meg?

Ránéztem és láttam az arcán: magában könyörögve fohászkodik, hogy azt feleljem: valami baleset érte a szerencsétlent. De nem tehettem.

- Hasonlóan halt meg, mint Mirangi. Csak ő a combjába kapta a marást.
- Ezzel azt akarja mondani, hogy...?
- Igen - bólintottam. - A Kobraisten újból lecsapott!

- Akkor most kezdjük előlről, Grey. Mondjuk onnan, hogy lejöttek a kertbe.

Néhány másodpercig szótlanul néztem a velem szemben ülő zömök, gumófejű Namshar századost, aztán kelletlenül felsóhajtottam.

- Mondja, százados, mit akar még hallani? Már mindent elmondtam legalább kétszer.

- Akkor most mondja el harmadszor is!

A legcsekélyebb szimpátia sem volt a hangjában. Igaz, Kingsley felkészített rá, hogy nem fog örömkönnyeket hullatva a keblünkre omolni, de ez már kicsit túlzás volt. Amióta megérkezett egyfolytában engem macerált. Csupán arra szánt néhány percet, hogy a holttestet megvizsgálja. Aztán mindenkit betereteltetett a szálláshely halljába, engem meg félrehívott az irodába és nekem esett. Kezdtt elegendően lenni belőle.

- Ennyire szereti hallani a hangomat?

- Ne viccelődjön, Grey, nem vagyok vevő a humorára. Ez itt nem Los Angeles.

- Nekem is egyre inkább úgy tűnik. Ott ugyanis csak a gyanúsítottakkal mondatják el egymás után többször is a történeteket. Kollégákkal semmi esetre sem.

- Maguk itt csak egyszerű turisták, olyanok mint bárki más, megértette?!

- Hát persze.

- Remélem is. Itt évszázados tradíciók élnek és hatnak. Semmi szükség rá, hogy idegenek nekiálljanak amerikai módszerekkel nyomozni. Pisztolyfogatás meg autós üldözés...

- Sem pisztolyunk, sem autónk.

- Akkor sincs semmi szükség rá, hogy belekontárkodjanak a munkámba. Fel sem tudom fogni, hogy Kingsley miért hívta ide magukat.

- Talán éppen azért, mert külföldiek vagyunk, és ebből kifolyólag nem hisszük el feltétlenül, hogy valaki kígyóvá változik, megöli a számára ismeretlen embert, majd mint aki jól végezte a dolgát távozik. És főleg azt nem hisszük el feltétlenül, hogy az illető valódi isten!

- Érdekes, a legenda szerinti bosszújától viszont félnek.

- Téved! Ha félnénk nem vállaltuk volna el az ügyet.

- Akkor meg miért akarja annyira titkolni Kingsley, hogy kik maguk valójában?

- Mert nem akarja felborzolni a kedélyeket azzal, hogy világgá kürtöli, külföldieket hívott ide nyomozni. És ahogy elnézem igaza is van! Mert, ha mindenki úgy áll hozzá, a dologhoz, mint maga, akkor halálra köveznének bennünket, még mielőtt bármit is kideríthetnénk. Hisz, hogy jövünk mi ahhoz, hogy a mindennek fölött álló Kobraisten cselekedeteit megkérdőjelezzük, igaz?! Namshar egy darabig szótlanul meredt rám, aztán lassú, vontatott hangon mondta:

- Tudja, Grey, ennek a kis településnek jól jön az idegenforgalom..., de ez még nem jelenti azt, hogy feltétlenül le kell borulni minden nagyképű külföldi előtt. Különben pedig ne gondolja, hogy én azt hiszem, tényleg a Kobraisten végzett Mirangival és Mammolával. Más dolog az, hogy az itt élő emberek iránti tiszteletből tapintatosan kezelem az ügyet, és más dolog az, hogy mit gondolok legbelül.

- És mit gondol legbelül?

- Természetesen a tettes ember. Csak valamilyen módon imitálta Mang harapását. A kérdés csupán az, hogy ki az illető, és mik az indítékai.

- Az indíték kiderítéséhez talán hozzájárulhatna, ha végre kinyitnák Mirangi táskáját - jegyeztem meg enyhe gúnnyal a hangomban. - Mert, ha jól tudom, ez eddig még nem történt meg.

- Nem kértem, hogy tanácsot adjon - felelte fagyosan Namshar.

- Nem állt szándékomban megzavarni a nyomozás gyors és határozott menetét..., de tudja felénk ezt az apró mozzanatot az elsők közt ejtenék meg.

- Igazán? - vicsorogta Namshar, mint a felbőszült tigris. - Csakhogy mint már említettem, nem Los Angelesben vagyunk, és errefelé máshogy zajlanak a dolgok. Mirangi az egyik leggazdagabb üzletember Burmában, s a táskája igen fontos üzleti feljegyzéseket is tartalmazhat, amelyet az örökösei esetleg nem szeretnének nyilvánosságra hozni. És ezek az örökösök igen befolyásos emberek.

- Ezzel azt akarja mondani, hogy a felettesei utasítására nem nyitotta ki a táskát?

- Várok egy-két napot, ennyi az egész.

- Aha - morogtam. - Ezek szerint a hivatalos szerveink azért hasonlítanak valamelyest egymásra.

Namshar látszólag elgondolkozva kipillantott az ablakon, aztán újra feléin fordult.

- Egyébként sem hiszem, hogy az a táska túl sokat segítene nekünk. Ha csak Mirangit ölték volna meg, akkor én is azt mondanám, hogy talán találunk benne valamit, ami elvezet a tetteshez. De Mammola halála ellentmond ennek. Neki semmi köze sem volt Mirangihoz, és a Kobraisten, jobban mondva aki annak tünteti fel magát mégis végzett vele.

- Lehet, hogy örült a fickó - véltem. - Talán tényleg azt képzelem, hogy ő a Kobraisten.

- Ezt miből gondolja?

Egy darabig haboztam, aztán vállat vontam, s előhúztam a zsebemből az olasz-amerikainál talált papírdarabkát. Nyugodt, ráérős mozdulatokkal széthajtottam, és letettem Namshar elé az asztalra.

- Ezt szorongatta Mammola a kezében, amikor meghalt.

A százados előbb a papírra meredt, majd rám.

- Micsodaaa?! - fakadt ki végül indulatosan. - Maga elhozott a helyszínről egy nyomozást befolyásoló tárgyat?! Mégis minek képzelem magát?!

- Mindenesetre nem a Kobraistennek - feleltem nyugodt hangon, aztán a cédulára mutattam.

- Ez viszont csupán kétféleképpen maradhatott Mammola kezében.

Vagy a gyilkos rakta bele a halála után mintegy üzenetként, hogy mindenki tudja, ki végzett az áldozattal, vagy pedig Mammola kotorta elő a zsebéből, hogy ő üzenjen vele.

- Igazán? - kérdezte gúnyosan a százados, majd némi szünet után folytatta: - Ha mindent ennyire jól tud, akkor talán azt is elárulhatná, hogy miért nem próbált meg Mammola üzengetés helyett inkább visszajutni az épülethez, és segítséget kérni.

- Ugyanazért, amiért Mirangi sem - feleltem csendesesen. - A támadás az úgynevezett életponton érte, s gyakorlatilag mozgásképtelenné vált.

18

Namshar néhány pillanatig csodálkozva meresztette rám a szemét, aztán óvatosan kérdezte:

- Maga... honnan tudja ezt?

- Több, mint tíz éve kungfúzom - mondtam egykedvűen. - Ezalatt az idő alatt volt alkalmam megtanulni egyet, s mást.

A százados jó ideig emésztette a szavaimat, aztán mint akinek hirtelen eszébe jut valami, fürkésző arccal megjegyezte:

- Akkor ezek szerint nem ijed meg a saját árnyékától, ugye?

- Nem szokásom.

- Hm. Ez különös.

- Mi?

- Nagyon felzaklatta, mikor rábukkant a halottra?

- Hát nem nyugtatott meg különösebben a látvány. Miért?

- Csak mert furcsa, hogy maga aki nem ijedős fajta, úgy megriad a halottól, hogy visszafelé jövet beleugrik a bokorba.

- Nem beleugrottam, hanem beleestem.

- Aha! Persze mindezt elkerülhette volna, ha az úton közlekedik.

Egy pillanatra felmerült bennem, hogy a Mike-kal történt előzetes megállapodásunk ellenére mégiscsak beszélek neki a titokzatos settenkedőről, de nyomban le is tettem róla.

...Nem, nem! Igaza, van Mike-nak jobb, ha egyelőre csak mi tudunk a dologról. Legalábbis addig, amíg ki nem okosodom, hogy ki lehetett az illető. Addig viszont jobb, ha ő sem tudja, hogy láttam.

- Nos, igaza van - bólintottam -, tényleg jöhettek volna az úton. Csakhogy felzaklatott állapotban az ember nem mindig a leglogikusabb dolgokat teszi, például nem jut eszébe, hogy fűre lépni csúnya dolog.

- Semmi más oka nem volt rá, hogy rézsút szelje át a kertet?

- Mi lett volna?

- Igaz. Mi is lett volna.
  - Namshar elhallgatott, aztán néhány másodpercnyi hallgatás után rám emelte a tekintetét.
  - Nos, jól van, Grey. Most elmehet. Felálltam, s az ajtó felé indultam.
  - Azért egyvalamit jó lesz, ha megjegyez! szólt utánam.
  - Éspedig? - fordultam hátra.
  - Ez az ügy rám tartozik. És nagyon nem szeretném, ha bármiféle magánakcióba kezdenének.
  - Eszünkbe se fog jutni...
  - Helyes!
  - Legfeljebb csak kissé kíváncsibbak leszünk az átlagnál... Talán többet fogunk kérdezősködni... Esetleg felbukkanunk imittamott, ahol mások nem szoktak járkálni...
  - Grey!
  - Igen...?
  - Magán fogom tartani a szemem!
- Elvigyorodtam.
- Csak tartsa, százados, csak tartsa!

- Na, hogy ment? - kérdezte Miké, amikor a kihallgatások végeztével Fruggival hármásban beültünk a szobámba, hogy megtárgyaljuk a történeteket.

Kényelmesen hátradőltem a nádfotelben, feltettem a lábam az előtte álló zsámolyra, aztán megvontam a vállam.

- Nem volt semmi különös. Az biztos, hogy Kingsley nem túlzott, mikor azt mondta: ne számítsunk Namsharra. A fickó nem igazán szereti a külföldieket, pláne nem, ha az ő területén akarnak

nyomozni.

- Én is úgy vettem észre - bólogatott Fruggi. - Amikor elmondtam neki, hogy maguk még mindig mindenhol megoldották azt, amiről a begyepesedett helyi zsaruk azt se tudták, eszik-e vagy isszák, az ürge majdnem lenyelt keresztben.

- Velem sem volt túl szívélyes - ingatta a fejét Miké elnyomva egy mosolyt, amelyet Fruggi szavai váltottak ki belőle. - A beszélgetésünk végén pedig dörgedelmes előadást tartott arról, milyen szankciókat vonhat maga után, ha valaki hatósági engedély nélkül akar itt nyomozást folytatni.

- Láttad volna milyen képet vágott, amikor megmutattam neki a Mammolánál talált papírt - mondtam.

- Hát, ha még azt is megtudná, hogy nem szóltál neki arról a titokzatos settenkedőről - vigyorgott Miké.

- Nyilván csomókban tépné a haját.

- Bocsánat, Mr. Grey - szólt közbe Fruggi, akit Mike-kal ellentétben csupán néhány szóban tájékoztattam a százados megérkezése előtt a történekről -, őszintén szólva nem egészen értem, hogy ezt a dolgot miért kellett eltitkolni Namshar előtt...

- Nos, két eset lehetséges - magyaráztam -, vagy Mammola gyilkosát láttam lopakodni vagy nem. Ha a gyilkost láttam, akkor azért nem célszerű Namshar orrára kötni a dolgot, mert ő egyből világgá kürtölné, s az illetőt szinte ösztönözné, hogy próbáljon meg kinyírni, mielőtt még sikerül kiokoskodnom: ki is ő. Ha viszont nem a tettest láttam, akkor felesleges a nyakára szabadítanom a századost.

- Eddig értem a dolgot - dűnnyögött Fruggi. - De ez a sündörgő mégiscsak fontos lehet. Mert, ha nem is ő nyírta ki ezt a Mammolát lehet, hogy látott vagy hallott valamit.

- Ebben igaza van, Mr. Fruggi - értettem egyet. - Ő lehet az egyik kiindulópont a nyomozásunkban.

- Az egyik?! - csodálkozott a kis köpcös. Miért, mi a másik?

Tűnődve belebámultam a fejem felett függő csillárventilátor lomhán pörgő lapátjainak elmosódó árnyékába, aztán lassan szinte szótagolva feleltem:

- Xuang Proth naplója.

- Xuang Proth naplója?!

- Igen - bólintottam. - Illetve a napló azon részlete, amelyet Wuei árul a Myenbóban.

- De hát... mi a nyavalya köze lehet annak a fecninek a gyilkosságokhoz - nézett rám értetlenül a kis köpcös.

- Azt még nem tudom - ráztam, a fejem. - De tény, hogy mindkét áldozatnál volt ilyen a halálakor. Sőt Mammolának a markában is.

- És ez számít valamit?

- De még mennyire! - felelte helyettem Miké. - Tony elmondása szerint Mammolát az egyik életponton érte a támadás, és ez nemcsak mozgásképtelenné tette, de valószínűleg rendkívüli fájdalommal is járt.

- És...?

- Nos - vettem vissza a szót -, ha Mammolát aközben éri a támadás, miközben az ismertetőt olvassa, akkor fájdalomában vagy elejti vagy miszlikbe szaggatja. De semmiképpen sem marad az összeszorított öklében. Én viszont ott találtam meg. Ez pedig azt jelenti, hogy vagy a gyilkos rakta bele a halála után, vagy Mammola akart üzeni vele.

- Egyik verzió hajmeresztőbb, mint a másik - hűledezett Fruggi.

- így igaz - ismertem el. - Mert az első esetben a gyilkos hidegvérrel megvárta, amíg az áldozat kiszenved, és ez nem kevés könyörtelenséget feltételez róla, a másik esetben pedig Mammola kotorta elő a zsebéből a haláltusája közben, hogy megüzenje vele: a Kobraisten volt a gyilkosa.

- Uhhh! Égnek mered az összes hajam!

- Tényleg nem szívderítő történet. A lényeg azonban az, hogy ki kell deríteni: van-e valami konkrét köze a naplórészletnek a gyilkosságokhoz.

- Csak nem arra gondol... - kérdezte hirtelen elborzadt arccal Fruggi -, hogy ez az idióta Kobraisten azokat nyírja ki, akik vettek abból a nyavalyás irkafirkából?

- Hát,...ezt sem lehet kizárni - mondtam óvatosan. - Mindenesetre figyelemre méltó az ismertető aljára írt mondat.

- Miért, mi az?

Előhúztam a zsebemből a saját példányomat, és odanyújtottam a kis köpcösnek. Az a fény felé tartotta, és lassan olvasni kezdte:

- Amennyiben többet kíván tudni a Kobra-legendáról és teljes egészében meg akarja ismerni Mang titkát, további információért forduljon az árushoz.

Fruggi egy darabig emésztette a dolgot, aztán zavartan rám pislogott.

- Lehet, hogy...izé a gyilkos azokat pécézi ki, akik nagyon érdeklődnek a Kobraisten iránt?

- Elképzelhető - bólintottam. - Mindenesetre úgy érzem, holnap vár ránk egy beszélgetés.

- Beszélgetés? Kivel?

Eltettem az ismertetőt, hátradőltem a széken, és tünődve a semmibe meredtem.

- Természetesen az ismertető árusával, Wuei-jel.

Másnap reggel szokatlanul korán, hét óra tájban ébredtem. Kényelmesen nyújtózkodtam egyet, aztán hunyorogva belepislogtam az ablakon keresztül betűző napsugarakba. Közben az elmúlt éjszaka eseményein töprengtem. Az egész ügy hihetetlen, titokzatos és valószínűtlen volt. Az isten nevében gyilkoló tettes, aki valamilyen számunkra ismeretlen meggondolás alapján választja ki az áldozatait. Aztán úgy öli meg őket, hogy a nyomok alapján tényleg úgy tűnjön, Mang végzett velük...

...Hm. Vajon tényleg azt hiszi, hogy mindenki belenyugszik a sors, illetve a Kobraisten akaratába? Vagy egyszerűen csak egy becsavarodott kobraimádó a tettes, akinek mindegy mit hisznek? Esetleg valami egészen másról van szó?

Rövid töprengés után vállat vontam és felkeltem az ágyból. Előbb a hőmérőre pillantottam - harminckét fokot mutatott -, aztán a forró levegőt reményvesztetten kavargató csillárventilátorra, majd vállamra dobtam a törülközőt és beballagtam a fürdőszobába.

A hideg víz kellemesen felfrissített. Gyorsan felöltöztem, és átügettem Mike-hoz.

- Ébresztő Csipkerózsika, letelt a száz év! - kurjantottam a fülébe, miközben energikusan megráztam.

Társam reflexszerűen felrántotta térdeit, karjait pedig védekező tartásban az arca elé kapta, s tizedmásodpercig így meredt rám. Aztán elkínzottan felnyögött, és elernyesztette az izmait.

- Jézusom, Tony! Neked elment az eszed mondta aztán.

- Akárcsak a tiéd - huppantam le mellé vidáman a székre. - Különben nem vállaltuk volna el ezt az ügyet, nem igaz?

- De. Igaz.

- Na ugye. Most pedig itt az ideje, hogy a tettek mezejére lépjünk.

- Gondolod? - Miké az órájára sandított. Hajnali negyed nyolckor?

- Ismered a mondást: ki korán kel, aranyat lel. Mellesleg a zuhanyozás közben támadt egy ötletem.

- Ajjé, még ötlete is van! - ült fel az ágyban Miké.

- Bizony ám! - vigyorogtam.

- Ki vele! Ne légy rám tekintettel.

- Ne aggódj, semmi ejtőernyős ugrás, meg ilyesmi... Mindössze arról van szó, hogy körül kellene nézni ott, ahol este beleestem a bokorba.

- Attól félsz, hogy félmunkát végeztél, és maradt valami abból a szerencsétlen növényből? - Mike-ba kezdett visszatérni az élet. - Vagy engem is rá akarsz beszélni valami hasonlóra?

- Nem csodálkozom rajta, hogy csak ennyire telik a fantáziádból - feleltem.

- Ühüm - bólogatott Miké bágyadtán, aztán oldalvást rám pillantott. - Na mondjad, mit süttöttél ki!

- Nos, arra gondoltam, hogy mivel virágágyások voltak a bokor előtt, talán ott maradt a talajban a titokzatos settenkedő lábnyoma. És, ha így van, akkor máris könnyebben ki tudjuk találni, ki az illető.

- Hm. Ez tényleg jónak tűnik - vélte Miké.

- Annál is inkább, mert a ház közelében Namsharék sem bolygatták meg a kertet.

- Persze, hogy nem. Hiszen ők nem tudnak arról, hogy én miért estem bele a bokorba. Igaz Namshar láthatóan gyanakodott rá, hogy eltitkolok valamit ezzel kapcsolatban, de ez még kevés az üdvösséghez. Ráadásul azt sem tudják, hogy melyik volt a kérdéses bokor.

- Te viszont pontosan emlékszel...

- Biztos lehetsz benne, hogy meg fogom találni.

- Oké - bólintott Miké. - Felöltözöm és mehetünk.

Azzal felpattant, és fürge léptekkel besietett a fürdőszobába.

Tíz perccel később már a kertben voltunk.

- Na, most merre? - nézett körbe Miké, amikor már eltávolodtunk egy kissé az épülettől.

Néhány pillanatig gondolkodtam, aztán határozottan kinyújtottam a karomat.

- Arra!

Letértünk a kavicsösvényről és benyomultunk a díszcserjék közé. Szerencsére, senki sem volt a környéken, így nem keltettünk

feltűnést.

Csupán néhány fekete-sárga mintás pillangó volt szemtanúja az akciónknak, őket viszont láthatóan nem hozta különösebben lázba a dolog. Kicsit odébb repültek, hogy utat adjanak nekünk, s folytatták a reggeli napfürdőzést. Mi pedig megkezdtuk a keresést.

Óvatosan haladtunk előre, minduntalan kerülgetve az utunkba álló bokrokat, míg végül egy aprócska tisztást elhagyva, megpillantottam a gödröket.

- Itt vagyunk - szóltam hátra, majd amikor Miké mellém ért a földre böktem. - Ezekben botlottam meg.

- Aha! - konstataálta társam a tény, majd miután tekintetével végig pásztázta a talajt biccentett. - Oké, essünk neki!

- Leguggoltunk, és nekiláttunk átvizsgálni a gödrök környékét. Elsőként természetesen a kiásott, porhanyós földhalmokat vettük szemügyre, hisz azokban maradhatott volna meg legtökéletesebben a titokzatos settenkedő nyoma. De nem maradt. Csupán az én cipótalpam lenyomatát sikerült megtalálnunk.

- Úgy látszik nincs szerencsénk - vont vállat Miké. - A fickó valószínűleg pont átlépte a kiásott részeket.

- Egyszerűen nem tudom elhinni - ingattam a fejem hitetlenkedve. - Nézd meg, hogy helyezkednek el ezek a gödrök, meg a kiásott földkupacok. Szinte lehetetlen úgy áthaladni ezen a helyen, hogy pont elkerülje az ember az összes puha részt, ahová belemélyedhetne a lába.

Bosszankodva meredtem a talajra, mintha az tehetne az egészről. Aztán hirtelen elkerekedett a szemem.

- Mi az, mit láatsz? - kérdezte Miké észre véve az arcomon a változást.

- Nézd csak jobban meg a földet!

- Már megtettem - felelte társam.

- Igen, igen - bólogattam -, de eddig lábnyomot kerestünk.

- És most mit?

- A semmit!

- He...?

- A semmit! - erősítettem meg, s az egyik kiásott földhalomra mutattam. - Figyeld csak, milyen a felülete!

- Hááát...sima.

- Ez az! Ha idedobnak egy lapátnyi földet, akkor annak a felszíne göröngyös lesz. Úgy, mint ott. Látod?

- Aha. Ezek szerint... ezek szerint azt gondold, hogy a fickó...

- Itt járt hajnalban és megelőzött bennünket - fejeztem be helyette a mondatot. - Egy puha kefével szépen elsimította a talajt azon a részen, ahol a lábnyomai voltak.

- Akkor ezek szerint, ő a gyilkos!

- Nem feltétlenül. Ahogy az itt összeverődött kis csapatot elnézem, van egy-két különös figura, akinek lehet titkolnivalója.

- Gondolod?

- Igen. Itt van például Ruzzati, Mammola cimborája. Amikor este összefutottam velük, nagyon furcsán viselkedett. Szinte vizsgálóbíróként kezdett faggatni, amikor megtudta, hogy van itt egy ismerősünk. Akár ő is lehetett a settenkedő.

- Meg a gyilkos is - vélte Miké.

- Nem, nem - ráztam a fejem. - Mammolát ugyanaz a valaki ölte meg, aki Mirangit is. Márpedig az üzletember halálakor Ruzzatiék Mandalayben voltak.

- Hm. Ebben igazad van. Mellesleg nem is hiszem, hogy Ruzzati lett volna a settenkedő. Mi a fenét keresett volna arrafelé?

- Miért Mammola mi a fenét keresett? kérdeztem vissza.

- Oké, igazad van. Inkább folytasd, ki nem tetszik még a bagázsból.

- Nos, Yippa is elég különösen viselkedett, amikor találkoztunk. Van valami titokzatosan félelmetes benne, és nem csak azért, mert kígyókkal telt kosárral szaladgál. Szerintem körülötte sincs minden rendben. Aztán itt van...

Hirtelen abbahagytam a beszédet, és a fűre meresztettem a szemem.

- Újabb semmit találtál? - élcelődött Miké. Ránéztem, aztán lassan diadalittas vigyorra húzódott a szám.

- Nyertél - feleltem.

- Mi van, csak nem lekefélte az ürge a pázsitot is?

- Ne fárassz, inkább nézd meg te is! Itt a fűcsomó mellett! Miké lehajolt és szemügyre vette az általam jelzett helyet.

- Na, mit láatsz? - kérdeztem.

- Egy lyukat - felelte társam tömören.

- Jó, jó de milyen lyukat?

- Kicsit.

- Ah, reménytelen vagy.

Széthúztam a fűszálakat, hogy jobban lehessen látni a benyomódást, és okító hangon mondtam:

- Ez saroknyom, méghozzá túsarkú cipőé!

- Tényleg! Akkor...ezek szerint a settenkedő nő volt?

- Ühüm. És most már azt is tudom, hogy kicsoda!

- És ki?

Előbb a saroknyomra pillantottam, aztán összehúzott szemmel a semmibe meredtem.

- Cora - feleltem. - Cora Sharian.

- Csodálom, hogy nem jöttem rá előbb magyaráztam Mike-nak, már a faluba vezető úton trappolva. - Pedig a frizurája elég jellegzetes, és a sziluettjét is láttam egy pillanatra.

- Villanásnyi idő nem mindig elég ahhoz, hogy az embernek rögtön beugorjon, kit látott - mondta Miké. - Ráadásul zaklatott voltál. Azt nem is említve, hogy ezt a Corát össze-vissza öt percig láttad azelőtt, és gondolom akkor sem ővele foglalkoztál elsősorban.

- Ez igaz...
- Na látod. Különb is, az a lényeg, hogy végül mégis csak beugrott a dolog. Most már csak azt kell kideríteni, mit keresett a barátnőnk Mammola halálakor a fahíd környékén.
- Hogy titkolnivalója van, az biztos! - mondtam - Különb nem igyekezett volna eltüntetni a nyomait.
- De nem hiszed, hogy ő ölte meg az olaszt, mi?
- Nem tudom, mit higgyek. Mindenesetre el fogok beszélgetni vele. Előbb azonban Wuei-t kell kikérdeznünk, mert a halottaknál talált ismertetőink inkább arra utalnak, hogy a gyilkos vallási fanatikus vagy őrült.
- Honnan tudod, hogy Cora nem esik bele valamelyik kategóriába?
- Egy szóval sem mondtam, hogy nem eshet bele...
- Csak...?

Félrehajtottam egy lelógó pálmalevelet az arcom elöl, aztán hagytam, hogy lustán a hátam mögé csapódjon.

- Nézd, Mike - mondtam -, ha az ismertetőinknek közülük van a gyilkosságokhoz, akkor nem valószínű, hogy Cora a tettes.

- Miért?

- Mert ebben az esetben a következőképpen kellett volna, hogy történjenek a dolgok. Cora valahonnan tudomást szerez róla, hogy itt Tohangban egy vak ismertetőket árul, amelyekben a Kobraistenről van szó. Erre elhatározza, hogy iderepül és mindenkit megöl, aki vesz belőlük. És úgy is tesz. Idejön, megöli Mirangit, aztán következő este Mammolát.

- így tényleg nem hangzik túl meggyőzően - ingatta a fejét Miké. - De ezer más megoldás is lehetséges.

- Ebben igazad van - ismertem el. - Csakhogy nekünk ki kell választanunk az egyetlen, valódi megoldást, ehhez viszont egyelőre nagyon keveset tudunk.

- Akkor itt az ideje, hogy kiegészítsük az ismereteinket - mutatott előre társam.

A kanyarból kibukkanva ugyanis elértük Tohang első házait.

A faluban a vártnál nagyobb volt a nyüzsgés. Igaz, a járókelők jó része turista volt, főleg amerikai és ausztrál. A helybeli szuvenírárusok bizonyára jó forgalmat bonyolítottak le ezekben a napokban. A hevenyészve felállított elárúsítóhelyek tömve voltak különböző formájú és nagyságú kobraszobrokkal, Mangot ábrázoló bőr karkötőkkel, fülbevalókkal, táskákkal, meg egyebekkel. Néhány helyen különféle egzotikus

gyógynövénykészítményeket vásárolhattak az érdeklődők, másutt meg díszes porcelánüvegekben távolkeleti italkülönlegességeket.

Befűrtük magunkat a tömegbe, és szép lassan a Myenbo-hoz araszoltunk, remélve, hogy ott találjuk Wuei-t.

Szerencsénk volt, a vak a bejárattól nem messze lévő beugróban ült összehajtható bambuszszékén, és monoton hangon ajánlotta a portékáját. Nem választott túl jó helyet magának, csak ritkán állt meg nála valaki.

Egy darabig az utca túloldaláról figyeltük, aztán odaballagtunk hozzá.

- Jó reggelt Wuei! - köszöntem rá...

- Á, jó reggelt maguknak is! - mosolygott a vak, miközben elbámult mellettem valahová a semmibe.

- Maguknak is?! - vontam fel a szemöldökömet.

- Persze - bólintott Wuei. - Hiszen Mr. Darms is itt van önnel.

- Ezt...miből gondolja?

- Nem gondolom, biztos vagyok benne. Tudja Mr. Grey, ha az ember elveszíti a látását, nagymértékben javul a hallása, a szaglása, de még a logikája is.

- Aha.

- Látom csodálkozik.. .pedig nagyon egyszerű a dolog. Két pár cipő koppanása; két ember érkezése. Azonos ritmusú koppanás azt jelenti; az illetők együtt vannak. Az egyiknek jól megjegyeztem a hangját tegnap este...

- Attól még jöhettek volna mással is mondtam.

- Lehet - mosolygott továbbra is Wuei. De annak már kicsi a valószínűsége, hogy az illető ugyanolyan illatszert használ, mint Mr. Darms.

- Ezt nevezem! - nevette el magát Mike. Nem buta ember maga Wuei.

- Köszönöm, Mr. Darms. Turista még sose mondott nekem ilyet. Persze érthető. A külföldiek úgy gondolják, hogy egy burmai csak buta lehet. Pedig az utóbbi években nagyot fejlődött ez az ország... Néhány éve állítólag még ez a település is egészen másképp nézett ki.

- Állítólag? - csodálkoztam. - Hát maga nem idevalósi?

- Nem, nem - rázta a fejét a vak. Rangoonban születtem, ott is éltem... és ott is vesztettem el a látásomat nem sokkal a középiskola elvégzése után.

Fájdalmas arccal elhallgatott egy pillanatra, aztán erőt vett magán, s folytatta.

- Csupán néhány hónapja élek Tohangban. Tudják egy rokonom lakott itt, és amikor súlyosan megbetegedett, idehívott magához. Sajnos már későn érkeztem. Csak a temetésére tudtam elmenni.

- Ó, sajnálom.

- Nincs mit. Az az igazság, hogy nem volt túl közeli rokonom.

Kis ideig hallgattunk, aztán végül Mike törte meg a csendet.

- Jó meleg van itt. Ihatnánk egy kis frissítőt.

- Igen, ez jó ötlet - feleltem, s a vakhoz fordultam. - Meghívhatjuk egy italra?

- Köszönöm, elfogadom - emelkedett fel a székéről. - Most úgy sincs forgalmam.

Bevonultunk a Myenbóba, s helyet foglaltunk egy félreeső asztalnál.

Megvártam, amíg kihozzák a söröket, aztán néhány kortyot követően megkezdtem a puhatolózást.

- Mindig ilyen csekély az érdeklődés napközben ezek után az ismertető után? - kérdeztem az asztalra helyezett papírkötegre paskolva.

- Nem - felelte Wuei. - De tudják ma későn ébredtem, és nem sikerült elfoglalnom a megszokott helyemet a Kobra-szentélynél.

- Akkor a másik árus most biztos örül.

- Másik árus?! Hiszen csak én árulom ezeket.

- Ja...

- Igen. De azért meggazdagodnom nem sikerül belőle. Viszont ahhoz talán sikerül összegyűjtenem egy kis pénzt, hogy a rokonom által rám hagyott házat kicsit rendbe hozassam.

- Az is valami. Akkor már megérte belevágni ebbe a vállalkozásba.

- Miféle vállalkozásba? - csodálkozott Wuei.

- Hááát...kiíratni valakivel egy részletet ennek a Xuang Prothnak a naplójából, aztán lefénymásoltatni...

- Ön téved Mr. Grey. Ezt nem én intéztem. Én csak árusítom a cédulákat.

- Aha. Na és ki az a leleményes ember, aki ezt az egészet kitalálta?

- Azt...nem tudom.

- Nem tudja?! Hát az meg hogy lehet?

- Az illető nem mutatkozott be, amikor megbízott ezzel a dologgal.

- Micsodaaa?! - kérdeztem döbbenten.

- De ugye nem akarja azt mondani - vetette közbe Mike -, hogy fogalma sincs róla ki az illető.

- Pedig így van - felelte Wuei. - Tudják néhány nappal ezelőtt egyszerűen odajött hozzám, és megkérdezte; nem akarok-e egy kis pénzt keresni. Persze igent mondtam. Ő meg erre a kezembe nyomott egy köteg cédulát és azt mondta, hogy minden eladott darab után az enyém fél dollár. Ezenkívül még felet kapok mindenki után, aki az ismertető alján lévő szöveg alapján jelentkezik nálam, hogy többet akar tudni a Kobraisten titkáról.

- És...ha valaki jelentkezik magánál, akkor annak mit kell mondania?

- Csak annyit, hogy ha komolyan érdekli a dolog és szán rá öt dollárt, akkor holnapután meghallgathatja a napló tulajdonosának előadását, aki mindent tud erről a témáról.

- Hm. Ez csábítóan hangzik - mondtam. Na és sok a jelentkező?

- Eddig huszonhatan vannak.

- Aha. És mikor kezdődik pontosan az az előadás?

- Azt majd csak aznap reggel tudom meg, tehát én is csak akkor fogom tudni megmondani.

- Meglehetősen körülményes megoldás vélte Mike. - Vajon miért így szervezte meg az illető...?

- Ó, ennek egyszerű oka van - felelte Wuei. - Tudják addigra már mindenki itt lesz, aki a Kobraünnepre jön, így nem kell újabb előadást tartania a napló tulajdonosának.

- így már értem - bólintott társam.
- Nekem csak az nem megy a fejembe - adtam a csalódottat -, hogy magának sejtelve sincs róla, ki lehet ez a titokzatos megbízó...
- Hogy helybeli, az egyértelműnek tűnik... - morfondírozott félhangosan Mike, hátha mégiscsak sikerül valami információt szereznünk.
- Még az sem biztos - mosolygott Wuei. Hozzám ugyanis angolul szólt.
- És honnan tudta, hogy maga ért angolul?
- Nézzék, ebben a faluban éppen az amerikai és az ausztrál turisták miatt szinte mindenki beszél egy kicsit angolul.
- Ühüm - hümmögtem megértően, majd hozzátettem. - Különben is, ha helybeli lett volna, maga biztos felismeri a hangját. Wuei ismét elmosolyodott.
- Látom, Mr. Grey, nagyon érdeklí önöket az illető.
- Hát...elég titokzatos ahhoz, hogy felkeltse az ember érdeklődését. Nem?
- Engem őszintén szólva nem foglalkoztat különösebben a személyazonossága. A számomra csak az a lényeg, hogy munkát adott. Egy pillanatra elhallgatott, aztán hozzátette:
- Az biztos, hogy nem szeretné, ha bárki is megtudná, ki ő. Még velem is nagyon elővigyázatos volt.
- Igazán?
- Igen. Este jött oda hozzám, hogy ne lássák, amikor átadja nekem az ismertetőket, meg hogy még véletlenül se köszönjön rá senki előttem. Ezenkívül suttogva, elváltoztatott hangon beszélt, hogy ne ismerhessem fel a hangját. Azóta pedig nem is jelentkezett.
- Hm. Mit gondol, miért titkolózik ennyire? Hisz valószínűnek látszik, hogy ő maga Xuang Proth naplójának birtokosa, és akkor két nap múlva úgy is kiderül, hogy ki ő.
- Nem tudom, mi a célja - ingatta a fejét Wuei. - ...De a hangsúlyai alapján egyvalamiben biztos vagyok.
- És mi az? - kérdeztem valami rossz előérzettel a bensőmben. Wuei tétován megsimította az asztalra helyezett ismertetőcsomagot, s elgondolkozva mondta:
- Ez az ember pontosan tudja, mit akar... és nagyon el van szánva.

- Hát ettől a beszélgetéstől nem lettünk sokkal okosabbak - jegyezte meg Mike, mikor Wuei a sörét elfogyasztva magunkra hagyott bennünket.
- Dehogynem - vigyorodtam el. - Megint bővült eggyel azoknak a listája, akiknek valami titkolnivalójuk van.
- Azt hiszem ideje lenne valami ideiglenes gyóntatófülkét felállítanunk - vélte társam. Szerintem két pap nem győzné a munkát.

- Hát, nem tudom, hogy az itteniek mennyire törnék magukat, hogy keresztény papnál gyónjanak - mondtam. - Márpedig ez a titokzatos naplótulajdonos biztosan helybeli.

- Lehet, hogy Harasmani az - morfondírozott Mike. - Csak szégyelli, hogy így akar egy kis mellékkeresethez jutni.

- Ez sincs kizárva - rándítottam meg a vállam. - Mindenesetre az én számomra elég hihetetlennek tűnik, hogy Wuei az ő különlegesen fejlett érzékszerveivel nem tudja kitalálni, ki lehet az.

- Úgy gondolod, hogy mellébeszél a fickó?

- Nem feltétlenül. Lehet, hogy éppen a megbízója kérte meg rá, hogy ne beszéljen... Vagy lehet, hogy tényleg nem tudja?

Tűnődve belebámultam a sörömbébe, mint aki megpróbálja onnan kiokoskodni a választ, aztán végül inkább felhajtottam az egészet.

- Na, ideje indulnunk - emelkedtem fel aztán a székről.

- Hová? - tudakolta Mike.

- Te körbenézel, hogy hol lehet itt fénymásolni, én meg visszamegyek és elbeszélgetek egy kicsit Corával.

- Nem lesz ez túl korai? Nehogy megugrasszuk.

- Ne aggódj, majd óvatosan fogok puhatolózni. Különben is, szerintem úgyis tudja, hogy én voltam az, aki este a nyomába szegődtem.

- Ezt honnan veszed?

- Nézd, azt nyilván tudta, hogy valaki követte, hiszen azért tüntette el a saját lábnyomait ma reggel, hogy az illető ne találja meg. És ki volt az, ki rábukkant Mammola hullájára a hídnál? Én. És ki esett be a gödörbe, amikor a szálláshely felé tartott, hogy értesítse a többieket? Én. Szerintem este is legfeljebb csak kétségei lehettek, ma reggel viszont megtalálta a lábnyomomat a sajátjai mellett. Azt tehát valószínűleg tudja, hogy én lopakodtam utána. Csupán abban nem biztos, hogy én tudom-e, hogy ő settenkedett előttem.

- Oké, Tony - bólintott Mike. - Akkor mindent bele!

- Majd igyekszem.

26

Kiballagtunk a Myenbóból, aztán Mike balra indult, én meg jobbra. Körülbelül negyedórás séta után megérkeztem a szanatóriumhoz. Most már korántsem volt olyan kihalt a kert, mint reggel. A teniszpályán Angie-ék ütötték a labdát, az edzőpályán Hestonék fárasztották a boxzsákokat, egyesek sétáltak, mások meg a főépület teraszán élvezték a napsütést.

Corát azonban sehol sem láttam.

Talán az épületben van, gondoltam, s átvágtam a kerten. Épp

be akartam lépni, amikor Ricky Smythe, a miami szépfiú csörtetett ki a bejáraton. Rikító mintás rövidnadrágjában és teniszpólójában maga volt a megtestesült tiniálom.

- Helló, Mr. Grey - köszönt rám harsányan. - Szép napunk van. Nálunk Floridában ilyenkor már veszélyes lemenni a strandra, mert az ember tíz perc alatt fejre áll a sok tangától meg egyebektől... De azért itt is akad némi látnivaló, a felső teraszon a medencénél legalább hat, egészen remek testű lány napozik. Nem nézi meg őket?

- Cora is ott van? - érdeklődtem.

- Á, szóval magát Cora is érdekli? - kérdezett vissza cinkos vigyorral. - Én meg azt hittem, hogy csak arra a másik kis csajra gerjed be, arra az Angie-re.

- Corával csupán beszélni szeretnék - hűtöttem le a lelkesedését.

- Ó, bocs - emelte fel megadóan a kezét. - De tudja a modellszakmában nem megy eseményszámba, ha az ember két lánnyal fut.

- Ühüm. Szóval nem tudja, hol van Cora?

- Dehogynem. Ő is ott van a medencénél. Illetve mos éppen felszaladt a szobájába valamiért.

- Kösz - mormogtam és a további csevegést megelőzendő, benyomultam mellette az épületbe.

Tudtam, hogy melyik Cora szobája, így nem kellett a recepciósnál kérdezősködnöm. Keresztülsiettem a hallon, s csak a lépcsőhöz érve csökkentettem a sebességet. Itt viszont jócskán, mert nem akartam holmi kommandósrohammal letámadni a parafenomének gyöngyét.

...Nem, ezt a nőt óvatosan kell becserkészni, mert nagyon okos és nagyon ravasz!...

Nyugodt tempóban vettem a lécsőfokokat, s már épp készültem, hogy még a frizurámat is megigazítom kissé, nehogy rendezetlennek tűnjön a külsőm, amikor megpillantottam Corát. Jobban mondva azt a testrészét, amit lépcsőn felfelé menet pillanthat meg az ember a neki háttal álló, terpeszállásban enyhén előrehajló nőből.

Mit mondjak, kissé megbizsergetett a látvány. Annál is inkább, mivel Corán mindössze falatnyi bikini volt.

Egy pillanatra mindenről elfelejtkeztem. Még arról is, hogy a tökéletes alakú, bronzbarnára sült nő mit csinál. Kellett néhány tizedmásodperc, amíg végre felfogtam miben mesterkedik. Egy másik szállóvendég szobájának ajtaját próbálta meg kinyitni a kezében lévő hajtú segítségével.

- Hello Cora, segíthetek valamiben? - szólaltam meg nyájasan.

A parafenomének gyöngye szélvészsebesen pördült hátra, a szeme fenyegetően villant rám. Aztán felfogva, hogy én vagyok az, megenyhült a tekintete.

- Hello, Mr. Grey - mondta fejét kissé oldalra billentve, s jobb lábát előrecsúsztatva, mint a manökenek, hogy mindene a lehető legjobb szögben forduljon felém. - Nagyon megijesztett.

- Ó, igazán? - mosolyogtam negédesen, - miközben leküzdöttem a még közöttünk lévő lépcsőfokokat.

- Miért, nem hiszi?

- Hát...nem is tudom. Mellesleg, megkérdezhetem, mit csinál itt?

- Persze - mondta a lány, s fejét hirtelen lehajtva nagy gondal igazítani kezdte a combhajlatánál a tanga szélét.

Ügyes trükk, állapítottam meg magamban, s vártam, hogy mit fog közben kitalálni. Merthogy nem az igazat fogja válaszolni, abban teljesen biztos voltam. Mindenesetre nem kellett sokáig várni a rögtönzésre.

- Tudja az a helyzet - kezdte a parafenomének gyöngye a tanga igazgatást követően -, hogy kint napoztam az úszómedencénél, de a hajam mindig a szemembe lógott, ezért felszaladtam a szobámba hajtúért. És mivel nagyon siettem, nem álltam neki a tükör előtt igazgatni a hajam, hanem visszafelé jövet akartam belerakni a tüt. Erre nagy sietségemben véletlenül elgörbítettem a szárát. Épp akkor próbáltam meg visszaegyenesíteni, amikor maga rám köszönt.

- Hm. Nem rossz.

- Mi?

- Hát az improvizáció.

Corának lassan megkeményedett a tekintete.

- Nem tudom, mit akar ezzel mondani?

- Csak azt, hogy maga parányit füllentett.

- Igazán? És mi okom lenne rá?

- Nyilván nem szeretné, ha azt hinném, hogy be akart lopakodni ebbe a szobába.

- Ugyan miért akarnék belopakodni? - legyintett Cora ideges nevetéssel. - Nem is ismerem azokat, akik itt laknak. Csak egy pillanatra láttam őket tegnapelőtt, amikor beköltöztek.

- Ühüm - bólintottam, aztán váratlanul a szemébe néztem. - És Mammolát? Őt ismerte?

A parafenomének gyöngye láthatóan meglepődött.

- Mammolát? Honnan a fenéből ismertem volna? Hisz ő meg tegnap este érkezett.

- Ezt honnan tudja?

- Mert itt voltam a hallban, amikor az este megjött magukkal a busz, és láttam az újonnan érkezetteket bejelentkezni. Mellesleg innen tudtam a maga nevét is, amikor odajött hozzánk.

- Aha. Nos, akkor már csak egy dolgot áruljon el nekem.

- Hallgatom.

- Mit keresett Mammola halálakor a hídnál?

Cora összerezte a kérdés hallatán, de a következő pillanatban már maga volt a megtestesült nyugalom.

- Tudtam, hogy ezt nem fogja kihagyni mondta szenvtelenül.

- Igazán?! - néztem nagyot.

- Persze. Hiszen maga volt az, aki a hídtól követett, nem?
- De...igen - lepődtem meg.
- Na, ugye. És miért követett?
- Mert...ööö...
- Mert azt hitte, én vagyok a gyilkos, így van?
- Nos...igen.
- És mit gondol, én mit hittem?
- Fogalmam sincs.
- Én meg azt hittem, hogy maga az.
- Ugyan Cora...
- Nekem ne ugyanozzon - játszotta a sértődöttet a lány. - Tudni akarja, hogyan történt az egész?
- Csupa fül vagyok.
- Amikor szünetet tartottak az előadók, elindultam sétálni. Aztán odaértem a hídhöz, és megláttam Mammolát.
- Akkor már halott volt?
- Igen. Persze nagyon megijedtem. Először el akartam rohanni, de aztán arra gondoltam, hátha még ott van valahol a gyilkos a környéken és esetleg a karjába futok. Ezért óvatosan, lopakodva távoztam. Alig értem be a bokrok közé, amikor lépteket hallottam. Erre behúzódtam egy örökzöld alá és vártam. Aztán megláttam magát. Néztem, amint rábukkan a hullára, megvizsgálja, majd elindul visszafelé. Ekkor én is elindultam. Most már valahogy nyugodtabb voltam, és kevésbé vigyáztam rá, hogy észrevétlen maradjak. Aztán egyszer csak meghallottam, hogy valaki követ. Persze rögtön arra gondoltam, hogy a gyilkos az. Erre sietni kezdtem. Csak akkor nyugodtam meg, amikor visszaértem az épülethez.
- Hm. És miért nem szólt erről az egészből senkinek?
Cora igyekezett rettegő arcot vágni.
- Mert féltem - felelte. - És most is félek.
- Ugyan mitől?
- Attól, hogy a gyilkos esetleg azt hiszi, hogy láttam, és megpróbál engem is megölni.
- Ezért tüntette el a lábnyomait is a gödrök környékéről?
- Persze.
- Aha.
- Nem hisz nekem?
Elmosolyodtam.
- Nos...? - nézett rám Cora ártatlan arccal.
Tekintetemet végigfutattam vérforralóan szexis alakján, aztán továbbra is mosolyogva feleltem.
- Maga pályát tévesztett.
- Igazán?
- Igen. Ezzel az alakkal, ezzel az arccal... és ezzel az előadókészséggel színésznak kellett volna mennie.
Cora a nem várt válasz hallatán dühösen rám villantotta a szemeit, aztán szó nélkül leviharzott mellettem a lépcsőn. Halk sóhajjal nyugtáztam, hogy közben formás mellei súrolták a karomat, aztán én is elindultam. A lépcső közepére érve egy pillanatra még megfordultam, hogy megnézzem hányas szobánál próbálkozott a parafenomének gyöngye a „hajtúegyenesítéssel.”. Aztán gyorsan le is húztam a fejem.

A folyosó túloldalán ugyanis hangtalanul kinyílt Hestonék ajtaja és vastag, fehérkeretes szemüveget viselő, kopaszodó férfi óvakodott ki rajta.

28

Hát ez meg ki a fene? És mit keresett az erősfiúknál? - villantak belém a kérdések, miközben ott lapultam a lépcsőn, nem tudván, hogy hirtelenjében mitévő is legyek. Végül úgy döntöttem, eljátszom, hogy most érkeztem. Dobbantottam néhányat, mintha most kezdeném a lépcsőzést, aztán energikusan felügettem. A fickó azonban addigra már eltűnt. Végigsiettem a folyosón, s Hestonék ajtajához érve bezörgettem.

- Helló Heston, öreg cimbora - kiáltottam be kedélyesen, s lenyomtam a kilincset. A zár azonban nem engedett.

...Úgy látszik a kopasz is magánál hordja a hajtűjét - állapítottam meg magamban. Rövid tétovázás után az ezen az oldalon lévő lejárárhoz léptem, s lesiettem. Ez a lépcsősor egy kis előtéren keresztül a bárba vezetett.

Kellemezt a hasznossal, morogtam nem létező bajuszom alatt, miközben beléptem.

Odabent nem sokan voltak. Csupán két asztalnál ültek, na és természetesen a bárpultnál. Ez utóbbi mellett pihente ki Hestonnál tett látogatása fáradalmaikat a szemüveges is. Ráérősen kortyolgatta a sörét, miközben látszólag elgondolkozva hallgatta a hangszórókból áradó diszkréten halk zenét.

Munka után édes a pihenés, gondoltam, s már épp oda akartam ballagni mellé, hogy sör mellett kissé jobban szemügyre vegyem, mikor a hall felőli bejáraton Fruggi csörtetett be. Ahogy meglátott, szélesen elvigyorodott, s egyenesen felém vette az irányt.

- Hahó, Mr. Grey! - üdvözölt már messziről, aztán amikor odaért mellém megkérdezte: - Mi a véleménye egy sörről? Én rögtön kiszáradok, ha nem ihatok egyet.

- Ásványvíz jobban esne - mosolyodtam el.

- Akkor egy Budweisert és egy Perriert! - kiáltott oda a kis köpcös a pult mögött álló mixernek, s elindult az egyik üres asztal felé.

- Na, van valami fejlemény? - kérdezte hozzám hajolva, amikor megkaptuk az italokat.

- Haladgatunk - feleltem kitérően, aztán feltűnés nélkül a

szemüveges felé böktem. Ismeri azt az alakot?

- Ühüm - bólintott Fruggi. - Son O'Neill a neve, és tegnapelőtt érkezett, A tizenkettes szobában lakik. Elég mogorva fickó, nemigen áll szóba senkivel... Miért, ōrá gyanakszanak? ...

- Nem..., csak az előbb láttam kilopakodni Hestonéktól.

- Hestonéktól? De hiszen azok éppen a boxzsákokat agyalják az edzőpályán.

- Nem is ōk engedték be.

- Ja, vagy úgy. Gondolja, hogy esetleg lopott valamit a fickó?

- Nem hiszem. De mégiscsak furcsa, hogy Hestonéknál matatott.

- Az biztos!

Kortyoltam egyet a Perrierből, aztán, a kis köpcösre néztem.

- Még egy kérdésem lenne, Mr. Fruggi.

- Csak mondja nyugodtan, ha tudok segítek.

- Meg tudná mondani, kik laknak az emeleten a lépcsőfeljáróval majdnem szemben lévő szobában? A tisztítószer-raktár mellett.

Fruggi gondolkozott néhány másodpercig, aztán bólintott.

- Két belga, valami Rijker meg Boor. De különben négyen vannak, a másik kettő külön-külön szobában lakik. Ha jól tudom valami export cégük van Thaiföldön. Azt hiszem, ott is élnek.

- Értem. És köszönöm.

- Ugyan már, nincs mit. Ha bármikor valami segítség kell csak szóljanak. Tudja, Ted Fruggi nem elveszett ember.

- Tisztában vagyok vele, Mr. Fruggi.

- Helyes, erre iszunk... Csak tudnám, mi jó van abban a kristályvízben.

A beszélgetés befejeztével Fruggi a szobájába ment, én meg átballagtam a nagy teraszon lévő étterembe, hogy harapjak valamit. Alig ültem le, amikor befutott Mike ötödmagával.

- Helló, Tony! - vigyorgott rám, amikor odaértek hozzám, aztán, a vele érkezőkhöz fordult. - Engedjék meg, hogy bemutassam a barátomat. Anthony Greyt.

- Üdvözlöm, Mr. Grey - nyújtotta felém a kezét barátságosan a legidősebbik, dúshajú, dúsbajúszú férfi. - A nevem Johan Rijker, ōk meg az üzlettársaim René Boor, Robert Jansen és Peter-Jong.

- He...Helló! - hebegtem meglepődve.

- Tudod, Tony - magyarázta vidoran Mike -, az urak Thaiföldről érkeztek, és egzotikus ételkülönlegességek exportjával foglalkoznak. Saláták, gyümölcskoktélok, konzervek. ..

- Csakugyan? - kérdeztem rosszat sejtve.

- Igen - vigyorgott társam. - És képzeld most akarnak betörni a nyugati piacra néhány specialitásukkal. Mivel is, Mr. Rijker?

- Nos, az a helyzet - magyarázta a kérdezett -, hogy az ottaniak sok mindent megesznek, amit mi nyugatiak nem is ismerünk vagy esetleg viszolygunk tőle. Az elmúlt években, amióta megalapítottuk a cégünket Bangkokban meglehetősen sok furcsasággal találkoztunk. Rám nézett, s úgy folytatta.

- Nem tudom, hogy ismeri-e például a sáskapörköltet, vagy a lódarázspástétomot...

- Őszintén szólva... - nyögtem riadtan, de Mike galádul közbevágot.

- Szerintem nem, de nyilván bármelyiket szívesen megkóstolná. Mindig is szerette az új ízeket.

- Ó ennek igazán örülök - mondta Rijker, majd mentegetőzve hozzátette: - Jelenleg azonban csupán néhány minta van nálunk, és ezeket már odaigértük másnak.

- Nem tesz semmit - feleltem megkönnyebbülten. - Majd beérem valami egyszerűbbel. Mondjuk rizses csirkével.

- Azt hiszem csatlakozom hozzád - mondta Mike.

- Akkor nem is zavarunk tovább. Jó étvágyat! - mosolygott ránk Rijker, azzal intett a társainak, hogy induljanak.

- Pedig azt hittem, sikerül kikunyerálni neked valami ínycséséget

- nézett utánuk sopánkodó arccal Mike.

- Beléd is tömtem volna az egészséget - nyugtattam meg. - Mellesleg hol szedted fel őket?

- Itt a közelben futottam össze velük. Az ördög-sziklánál voltak fényképezni.

- Miféle ördög-sziklánál?

Mike kimutatott a terasz irányába.

Körülbelül a faluval megegyező távolságban, bal kéz felől hatalmas, egyedülálló sziklatömb magasodott a környék fölé. Lehetett vagy jó húsz méter magas.

- Szinte hihetetlen, hogy eddig észre se vettük - csodálkoztam rá a látványra.

- Hát, igen - bólogatott ironikusan Mike. - Mi nem a tájban gyönyörködünk, hanem cipősarkakat keresünk a fűben.

- Meg a beleillő cipők tulajdonosait - egészítettem ki.

- Igaz, na és sikerült beszélned Corával?

- Ühüm. Bár kissé zavarba jött, amikor összetalálkoztunk, mert épp ezekhez a Rijkerékhez akart belopakodni.

- Nocsak! - hökkent meg Mike. - Vajon mit akarhatott?

- Fogalmam sincs. De nyilván nem a sáskakonzervjeiket próbálta megkaparintani.

- Ebben igazad lehet...

- Szerintem is. Mellesleg nem csak ő ilyen kíváncsi természetű. Nézd azt a fickót! - A bejárat felé böktem, ahol épp akkor jelent meg O'Neill.

- Ki ez? - tudakolta Mike.

- A neve Son O'Neill, a tizenhetes szobában lakik, és ő meg a Hestonék után érdeklődik behatóan. Olyannyira, hogy nemrég sompolygott ki tőlük.

- Hm. Kedélyes kis csapat gyűlt itt össze.

- És akkor még a Kobraistenről nem is beszéltünk!

- Így van! Tényleg mit sikerült kiszedned Corából?

- Semmit. Profi színész, és úgy hazudik, mintha könyvből olvasná. Amikor rábukkantam előbb néhány pillanat alatt előhúzott a tangájából egy sztorit, miszerint nem be akart menni a belgákhoz, csak a hajtűjét egyenesítgette, aztán ugyanilyen gyorsan kikerekített egy történetet a tegnap este történetekkel kapcsolatban is. Csak a hangja, meg a szeme árulta el, hogy nem mond igazat, de az sajnos édeskevés... És te ki tudtál deríteni valamit a fénymásolással kapcsolatban?

- Igen, de azzal se sokat érünk. Ugyanis az a helyzet, hogy bármilyen istenháta mögötti hely is ez a Tohang, több helyen is lehet fénymásoltatni, tehát bárki feltűnés nélkül sokszorosítani tud bármit.

- Nagyszerű. Akkor most ugyanott tartunk, mint reggel, vagyis sehol.

Egy darabig csendben ültünk, aztán. Mike tette fel a nagyon is kézenfekvő kérdést.

- Most mi a fenét csináljunk?

- Hát egyelőre nem sokat tehetünk. Az egyetlen dolog, amiben léphetünk, és amely talán segít eljutni a Kobraistenhez, továbbra is a Wuei által árult ismertető.

- Ezt a vonalat egyszer már megpróbáltuk, ha jól emlékszem.

- Igen, de most máshonnan fogjuk megközelíteni.

- Arra kíváncsi leszek,

- Akkor figyelj! Abban ugye biztosak lehetünk, hogy Wuei nem a saját szakállára árulja az ismertetőket, hanem valaki megbízta vele. Vagyis a titokzatos naplótulajdonos létezik.

- És?

- Nem tudom, mennyire emlékszel rá, hogy Wuei-nél körülbelül hány ismertető volt ma, reggel.

- Tálain harminc...

- Szerintem is akörül lehetett. Ez viszont a nap végére valószínűleg el fog fogyni. Ebből pedig mi következik?

- Hogy a naplótulajdonos kénytelen lesz vinni neki újabb köteget.

- Pontosan! Még hozzá megint este, hogy megőrizhesse az inkognitóját...

- Arra gondolsz, hogy meglessük a fickót, és...

- Nem! - vágtam el a fejtegetés fonalát. Csak én lesem meg. Te meg itt maradsz, és szemmel tartod az egész díszes társaságot. Mert ahogy elnézem, jobb ha rájuk is odafigyelünk.

- Miért ne mehetnék inkább én? - nyugösködött társam.

- Egyrészt, mert az enyém volt az ötlet...

- És másrészt?

- Másrészt, mert ez a fájdalomdíjam, amiért az előbb rám hoztad a frászt a sáskakonzervvel.

- Oké - emelte fel megadóan a kezét Mike. - Meggyőztél.

- Helyes - vigyorogtam. - Most pedig rajtad a sor!
- És mi a feladatom?
Felemeltem a kezem, és széles mozdulattal a konyha felé mutattam.
- Kerítsd elő a pincéért.

30

A nap már lebukott a látóhatáron, s a hűvösödő szél esőt ígért, amikor beértem a faluba. Az üzletekben és a házakban már felgyújtották a világítást, az utcákon is megritkult a forgalom.

Lassan, ráérősen bandukoltam, időnként végiggusztálva egy-egy utcai árus sátrának kirakatát a sátorvasakra akasztott lámpák halovány fényében. Végül megérkeztem a Myenbóhoz. Wuei ugyanazon a helyen üldögélt ahol reggel, de ismertetőt nem láttam nála.

Tehát elfogyott, állapítottam meg örömmel. Egy távolabbi padhoz sétáltam, leültem, és türelmesen eszegetni kezdtem az útközben vásárolt papírzacskóba csomagolt helyi aszaltgyümölcs különlegességeket. Közben természetesen egyfolytában szemmel tartottam a vakot. Aki nem mozdult a helyéről, csupán néhány baoding golyót* húzott elő a nála lévő aprócska zsákból az idő előrehaladtával, és azokat kezdte el forgatni a tenyerében.

* Ázsiában használatos eszköz az egészség megőrzésére. A kéz különböző akupunktúrás pontjainak stimulálásával hat. Két vagy több vasgolyót szokás a tenyérben tartva forgatni.

Bár távol ültem, mégis szinte hallottam a golyókban lévő lemezkék megnyugtató zengését, és a tenyerem is megbizsergett, mintha én tekergetném őket. Láthatóan Wuei-re is kiváló hatással volt a golyók által végzett tenyérmasszázs. Az arcán lévő ráncok kisimultak, a teste jólesően elernyedte. Néhány perc elteltével már teljesen úgy nézett ki, mint aki alszik, csupán a golyókat forgató keze árulta el, hogy ébren van.

Most már csak azért fohászok, nehogy a megbízója is valami ilyesmivel múlassa az időt, ahelyett, hogy utánanézne az üzletmenetnek.

Pedig nagyon úgy tűnt, hogy a titokzatos naplótulajdonosnak valami fontosabb dolga akadt, mint az ismertetőikkel foglalkozni. Ugyanis csak nem akart befutni az „áruval”. Sőt az az igazság, hogy egyáltalán senki sem érdeklődött Wuei szentélye után. Csupán a két - időközben felbukkanó - bandós, Tulgahan és Batang szentelt neki némi figyelmet, de ők is csak azért, hogy gúnyt űzzenek a

szerencsétlenből. Odalopakodtak hozzá, aztán hirtelen kikaptak a kezeiből egy-egy golyót, és felváltva rázni kezdték hol ide, hol oda csalogatva. Szegény Wuei meg csak ment a hang után, amit egyszer jobbról, egyszer balról hallott.

Sajnáltam a nyomorultat, és legszívesebben közbeléptem volna, de nem akartam felhívni magamra a figyelmet, így kénytelen-kelletlen nyugton maradtam. Tulgahanék pedig, miután kiszórakozták magukat behajították a náluk lévő golyókat a Myenbo mögötti utcácskába, ők pedig bevonultak a kocsmába, nyilván hogy ismét elkápráztassák a turistákat harcművészeti tudásukkal.

Bosszankodva figyeltem, amint Wuei elbotorkál megkeresni a golyókat. Mikor befordult a sarkon egy pillanatra felmerült bennem, hogy utána eredek és segítek neki, de aztán úgy véltem jobb, ha maradok. Mint kiderült tévedtem. Amikor ugyanis jó öt perc elteltével mégis utána óvakodtam, már senkit nem találtam a mellékutcában. Wuei úgy eltűnt baoding golyóstól, mintha a föld nyelte volna el. Dühösen káromkodtam egyet, s elnyargaltam a túlsó sarokig. Ott aztán tanácstalanul megtorpantam. Az út háromfelé ágazott, és fogalmam sem volt róla, melyiket választhatta a vak. Végül találomra elindultam az egyik irányba. Aztán amikor az az út is kereszteződésbe torkollott feladtam a reménytelennek tűnő keresést. Rövid töprengés után visszatértem a Myenbóhoz és ismét helyet foglaltam a padon.

Csak visszajön, gondoltam. A zsákja, meg az ülőkéje itt van.

De az idő előrehaladtával úgy tűnt Wueinek nem fontos a dolog. Végül én untam meg a várakozást. Felálltam, és csendesen átkozva magam a hülyeségemért, visszaindultam a szanatóriumba. Ezúttal azonban az ördög-szikla felé vezető utat választottam. Nemsokára kiértem a faluból. Itt már csupán szűk ösvény kanyargott tovább, még egy terepjáró se fért volna el rajta. Ami azt illeti, gyalogosok se sokat használhatták, minduntalan széles, kövér pálmalevelek hajoltak az arcom elé. A térdig érő aljnövényzet helyenként csaknem teljes szélességében birtokba vette a talajt, eltakarva az alattomosan megbúvó gödröket, és a néhol a felszínre türemkedő gyökérzetet, amelyeken akkorát lehet esni, mint egy ólajtó.

Már bántam, hogy erre jöttem, s csak akkor könnyebbültem meg valamelyest, amikor az ösvény szélesebb útba torkollott. Ennek egyik vége egyenesen az ördög-sziklához, a másik a szanatóriumhoz vezetett. Röpke pillanatra felmerült bennem, hogy közelebbről is megnézem a sziklamonstrumot, de aztán inkább mégis a szanatórium felé vettem az irányt. Valamelyest vidámabban folytattam az utamat, sőt még a fütyörészéshez is kedvem támadt. Szerencsére azonban megmaradtam a gondolatnál, így semmi sem akadályozott meg abban, hogy a következő kanyarhoz érve meghalljam a felém közeledők neszezését. A lépteik zajából ítélve többen lehettek, és meglehetősen siettek valahová. Közben izgatottan sugdolóztak.

Ez utóbbi arra készítetett, hogy ne akarjak összetalálkozni velük. Inkább behúzódtam a sűrűbe és vártam, hogy odaérjenek elem. Néhány pillanat múlva elő is bukkantak a kanyarulat mögül. Négyen voltak, és valamennyien sporttáskát cipeltek. Ahogy közelebb értek, végre ki tudtam venni az arcukat a sötétben.

Rijkerék voltak azok, a belga származású thaiföldi ínycsemesterek.

31

Hát ezek meg mi a fenét keresnek itt? törtem a fejem, miközben néztem, ahogy elhaladnak előttem. A mozgásukból ítélve nem vattacukrot cipeltek a táskáikban. A súly jócskán lehúzta a kezüket.

...Hm. Mi lehet az, amit valaki ilyen lelkesen, s ugyanakkor óvatosan cipel magával az est leszállta után? Legfeljebb egy rakás pénz. De ezek nem úgy néznek ki, mint akik éppen a lottónyereményüket szellőztetik, hogy meg ne penészedjen. Akkor viszont miben sántikálnak?

Rijkerék időközben odaértek az útelágazáshoz. Megálltak, de épp csak annyi időre, hogy fogást váltsanak a nehéz táskákon, aztán folytatták útjukat, egyenesen az ördögszikla felé.

Felvillanyozódva bámultam utánuk.

... Leendő lódarázspástétom-exportőrök nehéz csomagokkal az éjszakában! Ráadásul útban az ördög-sziklához... Ezt közelebbről is meg kell nézni!

Megvártam, amíg eltűnnek a fordulóban, aztán hangtalanul kicsusszantam a bokor alól, amely alatt eddig lapultam, és... és nyomban mozdulatlanra dermedtem. Valahol a hátam mögött ugyanis neszezés támadt. Egy gyors mozdulat, és újra a levelek alatt kushadtam.

.. .Micsoda forgalom van ma itt. És én még azt hittem, hogy erre ilyenkor a kutya se jár... Na, lássuk, ki az?

A settenkedő nagyon lassan közeledett, igaz ő nem is az ösvényen jött, mint Rijkerék, hanem a fák között, így inkább csak tapogathatta az utat.

Meglehetősen türelmetlenül vártam, hogy elkotródjon valamerre, mert a bokor alatti rothadó humuszban tanyázó bogarak időközben lelkes felfedező útra indultak a ruhámban. Egyesek a nadrágszáramat találták érdekesnek, mások nemes egyszerűséggel a bokámat kezdték marcangolni.

Ha így megy tovább, elfogyok, mire a fickó ideér! dohogtam magamban, de azért nem mozdultam. Annál is inkább, mert úgy tűnt, hogy az ismeretlen egyenesen felém tart.

...Már csak az hiányzik, hogy fejbe rúgjon valami nehéz bakancsal! Reggelre nem is hagynának belőlem semmit ezek a dögök,

csak a csontjaimat meg a karórámat.

Igyekeztem minél kisebbre összekuporodni, és a lehető legközelebb húzódní a bokor tövéhez. Nem is lett semmi baj. Csak a támaszkodó kezemre lépett rá a fickó, ahogy elhaladt mellettem a vaksötétben.

Magamba fojtottam a kitörni készülő ordítást, és inkább kilestem a felém boruló, tenyéryní levelek alól.

...Hiszen az út felé tart, és ha arra kilép, akkor már látní fogom, hogy kí az!

Még egy lépés... még egy... aztán a fickó végre kiért asúrúból. A halovány holdfény éppen elég volt hozzá, hogy felismerjem.

Son O'Neill volt az. A hóna alatt csomagot cipelt!

Döbbsenten figyeltem, amint átsurran az ösvényen és a túloldalt ismét beveszi magát a dzsungelbe.

...Mí az isten folyík itt?! Mindenki azt hiszi, hogy erre van a csomagmegörző?

Kellett hozzá, kí idő, hogy magamhoz térjek a meglepetésből. Akkor elővakodtam a bokor alól, és miután sikeresen kiráztam a nadrágszáramból az alá szentelenkedett bogarakat, O'Neill után eredtem. Úgy saccoltam, hogy ő is az ördög-szikla felé tart, akárcsak Rijkerék, így én is abba az irányba indultam. Természetesen én is az őserdön vágtam keresztül, mert így kísebb volt az esélye annak, hogy a többi settenkedő észrevesz, és ahogy az erre-arra kanyargó ösvényt elnéztem, gyorsabb megoldásnak is

tűnt. Pedig nem volt az. Elég volt csak kicsit beljebb hatolni az úttól és máris elátkoztam magam, amiért erre jöttem. A fák, bokrok kusza összevisszasága minduntalan kerülőre kényszerített, a térdig érő aljnövényzet pedig szinte mocsárként húzta vissza a lábam minden lépésnél. Egyre kedvetlenebbül küzdöttem előre magam, végül egy parányi tisztáshoz érve úgy döntöttem, hogy szusszanok néhányat. Megálltam, kibámultam a fák közül és közben mélyeket lélegeztem a nehéz, párás, földszagú levegőből.

Valószínűleg ez a kis pihenő mentette meg az életemet. Amikor ugyanis tovább akartam indulni és előreléptem, méltatlankodó sziszegés hallatszott, s egy jól megtermett kobra magasodott fel a földről, közvetlenül előttem.

Nyomban mozdulatlaná merevedtem, még a lélegzetemet is visszafojtottam.

...Bizonyára itt van a fészke. Ha nem állok meg pihenni, egyenesen belecsörtetek...

Feszült, idegölő másodpercek következtek. A kobrát láthatóan felingerelte az érkezésem, és azt fontolgatta, támadjon-e, én meg azon voltam, hogy a lehető leggyorsabban, ugyanakkor minden hirtelen mozdulatot kerülve hátrahúzódjak. Centiméterről-centiméterre tapogatóztam hátrafelé a lábammal, közben éreztem, hogy csorog rajtam a veríték. Az állat hideg, kifejezéstelen nézése talán a legfélelmetesebb látvány volt, amit valaha is láttam. Ennél már csak akkor éreztem rosszabbul magam, amikor a homlokomról legördülő izzadtságcseppek szépen lassan beleszivárogtak a szemembe, elhomályosítva az előttem lévő képet. A kezemet nem mertem felemelni, hogy megtöröljem az arcom, ugyanakkor szinte sokkolt, hogy nem tudom, ott maradt-e a hulló a helyén, vagy esetleg elindult felém.

A bizonytalanságnak egy rothadó kéregdarab vetett véget. Ahogy ráléptem, megcsúszott a lábam alatt, én pedig egyensúlyomat veszítve, hangtalanul belezuhantam a vattapuha humuszba.

A hirtelen mozdulat hatására a kígyó döntött. Visszaereszkedett a földre és bőszt sziszegéssel elindult felém. Fel akartam ugrani, de képtelen voltam. Az izmaim egyszerűen leblokkoltak. Csak feküdtem félig belesüppedve a talajba és meredt szemmel néztem a felém közeledő kígyót. Az pedig lassan odaért elém. Megállt, felegyenesedett és dühödt sziszegéssel méricskélgni kezdett. Legfeljebb húsz centire lehetett tőlem.

Ez a vég, gondoltam, amikor az állat feje lassan ingadozni kezdett. Egyszer hallottam, hogy ezt közvetlenül támadás előtt szokták csinálni. Most már hiába is tudtam volna megmozdulni, nem lett volna esélyem a menekülésre. Csak feküdtem, és vártam, hogy valami csoda történjen!

...Ssszzz... ssszzz...

Először azt hittem, hogy a fölém magasodó hulló sziszegett, de aztán rájöttem, hogy nem. A hang valahonnan távolabbról jött. A tisztás felől.

...Ssszzz...

A kobra feje már nem ingadozott. Sőt! Lassan elfordult tőlem. Bár azt mondják, hogy a kígyóknak nincs túl jó hallásuk, én mégis biztos voltam benne, hogy ez a példány remekül hall.

...Vagy talán érez valamit? A szaglásuk ugyanis köztudottan jól fejlett!...

A sziszegés folytatódott, a kígyó pedig rövid tétovázást követően lassan elindult a hang irányába. Némán fellélegeztem, majd nagyon lassan a távozó kobra után fordítottam a fejem. Aztán csaknem felkiáltottam a megdöbbenésemben.

A sziszegő ugyanis nem másik kobra volt. NEM! Ember állt a tisztáson. Bár a magasra nőtt pálmák lombkoronája csak egészen minimális holdfényt eresztett át, azért elég világos volt ahhoz, hogy felismerjem az illetőt.

Yippa volt az, a szanatórium öreg, kígyóekintetű alkalmazottja.

33

Ő természetesen nem látott engem, sőt nyilván a kobrát se. Csupán a sziszegését hallhatta meg az imént, és...és idesziszegett neki.

.. .Úristen! IDESZISZEGETT NEKI! ...

Enyhe borzadályal figyeltem, amint a kígyó lassan kikúszik a fák közül, s egyenesen az öregember felé tart. Az viszont mindenféle félelem vagy viszolygás nélkül, szinte barátságosan szemlélte a közeledő kobrát. Néha sziszegett neki, mintha csak beszélne hozzá, hívogatná. Végül a hulló alig félméternyire tőle megállt. Az öregember nézte egy darabig, aztán lassan leguggolt mellé.

Hitetlenkedő csodálkozással figyeltem a jelenetet. Az öregnél sem kígyófogó-botot, sem fegyvert nem láttam, így el sem tudtam képzelni mit akarhat az állattól. A kobra is kíváncsi lehetett, mert kissé felemelte a fejét a földről. Yippát szemmel láthatóan nem aggasztotta a dolog. Elmosolyodott, s halkán beszélni kezdett a kígyóhoz.

...Mi van?! Előbb sziszeg neki, most meg beszél hozzá? Mi az isten ez a Yippa?...Az rendben van, hogy kobrák befogásával foglalkozik, de ez már sok! Úgy viselkedik, mintha értene a kígyó nyelvén, mintha ismerné a gondolatait, mintha...mintha ő maga is kígyó lenne! Ez az! Mintha ő MAGA is KÍGYÓ LENNE!

Feszült kíváncsisággal vártam, mi fog történni. A kígyó is. Csak Yippa nem várt. Miközben szép nyugodtan beszélt a hullóhoz, lassan, nagyon lassan kinyújtotta felé a kezét. Közben tekintetét az állat tekintetébe fúrta, mint aki szuggerálja. A kobra nem mozdult, s az öregember keze egyre közelebb került a nyakához.

Ez így akarja megfogni azt a dögöt, villant belém a felismerés. Jézusom, micsoda vakmerőség!

Egy pillanatra felmerült bennem, hogy leleplezem magam, és felszólítom az öreget, hagyja abba ezt az örültséget, de aztán nyomban le is tettem róla. Ki tudja, hogyan reagálna ő vagy a kígyó a hirtelen hanghatásra. Lehet, hogy pont elrontanék mindent. Inkább nyugton maradtam. De amit nem tettem meg én, azt megtette helyettem a természet.

A közelgő eső előhírnökeként, hirtelen hatalmasat dördült az ég, s egy villám hasított bele a égbolt sötétjébe.

Yippa megrezzent, a kobra pedig mintegy magához térve a kábulatból villámgyorsan előrevágódott, s belemart az alkarjába. Arra számítottam, hogy Yippa erre halálra vált arccal felugrik és elkezd segítségért kiáltozni,... de tévedtem! Az öreg sértetlen keze a kígyó gyorsaságát megközelítő sebességgel lecsapott és megragadta a hüllőt közvetlenül a feje alatt. Aztán odaemelte az alkarjára tekeredett kígyót az arca elé és... és fejcsóválva elmosolyodott!

Én meg majdnem felordítottam az iszonyattól!

...Ilyen nincs! ILYEN NINCS! Ezt az embert megmarta egy kobra, és ő ahelyett, hogy pánikba esne, mosolyogva megcsóválja a fejét, mint a szülő, ha a gyerek rossz fát tett a tűzre.

A döbbenettől mozdulni sem tudtam. Yippa pedig megint duruzsolt kicsit a kígyónak, aztán a megmarta kezével vászonzsákot húzott elő a ruhájából, s belecsúsztatta az állatot. Egy zsinórral bekötötte a zsák száját, majd a vállára dobta a szerzeményt és gyors léptekkel eltűnt a fák között.

Hitetlenkedő borzongással néztem utána és semmi kedvet nem éreztem, hogy a nyomába eredjek.

Néhány másodpercig még ott feküdtem a földön, aztán lassan feltápáskodtam. Lesöpörtem a ruhámról a rátapadt humusz nagyját, s tanácstalanul az ördög-szikla csúcsára meredtem. Azon töprengtem, vajon rábukkanok-e még a settenkedőkre, vagy időközben már túl nagy előnyre tettek szert. Végül nem sok meggyőződéssel, de folytattam az utamat. Időközben eleredt az eső, amúgy ázsiai módra, úgy esett, mintha dézsából öntenék. A fejem felett összefonódó ágak kis ideig felfogták az égi áldást, aztán mintegy megadva magukat, utat nyitottak a lezúduló zápornak.

Pillanatok alatt ronggyá áztam, mintha ruhástul álltam volna be a zuhany alá. Kezdett nagyon elegem lenni ebből a kis kirándulásból. Gépiesen emelgettem a lábam a cuppogó humuszban, s közben félhangosan átkoztam magam, amiért a faluból nem egyenesen

a szanatóriumba mentem.

Persze nem volt komoly a dühöngésem, hisz jól tudtam, ha nem erre jövök, nem látom meg Rijkeréket, O'Neill-t és Yippát sem. Márpedig a nyakamat tettem volna rá, hogy ezek a titokzatos esti kiruccanások valamilyen kapcsolatban állnak a Kobraistennel.

...A kérdés csak az, hogy milyennel...

Egyik teóriát a másik után állítottam fel, s lassan teljesen belemerültem a gondolataimba. Még az esőről is megfeledkeztem, csak mentem előre a sötétben, mint valami robot. Valószínűleg így mentem volna egészen az ördög-szikláig, ha valami fel nem riaszt. De felriasztott! Egy nagyobb kiterjedésű bokros részhez érve teljesen gyanútlanul széthúztam az utamba álló ágakat és előreléptem. A következő pillanatban valaki úgy állón vágott, hogy csillagokat láttam!

35

Hátratántorodtam, de a rám támadót ez nyilván nem elégítette ki, mert máris kaptam a következő ütést. Felszisszentem, ahogy a fickó ökle a lengőbordámnak vágódott. Az meg csak jött előre, mint egy tank. Még szerencse, hogy a sötétben nem látott rendesen, így az ütést követő köríves rúgás elakadt a fejem előtt egy lelógó ágban, s csak azt repesztette meg. Ez a lélegzetvételnyi idő elég volt ahhoz, hogy kissé magamhoz térjek. Felrántottam a lábam, és hatalmas erővel a gyomra felé rúgtam. A fickó hangos recsegés-ropogás közepette belezuhant egy bokorba, de alig ért földet talpra ugrott mint a gumilabda, és újra támadott. Előbb egy oldalsó rúgással megpróbálta eltörni a térdemet, aztán amikor ezt talppal blokkoltam, megpördült a tengelye körül és sarokkal állba rúgott. Csillagok robbantak szét az arcom előtt a koromfekete éjszakában, miközben rogyadozó térdekkal próbáltam talpon maradni. A fickó pedig jött előre rendületlenül. Előbb elkaszálta a lábam, majd amikor a földre zuhantam, elem ugrott, és fellendítette a lábát, hogy egy pusztító erejű sarokrúgással letaglózzon.

Ebben a pillanatban megdördült az ég, s egy villám cikázott át felettünk. A fénye teljesen elvakított, s így még inkább kiszolgáltatottá váltam, hiszen nem tudhattam, melyik testrészemet fogja érni a támadás. Felrántottam a lábaimat, az arcom elé kaptam a kezeimet és megfeszített izmokkal vártam, hogy lezúduljon az elementáris erejű rúgás.

Legalább két másodperc telt el mire felfogtam, hogy a másik elállt a szándékától.

...De akkor mit akar?!

Vártam még egy kicsit, aztán óvatosan kikandikáltam a „kettősfedezék”-ből. Senki sem volt a közelben.

Hát ez meg hova tűnt, tettem fel magamnak a kérdést, de nem tudtam rá válaszolni. Mindenesetre jócskán megkönnyebbültem, hogy az utolsó pillanatban meggondolta magát. Az a felemelkedő láb nem sok jót ígért.

Még egyszer körbesandítottam, aztán lassan leengedtem a kezeimet, meg a lábaimat. Mivel ekkor sem történt semmi, feltápászkodtam, s megpróbáltam megállapítani, merre is van az ördög-szikla. Nagy nehezen sikerült megpillantanom a sziluettjét a sötétben, de addigra már le is tettem róla, hogy folytassam az utamat.

A kobrával meg az ismeretlen támadóval annyi időt elvesztegettem, hogy az előttem járók már bőven odaérhettek és elintézhették azt, amit akartak. Sőt könnyen lehet, hogy már el is indultak visszafelé. Márpedig akkor az egyetlen értelmes dolog amit tehetek, hogy megpróbálok minél hamarabb visszajutni a szanatóriumba. Mielőtt szétmállok az esőben!

Még egy morózus pillantást vetettem a fejem felett lógó esőfelhőkre, mintha mindenért ők lennének a hibásak, aztán megfordultam, s a szanatórium felé vettem az irányt. Szerencsére nemsokára elértem az ösvényt. Most már semmi okom nem volt rá, hogy rejtőzködjek, így azon folytattam az utamat. Egész megkönnyebbültem, hogy nem kell térdig gázolni a sárban, és minduntalan kerülgetni az elem tornyosuló akadályokat.

Most már csak az esőnek kéne elállnia, tűnődtem, és akkor...

Hogy mi történne akkor azt nem sikerült végig gondolnom. Ugyanis egy fordulóból kibukkanva Corát pillantottam meg. Épp akkor óvakodott ki a sűrűből az ösvényre.

- Hello Cora! - kiáltottam oda neki. - Szép esténk van.

A lány úgy nézett rám, mintha kísértetet látna.

- Hát... maga? - kérdezte döbbent arccal.

- Ó, én csak sétálgatok ebben a kellemes időben. És maga?

- Én...én...úgyszintén.

- Rögtön gondoltam. Mellesleg ahogy elnézem, ez a mai este különlegesen delejes hatással bír. Szinte mindenki most akarja kiélni erdőjárás hajlamait.

- Igazán? - Corán látszott, hogy kíváncsi lenne rá, kikkel találok össze a környéken, de végül mégsem kérdezte meg. Helyette inkább levette ronggyá ázott vászoncipőjét és feltúrta a farmerja szarát.

- Azt hiszem így jobb lesz - mondta amikor elkészült, aztán, megeresztett egy bájmosolyt. - Nos, mehetünk?
- Ha befejezte a vetkőzést... Elindultunk. Gyors tempóban haladtunk, mert mindketten nagyon szeretünk volna már fedél alatt lenni. Még a beszélgetést sem erőltettük. Körülbelül negyedóra elteltével megérkeztünk a szanatóriumhoz.
- Végre! - sóhajtott fel Cora, amint előtűnt az esőfüggöny mögül a szálláshely épülete. Már azt hittem sosem kerülök fedél alá.
- Még szerencse, hogy sikerült kitalálnia az útra - jegyeztem meg -, különben sokáig bolyonghatott volna az erdőben.
- Az erdőben? - vonta fel a szemöldökét a lány. - De hát be se mentem.
- Milyen érdekes. Én meg esküdni mertem volna rá, hogy éppen akkor jött ki a fák közül, amikor megpillantottam. Cora csupán egy pillanatig késett a válasszal.
- Ó, hát oda csak azért mentem be, mert... tudja túl sok üdítőt ittam mielőtt elindultam, és...érti...
- Hogyne - bólogattam, aztán hozzátettem: -, akkor már csak azt nem értem, mitől volt a nadrágjának a szára olyan sáros, mintha egészen addig egyfolytában a humuszban gázolt volna.
- Rosszul látta, nem volt olyan sáros.
- Még megnézhetjük.
- Nem fogjuk megnézni. Különben is, mit foglalkozik maga az én nadrággal!?!
- Nem foglalkozom, vele csak nem szeretem, ha valaki valótlan állít. Ha elfelejtette volna, az elmúlt két napban itt két gyilkosság is történt, és a tettes itt járkál közöttünk. Ezért aztán módfelett idegesít, ha valaki nem mond igazat.
- Azt hiszi én vagyok a Kobraisten? - kérdezte gúnyosan a lány, aztán végigtekintett rajtam. - Mellesleg, ha már itt tartunk, magának nemcsak a nadrágszára, hanem az egész ruhája csupa sár. Maga mit csinált, hogy ilyen lett az öltözéke?!
- Én? - hökkentem meg, de csak egy pillanatra. Aztán lassan elvigyorodtam. - Tudja a történelem ismétli magát.
- Mit akar ezzel mondani? Széttártam a karjaimat, s úgy válaszoltam:
- Megint beleestem egy bokorba.

Időközben odaértünk a szálláshely bejáratához. Mit mondjak nem nyújtottunk túl épületes látványt, ahogy átcammogtunk a

hallon, de a szanatórium alkalmazottai valószínűleg hozzászórtak már az efféle látványhoz, hiszen ezen a tájon a felhőszakadás szinte mindennapos. Talán ezért is borították a hall padlóját vastag gyékényszőnyegek, amelyek kiválóan el tudták nyelni a kedves vendégek elázott ruháiból csurgó vizet. Ahogy a nyomokból elnéztem, nem mi voltunk az elsők, akik az eső kezdete óta érkeztek.

Nyilván O'Neill vagy Rijkerék, gondoltam..., bár azt sem lehet kizárni, hogy mások.

Felcuppogtunk az emeletre. Ott egy bájosollyal elköszöntem Corától és becsörtettem a szobámba. Nem vesztegettem az időt vetkőzésre, úgy ahogy voltam beálltam a zuhany alá, és csak a forró víz alatt állva dobáltam le magamról az egyes ruhadarabokat. A tusolás végeztével száraz ruhát húztam, majd ismerve Mike-ot, letelefonáltam a bárba. Nem csalódtam, ott volt.

- Helló, behajóztál? - érdeklődött kajánul.

- Ja, bár többször is majdnem elsüllyesztettek - feleltem.

- De ugye nincs semmi baj? - vált aggódóvá a hangja.

- Csak néhány karcolás - nyugtattam meg.

- Maradj ott, mindjárt megyek - felelte és letette a kagylót.

Egy perccel később a szobámban volt.

- Úgy látom tényleg történt veled egy és más - bökött a ruháim romhalmazára, miközben lehuppant a velem szemben lévő nádfotelre.

- Na, mesélj!

Felhajtottam a pohár whiskymet, aztán szép sorjában elmeséltem neki mindent, Wuei eltűnésétől kezdve, egészen Cora felbukkanásáig.

Társam egyre növekvő ámulattal hallgatott, végül megjegyezte:

- Ha tudom, hogy ennyire zűrös lesz a kiruccanásod, nem engedtelek volna el egyedül.

- De nem tudtad, ugyanúgy, ahogy én sem. Mellesleg itt is történhetett volna bármi, és akkor meg én sajnálkoznék most.

- Ez igaz - bólintott Mike. - Itt viszont csupán betörés történt.

- Betörés? - néztem rá felvillanyozódva. Na, és ki tört be kihez?

- Nem fogod elhinni.

- Azért csak mondd!

- O'Neill tört be, mielőtt elindult volna.

- Kihez?

- Saját magához.

- He? - kerekedett el a szemem.

- Ugye mondtam, hogy nem fogod elhinni.

- Elismerem nyertél - adtam meg magam. - Na, mesélj!

- Körülbelül háromnegyed órával azután, hogy elmentél, kimentem a kertbe levegőzni. Sétáltam egy kicsit, aztán visszaindultam. Ahogy közeledtem a szálláshelyhez, lopakodó alakot vettem észre a fal mellett. A fickó végigosont az épület rövidebb oldala mellett és befordult a sarkon. Ekkor sikerült megpillantanom az arcát.

- Biztos, hogy O'Neill volt?

- Na hallod, ki hord még olyan szemüveget?

- Rajta volt?

- Bizony! Na szóval ott tartottam, hogy befordult a sarkon. Én meg

persze utána eredtem, mert kíváncsi voltam, mire készül. Erre, ahogy odaérek a sarokhoz és kilesek látom, hogy a fickó mászik felfelé a falon, mint a gyík. Igaz, nem volt nehéz dolga, mert az a sok díszfaragás mind olyan, mint egy-egy kapaszkodó. Na szóval a fickó felmászott, de nem akárhova, hanem a saját szobájához. Amikor odaért, belökte az ablakot, és beugrott. Először nem akartam hinni a szememnek, végig is számoltam gyorsan az üvegtáblákat, de nem tévedtem. A tizenhetes szobába mászott be. Mire utána ellenőriztem a dolgot, a fickó már jött is kifelé. Egy rögbilabda nagyságú csomag volt nála, és nagyon vigyázott rá. Lemászott, aztán elrobogott a kapu felé.

- És te mit csináltál?

- Semmit. Nem állhattam elé, hogy kérdőre vonjam; ugyan miért settenkedett be saját magához.

- Hm. Ez igaz. Mellesleg úgy látszik ennek az O'Neillnek mániája a dolog. Délután Hestonék szobája vonzotta ellenállhatatlanul, most meg a sajátja. A különbség csak az, hogy az erősfiúktól nem vitt el semmit.

- Akkor viszont mi a fenét sompolyog összevissza?

- El sem tudom képzelni. És azt sem, hogy miért igyekezett azzal a csomaggal annyira az ördög-sziklához. Mert, hogy odament az biztos! Akárcsak Rijkerék... És ők is csomaggal... Lehet, hogy épp egymással készültek találkozni?

- Gondolod, hogy O'Neill is sáskakonzervben utazik? - élcelődött Mike.

- Nem úgy áll a szemüvege - vigyorodtam el. - Különben sem hiszem, hogy minden csomaggal vagy anélkül settenkedőnek ilyesmire fáj a foga.

Egy pillanatra elhallgattunk, végül Miké szólalt meg.

- Az biztos, hogy sok minden érthetetlen, de a legtitokzatosabb dolog mindenképpen Yippa, illetve a viselkedése. Ha tényleg olyan egykedvűen reagált a kígyómarásra, ahogy elmondtad...

- Nos, úgy reagált, csak...

- Csak...?

- Tudod - mondtam bizonytalanul -, egyszerűen képtelen vagyok elhinni, hogy valaki ennyire nyugodt marad, ha megmarja a halálos mérgű kobra...

- Mire gondolsz...?

- Nézd, villámlott... Lehet, hogy rosszul láttam. Talán csak felé kapott a kígyó, de nem érte el. Vagy elérte, de már ki volt száradva a méregfoga. Hallottam már ilyenről.

- Akkor ezek szerint mégsem biztos, hogy Yippa valamiféle halhatatlan vagy földöntúli lény - kajánkodott Miké.

- Nem - ráztam a fejem, aztán újra magam elé képzeltem az ominózus jelenetet, megborzongtam: -, persze, hogy nem biztos... csak lehet!

Kicsit még beszélgettünk, aztán leballagtunk a bárba, odalent pezsgett az élet, úgy látszik a villámlással kísért felhőszakadás, na meg a közeli éjszaka mindenkire nyugtalanítóan hatott, s erre valóban a legkitűnőbb gyógymódnak a társaság, meg egy-két pohár ital mutatkozott.

Helyet foglaltunk az egyik asztalnál, s miközben a pincérre vártunk, tekintetünkkel körbepásztáztuk a helyiséget.

- Rijkerék kivételével teljes a létszám foglalta össze a látottakat Mike.

Igaza volt. Az ismerősök közül csupán a belgák nem voltak jelen. Cora haragoszöld selyemruhára cserélte ronggyá ázott öltözékét, és buzgón jósolt a vele egy asztalnál ülőknek, O'Neill Ruzzatival és Angiékkel rablórömit játszott, Fruggi két butácska szépségnek mesélt valamit a tőle megszokott lendületes stílussal, Hestonék pedig bős sakkcsatát vívtak egymással.

- Mint egy nagy család - jegyeztem meg ironikusan. - Mindenki önfeledten szórakozik, senkinek semmi gondja, semmi problémája...

- És főleg semmi takargatnivalója! - tette hozzá. Mike.

- Pontosan.

Mintegy végszóra megjelentek Rijkerék is, természetesen már száraz ruhában, kedélyesen mosolyogva. Azért, ahogy jobban mégnéztük őket látszott rajtuk, hogy feszültek, idegesek.

- Lehet, hogy a hernyópástétomukkal támadt némi probléma útközben?

- tünődött Mike.

- Elképzelhető - feleltem.

Közben megérkezett a pincér. Mivel az eső meglehetősen lehütötte a levegőt, két forró teát rendeltünk. A belgák, akik a mellettünk lévő asztalnál horgonyoztak le, követték a példánkat.

- Kutya idő van kint - fordult oda hozzánk Rijker, mikor a pincér távozott. - Úgy eláztunk, mint még soha.

- Pedig gondolom Thaiföldön se ritka az ilyesmi - mondtam óvatosan.

- Nem, nem - nevetett Boor a négyesfogat legfiatalabb tagja. - Csak az a különbség, hogy ott kocsi járunk.

- Sétálni is?

- Hogyhogy...?

- Hát... gondolom, hogy most sétálni voltak. Vagy nem?

Boor arcáról egy pillanat alatt eltűnt a mosoly, s helyébe kíváncsi gyanakvás lépett.

- Persze, hogy sétálni voltunk - felelte társa helyett Rijker. - Illetve, ha az időjárás megengedi még egy fálatozásra is sort kerítettünk volna a szabad ég alatt. Vittünk is minden hozzávalót, de sajnos nem jött össze a dolog.

- Talán majd holnap - udvariaskodtam.

- Á, nem hiszem, hogy még egyszer megkockáztatjuk ezt a zuhanyt

-rázta a fejét Rijker.

A bájcevegeést a pincér szakította félbe azzal, hogy kihozta a teákat. Szép lassan elkortyolgattuk az italt, aztán átsétáltunk ahhoz az asztalhoz, ahol Cora jósolt, és beálltunk a nézők közé.

A lány csupán gyors oldalpillantással reagált az érkezésünkre, aztán nekikezdett az éppen sorra kerülő fogpasztareklám mosolyú Smythe jövőjének elemzéséhez. Egy kisméretű, díszesen faragott fakupában apró, csillogó köveket rázott össze, aztán az asztalra borította őket. Néhány másodpercig meredten figyelte a kialakult furcsa formát, aztán a kezében lévő papírra tekintett, amelyen Smythe születési adatai voltak, s lassan beszélni kezdett.

- Önnek nagyszabású tervei vannak, Mr. Smythe, de a csillagok állása nem kedvez ezeknek a terveknek.

- Talán mondjam le a készülő San Francisco-i divatbemutatómat? - tréfálkozott a szépfiú, de Cora belefojtotta a szót.

- Maga veszélyben van! Nagy veszélyben!

- Ugyan Cora...

- Méghozzá saját maga idézi elő a bajt azzal, hogy nagyon kíváncsi.

- Cora, maga megijeszt.

- Én csak azt mondom, amit látok.

A lány elhallgatott, a kövecskékre pillantott, aztán folytatta.

- Egy titkot akar megtudni... Ennek a titoknak a megismerése azonban halálos veszélyt rejt magában.

- Úristen! - nyögött fel Smythe rémülten. - Csak nem arról beszél, hogy...

- Miről? - kérdezte valaki izgatottan.

- Hát... - fordult a beszélő felé Smythe amikor megérkeztem, vettem abból az ismertetőből, amit a vak árul a Myenbóban, és azon az volt, hogy akit nagyon érdekel a Kobraisten titka az többet is megtudhat róla, ha jelentkezik a vaknál.

- És...?

- És én jelentkeztem is, mert érdekel a dolog.

A szépfiú riadtan nyelt egyet, aztán Gorára nézett.

- Erre gondolt az előbb?

- Én csak annyit tudok mondani, amennyit a kövek mutatnak - felelte a lány. Hogy pontosan miről van szó, azt önnek kell tudnia.

- Márpedig akkor csakis erről lehet szó mondta Smythe, és idegesen felállt. - Bocsánat, de azt hiszem innom kell valamit.

Azzal sietve elindult a bárpult felé.

- Na, erre szépen ráhozta a frászt a barátnőd - szúrta Mike a fogai közt.

- Ha ennyire hiszékeny, akkor meg is érdemli - feleltem.

- Csak nem kérdőjelezed meg Cora jövőbelátó képességét? - kajánkodott társam. - Hiszen azt is eltalálta, hogy Smythe szeretne megtudni egy nagy titkot.

- Ehhez elég volt látnia, amikor a szépfiú feliratkozott Wueinél - vontam vállat. - Mellesleg tényleg nem csinálja rosszul a dolgot..., de nem hinném, hogy ebből él.

- Hogy őszinte legyek, én sem. Na gyere, öntsünk lelket abba a nyomorult Smythe-ba!

Otthagytuk a Cora köré csoportosultakat és a bárpulthoz indultunk. Ahogy elhaladtunk Hestonék mellett, a zakóm ujja véletlenül hozzáért a sakktáblához, és lesodorta Bonner egyik futóját. Az erősfiú, aki amúgy is vesztésre állt, ingerülten felugrott, és rám förmedt.

- Ne lökdösse a bábuimat, Grey, mert nem állok jót magamért! És még egyszer nem lesz olyan piszok szerencséje, mint a Myenbóban!

Megálltam, s lassan felé fordultam.

- Mintha úgy emlékeznék, hogy ott nem a szerencse döntött - nyájaskodtam. - Ugyanúgy, ahogy itt sem.

A táblára mutattam.

- Legfeljebb két-három lépése van még.

- Maga akar megtanítani engem sakkozni, Grey?! - harsogta Bonner olyan hangerővel, hogy mindenki odanézett. - Ötszáz dollárba fogadok, hogy bármikor megverem!

Mike-ra pillantottam, aki biztatóan intett a fejével, aztán bólintottam.

- Rendben van, játszunk egyet! Leültünk az asztalhoz, a bárban lévők többsége pedig kíváncsian körénk gyűlt. Még a mixer is kijött a pultból.

Sorsoltunk - nekem jutott a sötét -, aztán elkezdtek a partit. Bonner sokkal jobban játszott, mint gondoltam, az elején meg is lepett kissé.

- Na mi van okosfiú?! - gúnyolódott. - Az észjáték már nem megy?

Válasz helyett végigpillantottam a körülöttem állókon. A nagy többség láthatóan nekem drukkolt, Fruggi még mutogatott is, hogy csapjam le a fickót, mint a Myenbóban. Elmosolyodtam, és Bonnerre néztem.

- Tudtommal még nem nyert - mondtam nyugodt hangon.

- Nem is fog! - kottyantotta közbe a kis köpcös.

- Kibicnek hallgass a neve! - mordult rá Bonner, aztán felém fordult.

- Na mi lesz, lép vagy itt alszunk? Léptem. Nem túl jót, de szerencséire az erősfiú válaszlépése is gyengére sikeredett. Megkönnyebbülten vettem tudomásul a dolgot, és valamivel magabiztosabban folytattam a játékot. Lassan sikerült kiegyenlítenem az erőviszonyokat. Bonnert annyira feldühítette a dolog, hogy gyermeteg módon elnézett egy lépést.

- Úgy látom, lankad a figyelme - mosolyogtam rá negédesen, s levettem a védtelenül hagyott csikóját.

Bonner a táblára bámult, aztán elvörösödött, és ordítani kezdett.

- Ez a francos világítás az oka! Teljesen elvakítja az embert! így nem lehet játszani!

- Az előbb pedig még nem volt semmi kifogása ellene - emlékeztette Miké szelíden, Bonner azonban nem törődött vele. Észre véve, hogy ott áll mellette a mixer, azzal kezdett el ordítózni.

- Azonnal csináljon valamit ennek a kuplerájnak a világításával, mert különben baj lesz. Ha vesztek, maga fogja kifizetni az ötszáz

dollárt, az biztos!

A mixer riadtan a pulthoz ment és átkapcsolta a fényeket. Ezáltal a bár jó része sötétbe burkolózott, csupán a mi asztalunk fölötti lámpa égett teljes fényel. Ami azt illeti, így tényleg jobban lehetett látni.

- Most pedig tegye vissza a csikót a helyére! - mordult rám. - Maga is tudja, hogy csak a fény miatt néztem el.

- Nehogy visszategye! - sivitotta Fruggi, de mikor Bonner ránézett, gyorsan elhallgatott.

Egy darabig gondolkodtam, mitévő legyek, végül lassan letettem a bábut a táblára.

- Ne aggódjék, Mr. Fruggi - pillantottam a kis köpcösre. - Gyenge ellenféllel szemben még ezt is megengedheti magának az ember.

Bonner feje most már nem is piros volt, hanem lila. Attól lehetett tartani, hogy megüti a guta. De azért újabb nagy hibát nem követett el. Ennek köszönhetően pedig meglehetősen elhúzódott a party. Majdnem fél órába telt, míg sikerült teljesen reménytelen helyzetbe hoznom. Bonner azonban még ekkor sem akarta feladni. Végül Smythe szólt rá valahonnan a háttérből.

- Minek húzza, az időt, úgysincs esélye!

- Ez ki volt! - csattant fel Bonner.

- Én - hajolt előre a sötétből Smythe.

- És ki a franc kérdezte?! - üvöltötte Bonner magából kikelve. - Táguljon innen, mert kiverem mind a negyven fogát.

- Megyek is - felelte Smythe sértődötten. Ezen a partin már úgysincs mit nézni.

Sarkon fordult és - biztos, ami biztos - sietős tempóban benyomult a porta felé vezető folyosóra.

- Nem tudok játszani, ha beledumálnak vicsorogta gyűlölködve Bonner. - Az ilyen hülyék teljesen kizökkentik az embert a gondolataiból. Először a villany, aztán ez a bájgúnár...

Mintegy végszóra megcsörrent a telefon is.

- Na tessék! - dohogott Bonner. - Most meg ez!

A mixer szép nyugodtan odament, felvette a kagylót, és bele „halló”-zott. Aztán borzadó arccal eltátotta a száját. Nem kellett hozzá sok ész, hogy rájöjjenek; valami nagy baj van. Felugrottam, és odarobogtam hozzá.

- Mi történt?! - kiáltottam rá.

Nem felelt, csak reszkető kézzel átnyújtotta a kagylót.

- Halló, tessék! - szóltam bele.

A vonal túlsó végén nyöszörgés hallatszott, aztán, erőtlenül megszólalt valaki.

-- ...A...a Kobraisten itt járt... Éreztem, hogy végigfut a hideg a hátamon.

- Ki az?! - kérdeztem.

- ...itt volt és azt mondta, hogy...

- Ki az?!

- ...hogy, nekem is meg kell halnom, mert... mert rá akartam jönni a titkára... Megmart, én meg úgy tettem, mintha meghaltam volna... Most ment el. Innen telefonálok a szobámból... Kérem jöjjenek, ó...jaj! Visszajött! Itt van! Segítség!

- Ember! Mondja, mondja meg végre ki maga, és honnan hív, hogy

segíthessünk! kiabáltam türelmetlenül.

Csak egy koppanás hallatszott jelezve, hogy a beszélő elejtette a kagylót. Dühösen csaptam le a készüléket.

- Maga se tudja, ki volt az? - kérdeztem a mixertől, de az csak a fejét rázta.

- Azt sem lehet megállapítani, hogy honnan jött?

- Házi hívás volt, de hogy melyik alállomásról, azt nem tudom - felelte. - Számítógéppel összekapcsolt készülék csak a portán van.

- És ők meg tudják mondani, hogy ki telefonált ide?

- Nem. Csak a hozzájuk beérkező hívásokat azonosítja a számítógép.

- Gyűjtsa fel a villanyt! - parancsoltam rá. - Hallja!?

A fickó nagy nehezen végre engedelmeskedett. Felgyulladtak a fények, én pedig gyors létszámellenőrzést tartottam.

Csak Smythe és Ruzzati hiányzott, a szépfiúról azonban tudtam, hogy a portára ment.

- Ruzzati hol van? - kérdeztem aztán.

- Körülbelül negyedórával ezelőtt felment lefeküdni - válaszolta az eddig mindvégig hallgató O'Neill.

- Hányas a szobája? - néztem a mixerre.

- A tizenkettes - felelte.

- Gyerünk! - intettem Mike-nak.

Felszáguldottunk a lépcsőn, és végig rohantunk a folyosón. Ruzzati szobájához érve megálltunk. Gyors jelbeszéddel elosztottuk a teendőket, aztán. Miké elementáris erővel berúgta a félig nyitott ajtót. Harcra készen robbantunk be a helyiségbe, de ahogy körülnéztünk leengedtük a kezeinket. Ugyanis csak Ruzzati volt odabent. Az olasz a földön feküdt, arcra borulva. Már nem volt benne élet. Odaléptem hozzá, felemeltem mellőle a telefonkagylót és visszatettem a helyére. Aztán leguggoltam, és megvizsgáltam a holttestet. Két marásnyom volt rajta, az egyik a kézfejen, a másik a jobb füle mögött. Hogy melyik keletkezett először és melyik akkor, amikor a Kobraisten visszajött, arról fogalmam sem volt. Mellesleg arról sem, hogy miért kellett egyáltalán visszajönnie. Miközben ezen morfondíroztam, egyszer csak megpillantottam a halott kezei mellett az összehajtogatott papírdarabkát. Felvettem, és szép lassan széthajtogattam.

Természetesen Xuang Proth naplójának ismertetője volt.

Amíg én a naplórészlettel voltam elfoglalva, Miké az ablakot vizsgálta meg.

- Erre nem ment ki senki - állapította meg néhány pillanattal később. - Ez azt jelenti, hogy a gyilkosnak az ajtón keresztül kellett távoznia.

- Arról viszont mi jöttünk - feleltem.

- Valahogy mégiscsak meglépett.

- Akkor csak az a kérdés, hogyan.

Én is megvizsgáltam az ablakot, de Mike nem tévedett. Belülről volt bezárva és az üvegtáblák is szilárdan álltak a keretekben...

...Nem, erre semmiképpen sem menekülhetett a tettes... Akkor viszont hogyan tudott eltűnni? Fel nem szívódhatott!...

- Lehet, hogy nem a bár felé menekült, hanem végig szaladt a folyosón, és a porta felé vezető lejárón rohant le? - vetette fel Mike.

- Hallanunk kellett volna a lépteit - ingattam a fejem. - ...De ott a telefon, kérdezd meg a portát.

Társam a készülékhez lépett, én meg újra leguggoltam a holttest mellé. Időközben megérkeztek a többiek is, és szörnyülködve toporogtak a bejáratnál. Rájuk pillantottam, aztán körbepásztáztam a tekintetemmel a földet. Az ágy szélénél valami furcsa tárgyat vettem észre. Odaaraszoltam, és lassan előhúztam. Ahogy felemeltem, úgy éreztem, rögtön feláll az összes szál hajam. Miké időközben befejezte a telefonálást.

- A bár felől csak Smythe ment ki a portára, az emeleti lépcső felől pedig senki - közölte.

Válaszképpen felemeltem a kezemben tartott valamit, és odamutattam neki. Mike elkerekítette a szemét és nem jött ki hang a torkán. Nem csodáltam. Az ágy alatt talált valami ugyanis levedlett kígyóbőr volt. Az ajtóban toporgók közül Jennifer ismerte fel elsőnek. Felsikoltott, aztán szinte hisztérikusan kiabálni kezdett.

- Megint a Kobraisten volt! Megint ő volt az! Ha így megy tovább, mindannyiunkkal végezni fog. Mindannyiunkkal!

- Fogja már be a száját! - förmedt rá ingerülten Smythe. - Nem elég az előbb az a jóslat, most még maga is az örületbe akar kergetni?!

Lassan kezdett kitörni a pánik. A nagyobb felfordulás elkerülése érdekében Mike visszaterelte a társaságot a bárba. Még egyszer körülnéztem, aztán, én is utánuk ballagtam. Mire leértem, előkerült Kingsley is.

- Mi történt? - kérdezte sápadtan.

- A Kobraisten megölte Ruzzatit - feleltem színtelen hangon.

- Uram isten! - nyögött fel. - A rendőrséget már értesítették?

- Nem tudom.

- Rögtön utánanézek.

Kingsley elsietett, én meg odamentem a riadtan ácsorgó emberekhez, hogy segítsek Mike-nak lelket önteni beléjük. Mikor odaértem, éppen Bonner szította a hangulatot.

- Micsoda ócska kóceráj ez, ahol valami idióta nyugodtan gyilkolhatja az embereket harsogta. - Ha így megy tovább mindnyájan meghalunk, mire elkezdődik a Kobraünnep.

- Igaza van! - helyeselt feldúltan Smythe.

- Abszurdum, hogy valaki úgy járhat itt ki-be, mint egy... mint

egy...

- Szellem - egészítette ki Jennifer.

- Pontosan.

- Bocsánat, amiért közbeszólok - jegyeztem meg halkán -, de szerintem semmiképpen sem jöhetett kintről a tettes.

- Miért? - kérdezte Jennifer.

- Mert nem tudott volna észrevétlenül bejutni az épületbe. A portás mindvégig ott volt a helyén.

- És, ha nem arra jött? - vetette fel Rijker.

- A bár kert felőli ajtaja most is nyitva van.

Mindenki a nagyméretű üveg tolóajtó felé nézett, Rijker pedig folytatta a fejtegetést.

- Amíg maguk sakkoztak majdnem teljesen sötét volt itt, és mindenki a játékot figyelte. A gyilkos feltűnés nélkül keresztül lopakodhatott a hátunk mögött a helyiségen.

- Ez igaz - bólintottam. - De, ha kívülről jött, akkor nem tudhatta volna, hogy Ruzzati fenn van a szobájában.

- És, ha esetleg már délután óta itt lapult valahol az épületben?

- találgatta Boor.

- Abban a reményben, hogy itt bőszen sakkjátszma fog lezajlani, ami untathatja Ruzzatit, és ezért visszavonul a szobájába? kérdeztem vissza.

- Igaza van - ismerte el Boor. - Ez lehetetlen.

- Szerintem is - bólintottam, majd hozzátettem: - De nemcsak emiatt vagyok biztos benne, hogy az illető közülünk való.

- Hanem? - kérdezte Bonner.

- Roppant egyszerű. Mindhárom gyilkosságot itt a szanatórium területén követték el. Semmilyen kívülálló nem ismerheti ennyire tökéletesen, hogy ki mikor, mit csinál éppen.

- Csak nem azt akarják mondani, hogy a gyilkos jelenleg is itt van közöttünk? - kerekedett el rémülten Smythe szeme.

- De - feleltem. - Nagyon valószínű.

- Ebben az esetben csak két dolgot nem értek - szólalt meg az eddig hallgató Cora.

- Éspedig? - néztem rá.

- Az egyik; miképpen tudott a tettes Ruzzati megölése után feltűnés nélkül visszaszivárogni a bárba? A másik; miért nem árulta el őt Ruzzati a telefonba?

- Nos - magyaráztam -, a dolog a következőképpen történhetett. A gyilkos rátámadt Ruzzatira, majd miután azt hitte, hogy az meghalt, távozott. Az olasz pedig, aki addig halottnak tetette magát, sokkos állapotban odavánszorgott a telefonhoz, és megpróbált felhívni bennünket. Csakhogy a gyilkos valamiért visszatért, így mire Ruzzati összeszedhette volna a gondolatait, újabb adag mérge került a szervezetébe, s ekkor már meg is halt.

- A sokkos állapot megmagyarázza, hogy miért nem mondta be sem a saját, sem a gyilkosának a nevét - ismerte el Cora. - De, ha tényleg úgy zajlott le minden, ahogy maga állítja, akkor különösen nem értem, hogy jöhetett vissza közénk észrevétlenül a tettes?

- Meg azt sem, hogy mit keresett ott a földön az a kígyóbőr - suttogta rémülten Jennifer.

Hát igen, ezek a dolgok tényleg megmagyarázhatatlanok voltak. Illetve csupán egy módon lehetett volna megmagyarázni őket; azzal, hogy a Kobraisten tényleg földöntúli lény és képes emberből kígyóvá változni. Ezzel a lehetőséggel azonban nem akartam előhozakodni egyrészt, mert nem hittem benne, másrészt mert nem akartam tovább borzolni a kedélyeket, így inkább nem mondtam semmit, csak széttártam a kezem, aztán letelepedtem az egyik asztalhoz és vártam, hogy megérkezzen Namshar.

Jött is nemsokára. Sietve megvizsgálta a holttestet, aztán megkezdte a kihallgatásokat. Természetesen megint én voltam az első, akit kikérdezett.

- Nos, Grey - nézett rám, amikor beléptem az immár végérvényesen kihallgatósobává avanzsált irodába -, üljön le és mondjon el szépen mindent elejétől a végéig.

Bólintottam, majd helyet foglaltam és belekezdtem. Szép részletesen elmeséltem neki a történeteket a bárba érkezésünktől egészen Ruzzati megtalálásáig, sőt még a többiekkel folytatott beszélgetést is. Namshar figyelmesen hallgatott, időnként jegyzetelt valamit a noteszébe, aztán amikor befejeztem, megkérdezte:

- Nem felejtett ki semmit?

- Nem.

- Biztos?!

- Nem vagyok feledékeny típus.

- Hm. Nekem erről más a véleményem.

- Merthogy...?

- Ha jól emlékszem, nyomatékosan felhívtam a figyelmét arra, hogy ne játsszanak itt magánnyomozósdit. Ehhez képest úgy hallottam, hogy nekiálltak kifaggatni Wuei-t, a társa meg még a fénymásolók után is szaglászott.

- Ugyan, százados - pillantottam rá szelíden. - Már az is baj, ha sörözünk egyet valakivel? ...A fénymásolás után meg csak azért kérdezősködött Mike, hogy tudjuk; hová kell mennünk, ha szükségünk van ilyesmire.

- Na, persze - morogta Namshar morózusan. - Mert maguknak aztán biztos sok fénymásolnivalójuk van.

- Egyelőre nincs - dűnnyögtem a körmömet vizsgálva. - De még lehet!

- Mire céloz?

- Amikor legutóbb láttam Wuei-t már nem volt nála egy ismertető sem. Gondoltam, ha a megbízója nem tud újabb adagot vinni neki, akkor majd mi átvesszük az üzletet. Namshar most már kapcsolt.

- Arra gondol, hogy Wuei megbízója lehet a Kobraisten?

- Ha nem is ő az, de valamilyen formában köze van hozzá. Mert mégiscsak az ő papirosait találják ott a halottaknál.

Namshar elgondolkodott a szavaimon, aztán félhangosan inkább csak magának jegyezte meg:

- Az biztos, hogy jó lenne beszélni a fickóval.

- Igen - értettem egyet. - Csupán az a probléma, hogy ő - legalábbis úgy tűnik -, nem vágyik a társalgásra. Wuei szerint mindent elkövetett, hogy meg tudja őrizni az inkognitóját. És sikerült is neki.

- Akkor ezzel egyelőre nem sokra megyünk - állapította meg Namshar, és a feljegyzéseibe mélyedt, hogy ihletet merítsen. Jó húsz másodperc elteltével végre siker koronázta erőlködését.

- Az előbb ugyebár azt mondta, hogy amint Ruzzati elejtette a kagylót, maga felkapcsoltatta a villanyt a mixerrel? - nézett rám.

- Maga szerint mennyi idő telhetett el a kagyló leejtésétől a villany felgyulladásáig?

- Legfeljebb tíz másodperc.

- Hm. Ennyi idő alatt senki sem lopakodhatott vissza a társasághoz. Akkor viszont miként lehetséges, hogy mire felgyulladt a villany, már mindenki ott volt.

- Smythe nem volt ott - pontosítottam.

- Jaj, Grey, ne bosszantson - morogta ingerülten Namshar. - Smythe az egyetlen, aki nem ölhetette meg az olaszt, mert amikor a gyilkosság történt ő a bár és a porta közötti keresztfolyosón volt, és onnan fizikai képtelenség feljutni az emeletre.

- Az is valami, ha tudjuk, hogy ki nem lehet a tettes - mondtam.

- Oké, igaza van. De a kérdésemre még nem válaszolt. Hogy lehet, hogy a villany felkapcsolásakor már mindenki a bárban volt?

- Fogalmam sincs.

- Talán ennyire gyors volt a tettes?

- Nem, az kizárt dolog.

- Akkor ezek szerint mégiscsak kívülálló volt - vonta le a következtetést Namshar. Megölte az olaszt, aztán berohant valamelyik szobába és az ablakon keresztül kimenekült a kertbe.

- Kívülálló nem tudhatta, hogy Ruzzati a szobájában van - vetettem ellen. - Másrészt lefelé jövet a bárba ellenőriztem az összes ajtót. Be voltak zárva.

- Idefigyeljen Grey, ne bosszantson! csattant fel Namshar. - Amikor elmesélte a történeteket, bebizonyította, hogy itt lakó nem lehetett a gyilkos. Most meg azt mondja, hogy külső ember sem lehetett. Ha egyszer se nem kívülálló, se nem itt lakó, akkor ki?

- Nem tudom - feleltem, majd elgondolkozva hozzátettem: - Talán egy kívülálló és egy itt lakó. Vagy egy kívülálló és egy alkalmazott. Ketten meg tudták csinálni... A páros itteni tagja jelt tudott adni a kívülállónak, hogy mikor és hogyan lépjen akcióba, sőt még kulcsot is szerezhettek.

- De valami miatt ez a verzió sem tetszik, igaz? - nézett rám fürkésző tekintettel Namshar.

- Igaz.

- A kígyóbőr miatt?

- Igen.

- Gondoltam - mondta a százados, majd hozzátette: - Én viszont biztos vagyok benne, hogy azt pusztán azért hagyta ott a tettes, hogy félrevezessen bennünket. Fogadni mernék rá, hogy nem frissen levedlett bőr. Rögtön meg is vizsgálhatom Yippával.

- Biztos nem fog repesni az örömtől, ha ilyen későn kiugrasztják az ágyából - véltem.

- Miért kéne kiugrasztani az ágyból? vonta fel a szemöldökét a százados. - Nem alszik. Az előbb találkoztam vele az előcsarnokban.

- Micsoda?! Yippa itt van az épületben?

- Igen. Miért?

- Á, semmi, semmi - motyogtam magam elé. - Csak... csak valami az eszembe jutott.

41

A kihallgatások végeztével egy ideig még beszélgettünk Mike-
kal, aztán aludni tértünk.

Kényelmesen elnyújtóztam az ágyon, és kitekintettem az
ablakon. Az esőfelhőket már messzire fújta a szél, így a maga
tökéletességében pompázott előttem az égbolt, középen a hold
aransárga tányérjával, s körülötte a fehéren sziporkázó
csillagokkal.

Olyan végtelen nyugalmat sugárzott a látvány, hogy nemsokára
bennem is lecsendesült minden, és néhány röpké percre sikerült
számúzni gondolataimból a settenkedőket, a gyilkosságokat, a
Kobraisten rejtélyét. Mondom; néhány percre. Mert amikor már épp
kezdem elszenderedni, halk surranó léptek hallatszottak a
folyosón.

...Ki a fene lehet az ilyenkor, amikor már mindenki alszik?

A léptek lassan közeledtek, aztán a szobámhoz érve elhaltak.

Egy szempillantás alatt éber lettem. Hangtalanul felkeltem az
ágyból, és párducléptekkel az ajtóhoz surrantam. Egyik kezemmel
óvatosan megfogtam a kilincset, a másikkal pedig a kulcsért
nyúltam... aztán két villámgyors mozdulat és már fel is pattant az
ajtó. Mielőtt a folyosón lapuló feleszmélt volna, karon ragadtam
és bependerítettem a szobába. Úgy terveztem, hogy köszönésképpen
először beviszek neki egy jobbegyenest, de ahogy halk sikoltással
ráhuppant az ágyamra, elálltam a szándékomtól. Helyette inkább
becsuktam az ajtót, és felkapcsoltam a hangulatvilágítást.

- Angié! - néztem ámulva a késői vendégre. - Hát maga mit keres
itt ilyenkor?

- Ma... magát - felelte riadtan a lány.

- Engem? - kérdeztem meglehetősen bambán.

- Igen - erősítette meg a lány, aztán a karját tapogatva
rosszallóan kérdezte. - Mondja, mindig így bánik a nőekkel, ha
kettesben vannak?

- Én nem... nem tudtam, hogy maga az mentegetőztem, és miután
rááébredtem, hogy egy szál alsónadrágban vagyok, zavartan keresni
kezdem a köntösömet. Mikor megtaláltam, sietve felvettem és
valamivel nyugodtabb hangon folytattam: - Őszintén szólva egész

másra számítottam.

- A Kobraistenre? - nézett rám Angié. Csak most jutott el a tudatomig, hogy ő sincs túlöltözve. Csupán kétoldalt felhasított, izgatóan rövid, virágmintás selyemköntöst viselt, meg azt, ami alatta elfért.

Egy pillanatra belefelejtkeztem a látványba, s csak azután feleltem.

- Őszintén szólva igen. Bár a tapasztalataim azt mutatják, hogy nem csak ő szeret titokban lopakodni. - Az egyik nádfotelre mutattam. - Tessék, helyezze kényelembe magát! Tölthetek valamit?

- Egy édes fehér Martini jó lesz. Töltöttem, majd én is leültem, és várakozó arckifejezést öltöttem.

A lány kortyolt az italból, aztán letette a poharat az asztalra.

- Ugye nem baj, hogy idejöttem? - kérdezte.

- Egyáltalán nem - ráztam a fejem. - Biztos jó oka volt rá. Csak azt nem értem, miért kellett lopakodni.

- Mert... féltem.

- Mitől?

- A Kobraistentől. Ki tudja, lehet, hogy nem volt neki elég mára Ruzzati megölése.

- Ezt hogy érti?

- Úgy, ahogy mondom. Talán most is itt lopakodik valahol a folyosón, azon gondolkodva, kit öljön meg.

Mit mondjak, Angié elképzelése sehogy sem tetszett.

- Van valami konkrétum, ami miatt erre gondol? - tudakoltam.

- Hát persze - bólogatott szaporán a lány. - Ruzzati azt mondta, hogy mindannyiunkat meg fog ölni.

Ez még kevésbé tetszett.

- Mikor mondta?

- Ma délelőtt. Éppen mentem befelé a kezelő épületbe, amikor meghallottam a hangját.

- Tehát másnak mondta?

- Igen. A férfi öltözőben. Tudja, ott mindig nyitva van a felső szellőző ablak.

- Igen, tudom.

- Na, ott beszélgettek.

- Azt nem tudja, ki volt a másik?

- Nem. Én csak Ruzzati hangját hallottam. Először azt mondta, bolond volt, hogy idejött.

- És aztán? Jó lenne, ha szó szerint tudná idézni.

- Egy pillanat, gondolkodnom kell... Angié tűnődött néhány másodpercig, aztán biccentett.

- Megvan! Azt monda: - Mindnyájan meg fogunk halni. Ez az idióta szép módszeresen kiirt bennünket. És senki sem tudja megállítani, mert senki sem tudja, hogy ki ő valójában.

- Hm. Jól nézünk ki - morogtam. Namshar mit szólt hozzá?

- Semmit. Neki nem mondtam el.

- Neeem? Miért nem?

- Mert nem bízom benne. Szerintem ő nem is akarja elfogni a gyilkost.

- De igen - biztosítottam.

- Akkor például miért nem nézték meg még mindig, hogy mi van annak

a szerencsétlen Miranginak a táskájában?
- Felsőbb utasítás - mondtam szűkszavúan.
- Hát ez az! - fakadt ki a lány. - A százados mindent figyelembe vesz, csak azt nem, hogy itt sorban halnak meg az emberek.
- Arra gondol, hogy nekünk kellene kézbe venni a nyomozást? - tudakoltam.
- Ami azt illeti - nézett rám fürkészen -, szerintem maguk már kézbe is vették.
- Úgy látja?
- Ühüm. Ezért is mondtam el ezt az egészet magának.
- Nos - mondtam óvatosan -, valóban megpróbálunk kissé utánajárni a dolgoknak, de jobb, ha erről minél kevesebben tudnak. Oké?
- Oké.
- Helyes. Most pedig azt hiszem, elég későre jár, és...
- Csak nem akar visszaküldeni a szobámba?
- Őszintén szólva erre gondoltam...
- És ha a Kobraisten ezúttal épp engem szemelt ki? Talán már ott lapul a lépcsőfordulóban.
A szemébe néztem, és hirtelen hamiskás fényt láttam lágyulni a tekintetében. Ezek szerint nem csak a félelem hajtotta ide.
- Hát... ezt bizony nem lehet kizárni mondtam nagy komolyan.
- Ugye?
- Igen. Rögtön meg is nézem.
Az ajtóhoz léptem, kinyitottam, és kikandikáltam a folyosóra. Odakint sötét mozdulatlanlanság uralkodott.
- Lát valamit? - nyomakodott mögém Angié.
Gyors mozdulattal becsuktam az ajtót, és megfordultam. Mivel a lány közvetlenül mögöttem állt, összesimult a testünk. A vékony selymen keresztül éreztem a teste lüktetését.
- Semmit - feleltem. - De az ember sose tudhatja.
- Milyen igaz.
Lassan, milliméterről-milliméterre közeledett egymáshoz az arcunk, végül összeért az ajkunk, és szenvedélyesen csókolózni kezdtünk.
Mikor abbahagytuk Angié huncutul elmosolyodott.
- Már azt hittem, elküldesz. Én is elmosolyodtam.
- Tényleg komolyan beszéltél az élőbb, amikor azt mondtad; kézbe kell vennünk a nyomozást?
- Igen - felelte kissé csodálkozva - Miért?
- Az a gyanúm - feleltem csendesen -, hogy nem csak a nyomozást kell itt kézbe venni.
Azzal átöleltem, és nekiláttam kézbe venni a dolgokat.

Arra ébredtem, hogy Angié halkán behúzza maga után az ajtót. A Seikómra néztem, kilenc óra múlt pár perccel. Sőhajtottam egyet aztán kikászálódtem az ágyból. Sietve lezuhanyoztam, majd rövidujjú inget, s könnyű drapp szövetnadrágot öltöttem. Végül befűztem az edzőcipőmet és útnak indultam.

Nem mentem messzire, csupán a laboratórium épületéig. Bekopogtam a tejüveg ajtón és vártam. Néhány pillanat múlva vékonydongájú, hullámos hajú, fiatal fiú jelent meg az ajtórésben. Látásból már ismertem Fershinek hívták.

- Jó reggelt uram! - köszönt rám. - Miben segíthetek?

- Jó reggelt Fershi! - köszöntem vissza. - Bemehetek?

- Hááát... - vált bizonytalanná a hangja.

- ígérem, nem nyúlok semmihez. Csak szeretnék körülnézni egy kicsit. Tudod, még sosem voltam ilyen helyen, és kíváncsi vagyok, milyen lehet belülről.

- Nem hiszem uram, hogy Mr. Kingsley örülne neki, ha bárkit is beengednék ide.

- Tudod mit? - javasoltam. - Hívd fel, és kérdezd meg, hogy beengedhetsz-e. A nevem Anthony Grey.

Fershi bólintott, s becsukta az ajtót. Nem kellett soká várakoznom. Hamarosan visszajött, és kissé csodálkozó arckifejezéssel közölte:

- Mr. Kingsley azt mondta, hogy mindent mutassak meg önnek, amire csak kíváncsi.

- Ó, remek - veregettem meg a vállát derűs arccal, s benyomultam.

Az előtérből, amelybe jutottam két helyiség nyílt. Az egyik a tényleges laboratórium volt, ahol a különböző gyógyszereket készítették, a másik pedig a terráriumok elhelyezésére szolgált. Becslésem szerint legalább háromszáz kígyó tekergőzött a falak mentén feltornyozott üvegketrecekben. Nekem, mint kívülállónak hátborzongató látvány volt.

Fershi észre is vette rajtam a viszolygást, s elmosolyodott.

- Első látásra kissé riasztó - magyarázta. -, de idővel megszokja az ember.

- Ühüm - bólogattam nem túl nagy meggyőződéssel, és közelebb léptem a szemközt lévő ketrecksorhoz. A kígyókat szemmel láthatóan nem érdekeltem különösebben, továbbra is nyugodtan tekergőztek vagy pihentek az üvegfalak mögött. Egy darabig szemlélődtem, aztán Fershihez fordultam.

- Gondolom sok munka lehet velük.

- Hát ami azt illeti, van éppen elég. Ráadásul egyre többen lesznek.

- Olyan gyorsan szaporodnak?

- Nem, dehogy. De Yippá-nak elég gyakran sikerül befognia egyet-egyét a dzsungelben.

- Értem. ...És hova kerülnek az újonnan befogottak?

- Először ide, ebbe az alsó sorba, aztán később keresünk nekik helyet a többiek között.

- Aha... Megkérdezhetem, hogy melyiket fogták be legutoljára?

- Ezt ni! - mutatott Fershi az egyik jól megtermett példányra. - Tegnap késő este hozta Yippa. Én nem is tudtam róla, csak ma

reggel mondta, mikor összefutottunk.

Hallgattam egy darabig, aztán végre előhozakodtam a kérdésemmel.

- Ööö... biztos, hogy ennek a kígyónak van mérge?
- Tessék? - nézett rám meghökkenve Fershi.
- Úgy értem... ha ez a kígyó most megmarna, meghalnék?
- Ha nem kapna ellenszérumot, biztosan.
- Ööö...megbizonyosodhatnánk erről valahogy?

Fershi előbb rám meresztette a szemét, aztán hirtelen sarkon fordult és távozott. Nemsokára egy patkánnyal tért vissza.

- Yippa biztos nem adott még neki enni mondta, miközben a ketrechez lépett. Óvatosan kinyitott a tetején a kis ablakot, s bedobta a patkányt. A rágcsáló nyilván megérezte a veszélyt, mert nyomban a kobrától legtávolabb eső sarokba menekült, s vinnyogva összehúzta magát. A hulló lustán felemelte a fejét, kifejezéstelen tekintetét a patkány tekintetébe fúrta, aztán lomhán tekergőzve elindult felé. A rágcsáló most már minden ízében reszketett, s kétségbeesetten kereste a menekülés lehetőségét. A kobra pedig lassan odaért elé. Felemelkedett, aztán villámgyorsan lecsapott. Alig néhány másodperccel később a patkány kiszervenedett.

Borzongva figyeltem a jelenetet, eszembe jutott az előző este, amikor én feküdtem ott tehetetlenül a kobra előtt. Most láttam csak, mennyire közel voltam a halálhoz.

...Yippa viszont még nálam is közelebb volt! És kutyabaja! Pedig fogadni mernék rá, hogy megmarta a kígyó...

Fershi szavai riasztottak fel a morfondírozásból.

- Segíthetek még valamit, uram?
- Mi? Hogy? Ja, nem köszönöm, ennyi elég volt.

Az élménytől kissé kábán léptem ki a laboratórium ajtaján. Egyenesen a főépülethez siettem, mert úgy éreztem, beszélnem kell Mike-kal. A bejáratnál azonban megállított a portás és közölte, hogy „Mr. Darms azt üzeni, a tenispályánál lesz.” így aztán arrafelé vettem az irányt.

Mike tényleg ott ült az egyik félreeső padon, és élvezte a napsütést. Mikor meglátott elvigyorodott.

- Olyan gyűrött vagy, mint egy sebtében elásott ejtőernyő - jegyezte meg.
- Hosszú éjszakám volt - ismertem el.
- Gondoltam - bólogatott társam vidoran. - Reggel ugyanis át akartam menni hozzád, hogy kiugrasszalak az ágyból.
- És?
- Angié épp akkor jött ki tőled.
- Aha.
- Ezért aztán úgy gondoltam; inkább hagylak pihenni még egy kicsit.
- Én meg azt hittem, hogy azért nem jössz át, mert még alszol.
- Nem, lent voltam a bárban.
- Én viszont a laboratóriumban néztem körül.
- És találtál valami érdekeset?
- Igen. Először is ott volt a kígyó, amelyik éjszaka majdnem megölt. Ez pedig azt jelenti, hogy Yippa késő este, nagyjából Ruzzati megölésének idején ott volt a laboratóriumban.
- És ez mit jelent?

- Ruzzati ablaka a laboratórium felé néz.
- Arra gondolsz, hogy Yippa a fényből tudhatta, hogy az olasz a szobájában van?
- Igen. Na, persze több itt dolgozó is járkálhatott abban az időben a kertben... de Yippa kétségkívül olyan helyen tartózkodott, ahonnan jól lehetett látni Ruzzati szobáját.
- Ez tényleg figyelemreméltó, ...de ahogy elnézlek van még más is a tarsolyodban.

Már épp válaszolni akartam, amikor a kert kerítésén kívül, körülbelül ötven méterre tőlünk gyanús mozgást vettem észre a domboldalon.

- Nézd csak! - böktém oldalba Mike-ot. Valaki lapul ott a bokrok mellett.
- Ki vagy merülve, és rémeket látsz - vigyorgott társam.
- Miért, szerinted nincs ott senki?
- De igen, Wuei. Horgászik. Már akkor ott volt, amikor idejöttem. Ahogy jobban megnéztem láttam, hogy Mike-nak igaza van.

Tényleg a vak volt az. A kezében ott szorongatta a horgászbotját. A kerten is keresztül csörgedező patakocska felső szakaszán próbált szerencsét.

- Nem hiszem, hogy azon a helyen túl sok esélye van a jó fogásra - véltem. - Ott nagyobb a patak lejtése, és az nemigen kedvez a horgászásnak.
- Ide viszont nem jöhet be, mert nem alkalmazott és nem is vendég - vont vállat társam.
- Ez igaz.

Néhány pillanatig elmélázva figyeltem a vak, reménytelennek tűnő próbálkozását, aztán visszatértem a saját problémáinkhoz.

- Érdekes dolgot hallottam Angie-től az este - mondtam. - Eszerint Ruzzati számított rá, hogy a Kobraisten meg fogja ölni.
- És volt valami konkrét oka az olasznak, hogy ezt gondolja? - tudakolta Mike.
- Nem. Neki az volt a véleménye, hogy Mang mindannyiunkat meg fog ölni.
- Hát szó, ami szó, szorgalmasan ritkítja a csapatot - morogta társam, majd tűnődve megsimogatta az állat. - Mindenesetre furcsa, hogy Ruzzati a sejtése ellenére otthagya a társaságot, és elment lefeküdni, amikor mindenki más a bárban maradt.
- Ez tényleg furcsa - értettem egyet.
- Ezenkívül az is érthetetlen - folytatta Mike a fejtegetést -, hogy dulakodásnak semmi nyoma nem volt. Pedig az ajtó be volt törve, tehát a támadás nem érhetette váratlanul az áldozatot.
- Lehet, hogy aludt - mondtam. - Az ajtónak pedig elég volt egy erőteljes lökés és már be is tört.
- Az a fajta zár tényleg nem sokat ér - ismerte el Mike. - Ezt viszont nyilván Ruzzati is tudta. Ennek ellenére mégis nyugodtan lefeküdt aludni... Itt valami nem stimmel!
- Semmi sem stimmel! - pontosítottam. Mellesleg kár, hogy nem jöttél el velem a laboratóriumba, mert akkor még egy érdekességnek lehattél volna tanúja.
- Éspedig?
- Fershi bedobott egy patkányt a Yippa által hozott kígyóhoz.

- És?
  - Annak a kobrának nincs kiszáradva a méregfoga. Márpedig, minél többször gondolok vissza az elmúlt estére, annál biztosabb vagyok benne, hogy az a dög megmarta az öregembert. Ez pedig azt jelenti, hogy...
  - Mit jelent?
- Széttártam a kezem, és kesernyésen elvigyorodtam.
- Fogalmam sincs.

Még jó negyedórát elemezgettük a történeteket, végül úgy döntöttünk, hogy a további töprengés helyett inkább harapunk valamit. Felálltunk s elindultunk a főépület felé. A teraszon Rijkerék reggeliztek, s közben nagy vehemenciával tárgyaltak valamit. Annyira belemerültek a beszélgetésbe, hogy csak az utolsó pillanatban vettek észre bennünket. Rijker meglepetten el is hallgatott, ahogy odaértünk hozzájuk, aztán mégis befejezte a mondatot.

- Meg kell csinálni a próbaröptetést, nehogy a kedves vevő azt higgye, betegek a madarak.
- Világos - helyeselt Boor a szeme sarkából minket figyelve. - Én sem akarnék beteg állatot venni, ha ilyesmivel foglalkoznék.
- Jó reggelt! - köszöntünk oda nekik, ahogy elhaladtunk mellettük.
- Jó reggelt! - köszöntek vissza, aztán Rijker már folytatta is a láthatóan roppant érdekes téma tárgyalását.
- Mellesleg volt már rá példa - mondta -, hogy az efféle madarak rátámadtak az ornitológusra, amikor az túl közel merészkedett hozzájuk.

- Igen - bólogatott buzgón Jong. - Nemegyszer előfordul az ilyesmi.

Tovább már nem hallottuk őket, mert eltávolodtunk az asztaluktól. Leültünk egy félreeső zugba, szalonnás tojást, dzsúszot meg kávét rendeltünk, és jól bereggeliztünk. Amikor végeztünk, felmentünk a szobámba, s nekiláttunk még egyszer kielemezni az eddigi eseményeket. Őszintén szólva nem sokra jutottunk, így aztán jobb híján fürdőnadrágot húztunk, s felballagtunk az úszómedencéhez. Ott voltunk késő délutánig, akkor viszont újabb öltözködés után a falu felé vettük az irányt. Abban bíztunk, hogy Wuei titokzatos megbízója - a vak villámgyors eltűnése következtében - nem tudta átadni az újabb adag ismertetőt és ma este újra próbálkozni fog.

A Myenbóhoz érve láttuk, hogy reményünk alaptalan volt. Wuei ott ült a bejárat mellett a székén, és a kezében vastag köteg ismertetőt tartott.

- Hát erről lemaradtunk - szúrta Mike a fogai közt, miközben benyomultunk a bejáraton.

- Ha korábban jövünk se lett volna sok esélyünk - feleltem. - Szerintem Wuei már kora reggel megkapta az újabb adagot, még mielőtt horgászni indult.

- Könnyen lehet, hogy igazad van - sóhajtott Mike. - így viszont nem tudunk mást tenni, mint megvárjuk a holnapot. Ha minden igaz, akkor majd végre felfedi a kilétét a titokzatos megbízó.

- Reméljük - bólintottam, majd körbenézve hozzátettem: - Azért, ahogy elnézem, nem teljesen haszontalan, hogy idejöttünk. Jóformán az egész társaság itt van.

Nem túloztam, Angie-ék kivételével tényleg a teljes csapat a Myenbóban múlatta az időt. Még Fruggi is ott volt valami hidrogénszőke cicababával. Mikor meglátott bennünket, elnézést kért tőle, és odaügetett hozzánk.

- Már azt hittem, elvesztek - huppant le mellénk. - Pedig nemsokára kezdődik a műsor.

- Műsor? - csodálkoztunk.

- Igen - felelte lendületesen a kis köpcös -, kígyóbűvölés, kobratánc meg minden, amit akarnak. Állítólag holnap is lesz. De nem csak itt, mindenhol.

- Biztosan így hangolódnak rá a Kobraünnepre - vélte Mike.

- Hát lehet - ingatta a fejét Fruggi. - Bár szerintem inkább arról van szó, hogy az egyes csehók így akarják elszipkázni egymástól a vendégeket. Tudják, két nap van a Kobraünnepig, már mindenki itt van, aki el akart jönni és gondolom ilyenkor lehet a legnagyobb pénzeket kaszálni. Látják itt is teltház van.

Széles mozdulattal körbemutatott, aztán lehalkítva a hangját izgatottan kérdezte.

- Nos, sikerült már kideríteni valamit?

- Egyelőre még sötétben tapogatózunk ismertem be. - És lehet, hogy a Kobraünnep kezdetéig nem is fogunk tudni előre lépni.

- Hát ez nem túl biztató - pislogott rám Fruggi. - Addig még két éjszaka van hátra, és az megint két gyilkosságot jelent.

- Gondolja? - kérdezte Mike.

- Hát persze - válaszolta a kis köpcös. Eddig legalábbis minden este menetrendszerűen kinyírtak valakit. Mintha a tettes jó előre beosztotta volna a dolgot.

- Én már azon sem csodálkoznék - mondta társam.

Fruggi csodálkozva rábámult, aztán felém fordult.

- És maga, Mr. Grey? Maga szerint is elképzelhető, hogy ez a baromarcú terv szerint dolgozik?

- Semmi sem lehetetlen - feleltem. - Mindenesetre az biztos, hogy a gyilkosságok végrehajtását nem tervezi el előre. Akkor csap le, amikor alkalom kínálkozik. Az áldozatokat azonban lehet, hogy tényleg előre kiszemeli.

- Jézus! - nyögte Fruggi. - Akkor ezek szerint lehet, hogy már engem is felírt a kinyírandók listájára, csak az alkalomra vár?

- Nem hiszem, hogy önnel végezni akarna... - próbáltam megnyugtatni.

- Azt sosem lehet tudni! - emelte fel intőn az ujját. - Ki tudja, milyen elv alapján válogat ez az idióta. Lehet, hogy a szobák elhelyezkedése szerint szemeli ki az áldozatokat. Márpedig én Mirangi mellett és Ruzzati alatt lakom. Ez pedig azt jelenti, hogy ha egy szép négyzetet akarunk kapni és Mirangi szobájánál kezdjük el a rajzolást, akkor a sorrend Mirangi, Mammola, Ruzzati, Fruggi. Erről mi a véleményük?

- Nem hiszem, hogy ez lenne a rejtély kulcsa - ingattam a fejem. - Kérem, Mr. Fruggi nyugodjon meg.

- Oké, igyekszem - próbált erőtlenül mosolyogni a kis köpcös, aztán hozzátette. - De a legnyugodtabb akkor lennék, ha sikerülne elkapniuk a fickót.

- El fogjuk kapni, ebben biztos lehet - mondtam. - De sajnos csak lassan tudunk előrejutni a nyomozással, mert túl sok a zavaró tényező. Szinte az összes szállóvendégnek van valami takargatnivalója, és egyelőre lehetetlen megállapítani, hogy ezek közül mi kapcsolódik a Kobraistenhez, és mi nem.

- Ezenkívül jó néhány teljesen megmagyarázhatatlan dolog is van - tette hozzá Miké. - Elég, ha csak a kígyóbőrre gondolunk, vagy a kobrára, amelyik Tony szerint tegnap este megmarta Yippát.

- Micsodaaa?! - kerekítette rám a szemét a kis köpcös.

- Egyelőre még nem állíthatom teljes biztonsággal, hogy tényleg megtörtént a dolog magyaráztam. - Az viszont való igaz, hogy...

- Bocsánat, leülhetünk ide? Felnéztem, és Angie-t pillantottam meg, jobbán Jenniferrel. Szívem hölgye akárcsak mindig, ezúttal is észbontóan csinos volt. A kanárisárga, lágy esésű nyári ruha csodálatosan állt rajta, izgatón sejtetve az alatta feszülő izmos alak kívánatos domborulatait.

Eszembe jutott az elmúlt éjszaka és belebizsergett a testem.

- Hát persze, hogy leülhettek - mosolyogtam a lányra.

- Én viszont megyek, mert várnak - állt fel Fruggi, s búcsúzóul még megjegyezte: - Remélem, hogy igazuk lesz, Mr. Grey és nyugodtan alhatók.

- Mi is reméljük a legjobbakat - feleltem.

- Mulatságos kis ember - nézett a távozó után Jennifer.

- És általában nagyon jó kedélyű - mondta Mike. - De most meglehetősen fél, mert attól tart, hogy esetleg ő lehet a

Kobraisten következő áldozata.

- Na és sikerült valamennyire megnyugtatni?

- Félig-meddig.

Közben megérkezett a pincér. Rendeltünk, aztán a többiekkel együtt érdeklődve figyeltük a helyiség közepére beballagó, hóna alatt fonott kosarat cipelő öregembert.

Az arca alapján masszív alkoholistának néztem, bár az efféle foglalkozást valószínűleg nem is lehet hosszú távon józanul elviselni.

Amikor a fényektől jobban megvilágított helyre ért, letette a kosarat, s leült mellé. A Myenbo tulajdonosa megvárta amíg kényelmesen elhelyezkedik, aztán odalépett hozzá.

- Hölgyeim és Uraim! - kezdte jó hangosan. - Ma este jó néhány érdekes látnivalóban lesz részük azoknak, akik velünk maradnak. Első műsorszámként Soa Hahn kígyóbüvölő mester produkcióját tekinthetik meg. Mivel a kígyók viselkedését sohasem lehet tökéletesen kiszámítani, kérem önöket maradjanak a helyükön, és ne jöjjenek közelebb, amíg a mester vissza nem teszi az állatokat a kosárba. Jó szórakozást!

Ezzel a tulaj kihátrált az öregembert megvilágító körből és kezdetét vette a mutatvány.

- Olyan izgatott vagyok - suttogta hozzám hajolva Angié. - Életemben először látok kígyóbüvölőt ilyen közletről.

Nyilván Jennifer is valami hasonlót mondhatott Mike-nak, mert társam elmosolyodott és nyugtató kézmozdulatot tett.

Hahn időközben szép komótosan levette a kosár tetejét, és egymás után három kobrát húzott elő belőle. Letette az állatokat a padlóra, aztán bő ruhájából elővarázsolta a kígyóbüvölők jellegzetes, furulyaszerű hangszerét, és bús, nyekergő hangon játszani kezdett. A többi, a filmekben már oly sokszor bemutatott forgatókönyv szerint zajlott. A kobrák lassan elkezdtek tekergőzni, s néha oda-odakaptak a feléjük nyújtott hangszer végéhez.

Ami azt illeti, nem hozott különösebben tűzbe-lázba a dolog. Egy idő után már nem is Hahnt néztem, inkább az őt figyelők arcát kezdtem tanulmányozni.

Fruggi és a barátnője visszafojtott lélegzettel, áhítatosan bámulták a tőlük alig három méternyire vonagló hullóket. Ezzel szemben Rijkerék meglehetősen közönyösen nézték a produkciót.

...Persze, hisz nyilván Thaiföldön is lehet ilyesmit látni...

Heston és Bonner" feszülten, poharukat markolva meredtek a kobrákra, O'Neill pókerarccal figyelte a mutatványt, míg Smythe inkább a mellette ülő nőnek próbált halkan duruzsolva a kegyeibe férközni. Cora viszont csak imitálta, hogy a kígyóbüvölőt nézi. A valóságban valahová a helyiség túlsó végébe meredt, de hogy ki érdekelte annyira azt nem sikerült megállapítanom. Már épp befejeztem a szemlélődést, amikor egyszer csak megpillantottam Yippát. Az öreg megvető ajakbiggyesztéssel nézte Hahnt, aztán hirtelen ő is a közönséget kezdte pásztázni a tekintetével.

Ahogy jobban megnéztem az arcát meghűlt bennem a vér. Úgy tekintett körbe, mint egy zsákmányra éhes kobra. A szemeiben hideg könyörtelenség csillogott.

Nem sokkal később Hahn befejezte a produkcióját, s távozott - gyanúm szerint néhány pohár pálinkát sietett ledönteni -, helyét pedig népviseletbe öltözött táncosok foglalták el. Valahol a háttérben megszólalt a dob, a fénykörben állók pedig kígyószerű, vonagló mozdulatokkal táncolni kezdtek. Szép, látványos előadás volt, a nézők jó része azonban láthatóan nem az efféle szórakozásra volt ráhangolódva. Az igazi ováció ugyanis a táncosok távozása után tört ki, amikor is a szomszéd helyiségben mély zengő hangon megszólalt a gong jelezve, hogy hamarosan kezdetét veszi a harcművészeti bemutató. Az asztaloknál ülők jó része nyomban felpattant és arrafelé igyekezett, hogy minél jobb helyet sikerüljön elcsípnie.

- Mi is megnézzük? - kérdezte Mike a lányoktól.

- Hát persze! - bólintottak szinte egyszerre.

Felálltunk, és hagytuk magunkat átsodortatni a tömeggel a küzdőterembe. Nem volt túl nagy helyiség, de a falak mentén lépcsőzetesen körbefutó padsorokon jó sokan elfértek. A közepen magasodó ringben már ott feszített bebandázsolt kézzel, selyemköntösben a két bandós Batang és Tulgahan.

Mikor mindenki elhelyezkedett - ki a padokon, ki a ring környékén - a Myenbo tulajdonosa az ő produkciójukat is bekonferálta.

- Hölgyeim és Uraim! - mondta. - Ez a két nagy tudású harcművész ma este egészen különleges dologra készül. Miután ízelítőt adnak a bandóból, önök bármelyikükkel megküzdhetnek, méghozzá úgy, hogy a kihívott bando mester nem használhatja a jobb kezét. Ezenkívül nem üthet vagy rúghat teljes erőből, az önök közül jelentkező viszont igen. Mindenesetre a sérülések elkerülése érdekében boxkesztyűt és lábvédőt fognak kapni a versenyzők. Igaz a bandósok normális körülmények között csupán kézvédő bandázst használnak, de azt hiszem ezúttal kivételt tehetünk. Száz dollárral lehet nevezni, és a nyereség ötszáz dollár. Hölgyek azonban ingyen próbálhatják meg legyőzni a bando mestereket, s őket csupán érinteni szabad, megütni vagy megrúgni nem. Kérem gondolják meg a dolgot, és aki elég erősnek érzi magát a megmérettetésre, az nálam jelentkezhet a bemutatót követő húsz percben. Utána viszont már nem fogadhatok el jelentkezést. Köszönöm a figyelmüket, most pedig következzen a bemutató.

Tulgahanék meghajoltak egymás, majd a négy égtáj felé, aztán küzdőtartást vettek fel. Batang játszotta a támadó szerepét, Tulgahan pedig a védekezőét. Az előbbi előrelelendült és különböző módokon próbálta eltalálni a másikat, az pedig egymás után védte ki az ütések, illetve rúgásokat, aztán a harmadik vagy a negyedik védekező mozdulat után ellentámadást indított és harcképtelenné tette az ellenfelét. Szép, helyenként egész látványos dolgokat csináltak, de a hozzáértő számára nyilvánvaló volt, hogy nem rögtönöznek, hanem ezerszer begyakorolt koreográfia szerint mozognak.

- Kiváncsi vagyok - súgta Mike -, hogy vajon élesben mire képesek.
- Valószínűleg hamarosan meglátjuk böktem a ring melletti kis asztalka felé, ahol ketten is készültek befizetni a száz dolláros nevezési díjat.

- Mi nem próbáljuk meg, Angié? - nézett barátnőjére Jennifer.

- Nem hiszem, hogy sok esélyünk lenne rázta a fejét nevetve a kérdezett.

- Ugyan már Angié! - próbálta rábeszélni Jennifer. - Nem kell annyira komolyan venni a dolgot! Hiszen csak játék. Hallottad mit mondott a tulaj: ők épp csak megérinthetnek bennünket.

- Hááát... - Angié ingadozni látszott.

- Gyere már, ne kéreisd magad!

- Na jó, nem bánom.

Elhűlve hallgattam a párbeszédet, aztán amikor Jennifer felállt és intett Angie-nek, hogy kövesse, megfogtam a lány kezét.

- Angié, csináltatok már ilyesmit valaha? - kérdeztem.

- Persze - mosolygott rám szívem hölgye -, az egyetemi évek alatt rendszeresen taekwondóztunk. Nem is említettem?

- Nem - feleltem meglepődve, s bambán néztem, amint Jennifer! Követve odalépdél a ring melletti kis asztalkához.

Mike szintén csodálkozva nézett a lányok után.

- Nem is gondoltam, hogy ennyire harciasak - dűnnyögte.

- Hát Angié nem az, ebben biztos vagyok - feleltem. - De végül is igaza van Jennifernek, miért ne próbálhatnák ki, hogy mennyire emlékeznek még az egyes mozdulatokra. Nem kockáztatnak semmit.

- Evvel az erővel minket is megkérhettek volna egy kis korrepetálásra - vélte társam.

- Ez igaz - bólintottam. - De mivel minket még nem láttak edzeni, nem voltara alkalmuk, hogy felvessék a dolgot. Hestonékat meg nyilván nem óhajtották megkérni az ilyesfajta szívességre.

Mintegy végszóra gúnyos hang harsant fel a hátunk mögött.

- Na mi van, Grey, profikkal nem mernek kiállni? Inkább a barátnőiket küldik maguk helyett?

Hátrafordultunk. A kötekedő természetesen Bonner volt.

- Nem mi küldtük őket - vontam vállat. Maguktól mentek.

- Én meg már azt hittem, hogy nem mernek megkockáztatni fejenként száz dollárt mondta gúnyosan Bonner.

- Tudja, mi pihenni jöttünk ide, nem erősködni - nyájaskodtam. - Maguk viszont nyilván nem hagynak ki ilyen remek alkalmat arra, hogy megmutassák rendkívüli tudásukat.

- Ne adjon nekünk tanácsokat, Grey szólt közbe fagyosan Heston. -

Majd akkor küzdünk, ha akarunk. Világos?

- Persze, persze - mosolyogtam rá negédesen. - Csak tudja azt hittem azért püfölik naphosszat a boxzsákokat az edzőpályán, mert valami fontos megmérettetésre készülnek.

- Ne érdekelje, hogy mit miért csinálunk! - mordult rám Heston.

- Szerintem - kapcsolódott bele a beszélgetésbe ártatlan arccal Mike - nem Tony kezdett el foglalkozni magukkal, hanem fordítva. Vagy rosszul emlékszem?

- Inkább a barátnőjére figyeljen! - vetette oda neki lekezelően Heston.

Mike rám nézett, de szemvillanással jeleztem, hogy teljesen feleslegesnek tartanám megint megleckéztetni az erősfíúkat. Társam, alig észrevehetően bólintott, s visszafordult a ring felé.

Ott éppen befejeződött Tulgahanék bemutatója, és a kocsmáros máris beterelte az első jelentkezőt a kötelek közé. Az illető meglehetősen magabiztosnak látszott, különösen mikor látta, hogy az ígéretnek megfelelően Batang jobb kezét odaszíjazzák a felsőtestéhez. Kiintett a barátainak, akik erre hangosan biztatni kezdtek, aztán odanyújtotta a kezét a ring mellett álló segédnek és hagyta, hogy az ráadja a boxkesztyűt. Időközben Batang bal kezére is kesztyűt húztak, aztán megszólalt a gong, és elkezdődött a küzdelem. Most látszott csak, hogy mennyivel többet tud a burmai, mint amennyire az előző bemutató alapján számítani lehetett. Fél kézzel is leiskolázta az ellenfelét. Még arra is oda tudott figyelni, hogy ne üsse vagy rúgja meg erősen a másikat. Amikor az öt perc küzdési idő véget ért, meghajolt a négy égtáj felé, majd lekezelő mosollyal belecsapott a másik, felé tartott kezébe, s elhagyta a szorítót.

- Jobb volt, mint amire számítottam - ismerte el Mike.

- Ühüm - értettem egyet, aztán a kötelek közé lépő irokéz-frizurás Tulgahanra mutattam. - És szerintem ő se lesz rosszabb.

Nem is volt! Sőt, még gyorsabban mozgott és precízebben hajtotta végre az egyes technikai mozdulatokat, mint Batang. A tudását azonban szemmel láthatóan arra használta fel, hogy megszégyenítse amerikai ellenfelét. Úgy játszott vele, mint macska az egérrel. A közönség egy részének - főleg a burmaiaknak - tetszett a dolog, a többiekből azonban érezhetően ellenszenvet váltott ki, és lassacskán fütyülni, fújolni kezdtek a burmait. Az pedig, mint aki élvezi a dolgot még piszkosabb játékot kezdett űzni. Például amikor csak tehette villámgyorsan a másik mögé került, és jót rúgott a hátsó felébe. Igaz csak félerővel, de ez is elég volt ahhoz, hogy a szerencsétlen férfi orrán-száján landoljon. A harmadik esés után el is eredt az orra vére, amit Tulgahan gonosz vigyorral nyugtázott. Odament a földön fekvőhöz, mint aki fel akarja segíteni, de mikor a másik végre talpra állt, egy villámgyors félkezes csípődobással ismét földhöz vágta.

Lassan kezdett elégünk lenni belőle. Már épp azon gondolkodtam, hogy csinálni kellene valamit, amikor a gong megkegyelmezett a szerencsétlen amerikaiak.

Ahogy elnéztem, Jenniferéket is felháborította a burmaiak nagyképű viselkedése, de ahelyett, hogy visszaléptek volna a küzdelemtől, haragos arccal készültek az összecsapásra.

- Megpróbálom lebeszélni őket - vetettem oda Mike-nak, s elindultam a szorító felé. Sajnos elkéstem. Mire odaléptem, megszólalt a gong és Jennifer bemászott a kötelek közé.

Természetesen esélye se volt Batang ellen. A burmai könnyedén tért ki a támadásai elől, s apró pofonokat adott neki, ami ugyan nem fájt, de rettenetesen bosszantotta a lányt.

Úgy látszik hatással volt rá Tulgahan iménti viselkedése -gondoltam, s fellépdeltem a lépcsőn a kötelek mellett álló Angie-hez.

- Lépjél vissza - mondtam neki csendesen.

- Eszembe sincs! - csattant fel ingerülten, miközben le nem vette a szemét Jenniferékről. - Majd én megmutatom ezeknek, hogy kivel szórakozzanak!

- Angié, láthattad, hogy Tulgahan nagyon jó. Még jobb, mint Batang... Ugyanúgy fogsz járni, mint Jennifer.

- Nem érdekel! - kiáltotta dühösen a lány. - De legalább egyszer jól orrba vágom azt a piszok alakot.

- Gondold meg!

- Már meggondoltam!

Nem próbálkoztam tovább láttam, hogy reménytelen. Angié elhatározása sziklaszilárd volt. Csupán akkor ingott meg néhány tizedmásodpercre, amikor barátnője a küzdelem végeztével dühtől és pofonoktól vörös arccal kikecmergett a ringből. Mire azonban szólhattam volna valamit, elszántan fújt egyet, és átbújt a kötelek között.

Mike-ra pillantottam, aki arcrándulással jelezte, hogy ő is nagyon mérges, de nincs mit tenni. Egyetértően sóhajtottam, s visszafordultam a szorító felé. Időközben Tulgahan is előkerült. Belépett a kötelek közé, s egyenesen a középén álló Angie-hez ment. Kihívóan rávigyorgott, aztán odahajolt hozzá, és valamit a fülébe súgott. A lány elpirult, ingerülten elkapta a fejét, és villámló tekintetet vetett a burmaira. Azt láthatóan nem érdekelte különösebben a dolog. A távolabbi sarokba lépdelt és hagyta, hogy odaszíjazzák a jobbkezt a felsőtestéhez. Közben vetkeztető tekintettel méricskélte a lányt.

- Még kiszállhatsz Angié - szóltam oda neki, de csak a fejét rázta.

- Úgy szájon fogom vágni ezt a disznót... sziszegte indulatosan.

Tulgahan csak most vette észre, hogy Angie-nek kísérője is van. Erre megeresztett felém egy gúnyos, lekicsinylő mosolyt, s odasúgott valamit a szorítósegédnek, aki erre szintén elmosolyodott.

Meglehetősen kényelmetlenül éreztem magam. Eredetileg nem állt szándékomban ringbe szállni, mert nem akartam semmivel sem túlzottan felhívni magunkra a figyelmet, de éreztem, hogy lassan kezdem elveszíteni a türelmemet.

... A fickó nyilván azt hiszi, hogy félek kiállni ellene, ezért ilyen pimasz... Ráadásul most még szemtelenebb lesz Angie-vel, mint egyébként lett volna.

Gondolataimból a gong riasztott fel.

Angié küzdőtartást vett fel, Tulgahan viszont még a bal kezét is leengedte, úgy közelített a lányhoz, pökhendi arckifejezéssel.

A lányt módfelett bosszantotta a dolog, így meglehetősen elővigyázatlanul támadott. Tulgahan csak erre várt. Villámgyorsan elsasszézott az előrelendülő láb elől, aztán csattanós tenyerest mért Angié fenekére. Aztán rám pillantott, hogy lássa; sikerült-e kellőképpen felidegesítenie.

Igyekeztem pókerarcot vágni, de valószínűleg nem sikerült tökéletesen, mert a fickónak elégedett vigyorra húzódott a szája, s folytatta kisdud játékait. A következő támadási kísérletnél oldalt ugrott, s amennyire a boxkesztyű engedte, megragadta Angié csuklóját és rántott rajta egyet. A hirtelen lendület következtében a lány megpördült kissé, háttal a köteleknek esett, aztán, tehetetlenül visszafelé lendült. Tulgahan erre elé ugrott, s fél karját ölelésre tárva fogadta a feléje repülőt, aki valóban úgy zuhant a mellére, mint egy szerelmes királynő a hős lovagéra.

A közönség egy része hangos ovációval nyugtázta a produkciót, a többiek viszont fújolni, füttyülni kezdtek. És egyre több szempár szegeződött várakozóan rám.

Ami azt illeti bennem is forrt az indulat, de egyelőre sikerült visszafogni magam. Tulgahan viszont mindezt gyávaságként értékelte, s egyre szentelenebb lett. Végül a küzdési idő vége felé, amikor szegény Angié már alig látott a méregtől, Tulgahan egy szabad pillanatban gúnyosan kiszólt nekem.

- Eddig még nem találkoztam ilyen gyáva amerikaiakkal. Nem szeretnék egyiküknek sem a barátnője lenni. Erre egy pillanat alatt előntötte az agyamat a vér.

A kisasztalka felé fordultam, ahol jelentkezni kellett, és intettem a kocsmárosnak.

Ő viszont nyilván látta rajtam, hogy nagyon fel vagyok ajzva és nem szerettem volna, ha Tulgahan jól elver egy feldühített turistát, ezért megpróbálta megakadályozni a jelentkezésemet. Bocsánatkérő mosollyal felém mutatta a karóráját, aztán az asztalkán álló nagy órára bökött, amely szerint a jelentkezési időből csupán másodpercek voltak hátra. Azalatt pedig nem tudom már átverekedni magam a kettőnk között álló tömegen - jelezte egy sajnálkozó ajakbiggyesztéssel.

Csak tizedmásodpercnyi idő kellett hozzá, hogy rájöjjek, mit kell tennem. Előrántottam egy százdollárrost a zsebemből, galacsinná gyúrtam, majd laza csuklómozdulattal útjára indítottam. A papírgolyó átrepült az emberek feje felett, s pontosan a jelentkezési pénzek gyűjtésére szolgáló üvegedényben landolt. Épp mielőtt megszólalt a gong.

A viselkedésemet figyelők biztató kiáltásban törtek ki. Tulgahan viszont könnyű prédának vélhetett, mert kaján arccal figyelte, amint leveszem az ingemet, s nekiállok kifűzni a cipőmet.

Nem törődtem vele, felvettem a védőfelszerelést, s a kötelek közt átbújva beléptem a ringbe.

Tulgahan még egyszer végigmért, aztán elvonult a sarokba, és intett a szorítósegédnek, hogy szíjazza oda a jobb karját a felsőtestéhez.

A szorítósegéd nekiállt, hogy teljesítse az utasítást, de amikor felém pillantott, lassú fejrázással jeleztem: nincs

szükségem efféle előnyre. A burmainak elkerekedett a szeme és izgatottan sűgött valamit Tulgahannak. Az felém fordult a hírre, s gyanakvó arccal kezdett méricskéltni. Kissé meghajoltam felé, és laza küzdőtartást vettem fel.

Valamit megérezhetett a fickó, mert már közel sem volt annyira magabiztos a tekintete, mint egy perccel ezelőtt. Mindenesetre amint feladták a jobb kezére a kesztyűt, habozás nélkül elindult felém. Nem mozdultam vártam, hogy ő támadjon. Ami azt illeti nem kellett sokat várni. Mihelyt megfelelő távolságba ért felrántotta a lábát és elindított a gyomrom felé egy elementáris erejű oldalsó rúgást. Kissé hátraszökkenem, tenyérrel oldalra ütöttem a kinyújtott lábát, aztán odarobbantam a félig kifordult testtel álló mögé, és hátulról irgalmatlanul beletapostam a térdhajlatába. A fickó térdre zuhant, majd arccal a földre borult.

A nézőtéren hangos örömujjongással jutalmazták a produkciót. Tulgahan már kevésbé értékelte a teljesítményemet. Felugrott és fogait vicsorgatva újra elindult felém. Válaszként kedvenc testhelyzetemet vettem fel; lazán leengedett karok, enyhén berogyasztott térdek. Látszatra teljesen kiszolgáltatót az ember, de valójában villámgyorsan lehet belőle rúgást indítani, persze, ha eleget gyakorolta valaki. Ráadásul mindenféle támadás ellen jó, kivéve az oldalsó rúgást, amivel az imént Tulgahan próbálkozott. Az előbbi fiaskó után azonban biztos voltam benne, hogy valami mást próbál ki a fickó. Úgy is lett. Köríves rúgásra lendítette a lábát, de alig kezdte el a mozdulatot, egy tolórúgással beleszálltam a gyomrába, épp amikor a leglabilisabb testhelyzetben volt.

Régen láttam embert ekkorát esni. De valószínűleg a nézőtéren ülők is, mert megint kitört az ováció. Tulgahan feltápáskodott, és harmadszor is támadásra indult. Ezúttal viszont már sokkal megfontoltabban közelített. Ide-oda táncolt, s csak akkor szánta el magát a rohamra, amikor biztos volt a dolgában. Elindította a jobb kezét, mintha állón akarna vágni, aztán váratlanul bal lábbal vesén rúgott. Még fel sem ocsúdtam, s máris záporoztak rám az ütések, rúgások. Nehéz másodpercek volt, de túléltem. Hátraszökkenem, s amikor újra sorozni akart, hatalmas erővel combon rúgtam. Tulgahan megtorpant, s az arca rándulásából tudtam, hogy épp az idegvégződésnek találkozását sikerült eltalálnom. Nem tétováztam, ismét eleresztettem egy köríves rúgást, aztán még vagy kettőt pontosan ugyanoda. A negyedik végleg eldöntött a küzdelmet. Tulgahan tétován lépni akart, de a lába kirogyott alóla. A földre zuhant, s nem is tudott felállni.

Odaugrottam elé, és megsemmisítő ütésre emeltem a kezem... aztán útközben megszelídítettem a mozdulatot, s könnyedén megpaskoltam réműlettől eltorzult ábrázatát.

- Ennyit a gyáva amerikaiakról - mosolyogtam rá negédesen, aztán a ring közepére léptem, és meghajoltam a négy égtáj felé.

Azért amikor kivonultam a ringből, furcsa érzés kerített hatalmába. Egy belső hang azt sűgta, hogy nemsokára újra meg kell küzdenem Tulgahannal.

A bando-show után a nézők egy része elindult hazafelé, a többiek pedig visszatértek az asztalaikhoz. Miké meg én az utóbbiak közé tartoztunk. Igaz Angié felvetette, hogy hazakísérhetnék őket, de kénytelen-kelletlen elhárítottam az invitálást. Ugyanis szerettem volna végre tisztán látni Yippa múlt éjszakai kígyó-kalandjával kapcsolatban. Meg akartam tudni, hogy vajon megmarta-e a kobra vagy sem.

Csupán alkalmat kellett találnom, hogy megvizsgálhassam az alkarját.

Elgondolkozva figyeltem az öreget. A terem túlsó végében ült Fershivel, s bambuszpálinkát ivott apró, mázas, porcelánkupicából. Az arca közönyösnek tűnt, de biztos voltam benne, hogy ez csak a felszín. Még mindig magam előtt láttam, ahogy a kígyóbűvölő produkciója alatt pásztázta tekintetével a közönséget.

...Ez az ember készül valamire, semmi kétség!!! A kérdés csak az, hogy mire?.... Meg az, hogy mikor akarja azt a valamit végrehajtani?...

Yippa mintha megérezte volna, hogy figyelem, felém fordult, s hosszasan a szemembe nézett. Aztán kiitta az italát, mondott valamit Fershi-nek, majd felállt és a kijárat felé indult.

- Utána megyünk? - kérdezte suttogva Miké.

- Nem hiszem, hogy szükség lenne rá - feleltem. - A batyuját itt hagyta, tehát valószínűleg vissza fog jönni.

- Az lehet, de ki tudja, mit csinál amíg távol van...

- Oké, akkor kövesd. Én meg itt maradok, hátha szem elől téveszted.

- Rendben.

Társam felállt, s az öreg után indult. Egyedül maradtam. Jobb híján ismét az asztaloknál ülőket kezdtem figyelni. Az ismerősök közül már csupán Fruggi, Fershi, valamint Hestonék voltak az ivóban. A kis köpcös ezúttal egy helybeli lány agyát fűzte, Fershi türelmesen várta a főnökét, az erősfiúk pedig számolatlanul döntötték magukba a söröket, mintha ez lenne az utolsó alkalom arra, hogy igyanak. Ráadásul Heston ötpercenként a WC-re rohagált, ami lassacskán kezdett az idegeimre menni. Egyrészt, mert egyre jobban imbolyogva araszolt el mellettem, minduntalan meglökve az asztalt másrészt, mert sosem mulasztott el valami apró megjegyzést tenni.

Már épp azon voltam, hogy átülök máshová, ami kívül esik az

útvonalán, amikor befutott Mike.

- Nos, mi a helyzet? - néztem rá kérdően.

- Meglépett - morogta társam, miközben helyet foglalt mellettem.

- Nem bírtad vele a tempót? - érdeklődtem kajánul.

- Miért, te bírtad tegnap Wuei-jel?

- Oké, igazad van - adtam meg magam. Na mesélj, hogy történt?

- Egyenesen a Kobra-szentélyhez ment magyarázta Mike. - Az épület sarkánál aztán befordult, és mire odaértem, már nem volt sehol. Felszívódott.

- Hm. Úgy látszik a helybelieknek nagyon megy az ilyesmi.

- Ühüm. Nézd, most Fershi is elmegy.

- Nehogy azt mondd, hogy őt is követni kellene.

- Á, nem.

- Helyes. Különben azt hittem volna, hogy...

- ...már megint együtt vannak az igazság bajnokai. Persze odakint most sötét van, és lehet, hogy ilyenkor már félnek egyedül lenni...

A szavak természetesen Heston szájából gurguláztak ki, amint véreeres szemekkel eldülöngélt a mellékhelyiségek felé.

- Jól kiütötte magát - nézett utána Mike.

- Ahogy elnézem, nem csak ő - pillantottam az erősfiúk asztala felé, ahol Bonner markolta elszántan a korsóját. - Ha így folytatják, nem bírnak visszamenni a szanatóriumba.

- Legfeljebb a szabad ég alatt éjszakáznak. Mellesleg van már valami terved, hogyan vizsgáld meg Yippa alkarját?

- Nincs.

- Szerintem hívd ki szkanderozni - javasolta társam vidoran. - Akkor fel kell túrnie a ruhája ujját.

- Jobb ötleted nincs? - néztem rá lesújtóan.

- Őszintén szólva van - ismerte el -, de az már Jennifferrel kapcsolatos.

- Hát azzal inkább nem kísérletezek Yippánál.

Elhallgattunk, s megpróbáltunk valami használható ötletet előbányászni az agyunk rejtekéből. Végül Fruggi szakította félbe a hallgatásunkat. A kis köpcös úgy látszik kedvet kapott Hestontól a toalett meglátogatására, mert arrafelé indult, s közben természetesen ő is útjába ejtett bennünket.

- Na, mit szólnak hozzá? - bökött fejével alig észrevehetően az asztalnál ülő lány felé. - Ugye, hogy szuper karosszériája van?

- Önnek mindig is jó ízlése volt, Mr. Fruggi - udvariaskodtam.

- Mi tagadás így van - ismerte be szerényen a kis köpcös. - Na, sietek, nehogy meglépjen, mire visszajövök. Remélem Heston nem árasztotta el az egész WC-t. Mellesleg nem tudom észrevették-e, én már napok óta figyelem, hogy amikor kicsit többet iszik az ürge, állandóan a WC-re rohangál.

- Remek megfigyelés - dicsérte meg nagy komolyan Mike.

- Hát igen - bólogatott a kis köpcös -, többek között ebben is jó vagyok. Na, de most már tényleg megyek.

Átszálalomozott az asztalok között és eltűnt az illemhely ajtaja mögött.

- Ez aztán nem lazsál - vigyorodott el Mike. - Egy órája még annál a szőkénél próbálkozott, most meg már ezt a másikat fűzi.

- Az biztos, hogy minden alkalmat megragad - bólintottam somolyogva. - Mindenesetre kíváncsi lennék, vajon mi lenne, ha...

Nem tudtam befejezni a mondatot, mert váratlanul iszonyodó kiáltás hallatszott. Aztán kivágódott a mosdó ajtaja és Fruggi iszkolt ki rajta üveges szemmel.

- Mi történt? - kérdeztük Mike-kal szinte egyszerre.

- O...odabent! - hebegte szinte esztét vesztve a rémülettől a kis köpcös. He...Heston! Meghalt!

- Micsodaaa?!

- Meghalt! - ismételte Fruggi reszketve. A... a Kobraisten megölte!

46

Harcra készen ugrottunk talpra, de még mielőtt elindulhattunk volna, Fruggi megragadta a karomat.

- Ne menjenek, Mr. Grey! - kiabálta. - Ne menjenek!

- De hát miért ne? - kérdeztem.

- Mert...mert a Kobraisten még mindig odabent van.

- Annál jobb Mr. Fruggi - morogtam elszántan. - Legalább végre a szeme közé nézünk.

Azzal nekilódultam. A szemem sarkából még láttam, hogy nyílik az ajtó és Yippa lép be rajta, de egyelőre nem értem rá vele foglalkozni. A mosdóhoz robogtam, és feltéptem az ajtót. Átcsörtettem az előtéren, aztán az illemhelyekhez vezető ajtó előtt megalltam. Odabentről semmi nesz sem hallatszott. Füleltem egy darabig aztán a közben mögém érkező Mike-ra pillantottam. Társam egy fejmozdulattal jelezte, hogy szerinte semmi helye a várakozásnak.

Sóhajtottam egyet, aztán jobb kezemet küzdőtartásban az arcom elé emeltem, ballal pedig óvatosan lenyomtam a kilincset. Odabent csend és mozdulatlan honolt. Heston fájdalomtól eltorzult arccal hevert a földön, már nem volt benne élet. A mellkasán jól megtermett kobra ágaskodott, s egyenesen a szemembe nézett.

Bár biztonságos távolságra voltam tőle, mégis pillanatok alatt átnedvesedett a hátamon az ing.

- Most mit csináljunk? - kérdezte halkán Mike, aki hasonlóképpen

reagált a látványra, mint én.

- Engedjenek előre - hallatszott a válasz a hátunk mögül.

Hátrasandítottunk. Yippa állt az előtérben.

- Mit akar tenni? - néztem rá fürkészően.

- Bemegyek, és megfogom a kígyót - felelte az öreg nyugodt hangon, mintha az ilyesmi a világ legtermészetesebb dolga volna.

Nem válaszoltam, csak félrehúzódtam az útból. Miké is hasonlóképpen tett, így szabaddá vált az út az öreg előtt. Az meg az izgalom legcsekélyebb jele nélkül besétált. Egyenesen a holttesthez ment, s körülbelül másfél méternyire tőle megállt. Egy darabig némán figyelte a halotton tekergőző kígyót, aztán lefitymáló mosollyal megcsóválta a fejét, s a helyiséget kezdte pásztázni a tekintetével.

- Szóval ti is itt vagytok - mondta kis idő elteltével, majd felénk fordult: - Nyugodtan bejöhettek.

- Gondolja? - kérdezte Mike. A hangja alapján esze ágában sem volt, betenni a lábát a helyiségbe.

- Persze - bólintott az öreg. - Látják a másik kettő ott van fenn. Az egyik a lámpán, a másik meg ott az utolsó ajtón.

Odanéztünk ahová mutatott, s két újabb kobrát pillantottunk meg.

- Nem értem, miért kéne megnyugodnunk attól, hogy nem egy, hanem három kígyó marhat meg bennünket - jegyeztem, meg epésen.

Yippa rám nézett és lassan gúnyos mosolyra húzta a száját.

- Ezek Hahn kígyói - közölte.

- Még az ő kígyóitól sem venném megtiszteltetésnek, ha a bokámba harapnának - feleltem. - Szerintem Heston sem örült a dolognak.

- Őt nem ezek a kígyók harapták meg rázta a fejét az öreg.

- Akkor biztos a WC-lehúzó drót volt morogtam ingerülten.

- Hiába gúnyolódik, akkor is nekem van igazam.

- Tényleg?

- Igen. Ugyanis ismerem Hahn kígyóit. A holttesten lévőnek például már két éve ki van száradva a méregfoga.

- Micsodaaa?!

- Jól hallotta.

- Hm. És a... másik kettőé?

- Azoktól minden fellépés előtt én fejem le személyesen a mérget.

- De hát... - csodálkozott Miké -, ...akkor ezek szerint ez az egész kígyóbúvölő show átverés.

- Nem kell mindent készpénznek vened, amit mond - intettem. - Lehet, hogy éppen arra vár, hogy bemenjünk.

- És ugyan miért várnék arra? - nézett rám gyanakodva az öreg.

- Jöjjön csak ide, majd megmutatom - feleltem.

Megvártam amíg odaér hozzánk, s akkor villámgyorsan felrántottam az inge ujját. Az alkarján világosan látszott a tegnapi este kígyómarás helye.

- Például ezért! - csattantam fel. - Vagy azt akarja mondani, hogy annak a kígyónak is ki volt száradva a méregfoga, amelyik tegnap este marta meg?!

Yippa előbb döbbsen rám meredt, aztán ellenségessé vált arccal, villámló tekintettel sziszegte.

- Nem tudom, hova akar kilyukadni, és nem is érdekel. Az viszont igen, hogy miért követett... meg az, hogy mit keresnek itt. Mert,

hogy nem turisták az biztos!

- Igaza van - sziszegtem vissza -, nem vagyunk turisták. Mr. Kingsley hívott ide bennünket, hogy kapjuk el azt az embert, aki a Kobraisten nevében gyilkolja az idelátogatókat.

Yippa megint csodálkozó arcot vágott.

- Ez...biztos? - kérdezte óvatosan.

- Igen! - erősítettem meg, majd hozzátettem: - Ugyanolyan biztos, mint az, hogy maga készül valamire.

- Ezt miből gondolja?

- Látszik az arcán, a viselkedésén. Elhallgattunk és fürkészőn néztük egymás arcát.

Közben kissé dühös voltam magamra, amiért elárultam az ittlétünk célját, de ebben a helyzetben nem tehettem mást. Mindenesetre Yippát megnyugtatta a dolog, ez látszott rajta.

Amikor megszólalt, már semmi ellenségesség nem volt a hangjában, csupán némi gyanakvás.

- Ha tényleg a Kobraisten után nyomoznak, akkor miért kellett titokban tartaniuk a dolgot?

- Mert Mr. Kingsley nem akarta, hogy az itt lakók rosszul értelmezzék és zokon vegyék, hogy külföldieket hívott segítségül az ügy felgöngyölítésére. Csak Namshar tudja az igazságot... Meg mostantól maga.

Yippa eltöprengett a szavaimon aztán, bólintott.

- Mr. Kingsleynek igaza volt. Az ilyesmi tényleg felzaklatná a kedélyeket...

Megint gondolkodott egy sort, aztán folytatta:

- Ami pedig a velem kapcsolatos kérdéseiket illeti... meg fogják rájuk kapni a választ. De nem itt, és nem most!

- Hanem...?

- Amint Namshar kikérdezett bennünket ezzel a gyilkossággal kapcsolatban, elmegyünk hozzám, és ott elmondok maguknak mindent. Pontosabban mindent, ami magukra tartozik.

- Rendben van - egyeztem bele.

Yippa biccentett, mintegy jelezve, hogy részéről egyelőre befejezettnek tekinti a beszélgetést, aztán sarkon fordult, és visszaindult a holttesthez.

- Gyorsan összeszedem a kigyókat - magyarázta, miközben zsákot húzott elő a ruhájából. - Akkor még talán marad idejük, hogy Namshar megérkezése előtt körülnézzenek egy kicsit. Hátha találnak valamit, ami a segítségükre lehet a nyomozásban.

- Kösz - mondtam, és nyomomban Mike-al beléptem a helyiségbe.

Társam a falakat kezdte vizsgálni valamilyen másik kijáratot keresve, én meg a halottat vettem szemügyre. A támadás különlegesen érzékeny ponton érte, a fejbiccentő izom belső oldalán. A két aprócska seb közül az egyik sokkal erősebben vérzett, ami egyértelműen bizonyította, hogy a tettes ugyanaz volt, aki Mirangival, Mammolával és Ruzzatival is végzett. És, hogy a legcsekélyebb vita se merülhessen fel az ügyben az áldozat mellett ott volt egy példány Xuang Proth naplórészletének fénymásolatából.

Felálltam a halott mellől és kérdőn Mike-ra néztem. Társam

válaszként a plafonhoz közel lévő, szabadba nyíló rácsos, szellőzőablakra mutatott.

- Az az egyetlen hely, ahol a tettes bejöhetett és távozhatott - mondta, majd kedvetlenül hozzátette: - Persze csak akkor, ha olyan karcsú volt, mint mondjuk egy sörösdoboz...

- Vagy, mint egy kígyó - egészítette ki a lámpánál matató Yippa.

- Ühüm - mormogtam rezignáltán. ...Mint egy kígyó!

47

Megvártuk, amíg az öreg az utolsó hüllőt is becsúsztatja a zsákjába, aztán elhagytuk a mellékhelyiséget. Az előtér ajtaján kilépve izgatottan sugdosó emberek gyűrűjében találtuk magunkat.

- Na, mi a helyzet?! - nyomakodott elő jöttünkre a többiek háta mögül Fruggi. - Elkapták?

- A bent lévő kígyókat igen - válaszoltam. - Yippának azonban az a véleménye, hogy Hestonnal nem ők végeztek.

- Hát akkor ki a nyavalya? - csattant fel indulatosan a kis köpcös, aki az elmúlt percekben legalább tíz évet öregedett. - A Miki egér?

Yippa rezzenéstelen arccal hallgatta a dühkitörést, aztán vállat vont.

- Azt nem tudom, ki végzett Hestonnal, de ezek a kígyók semmiképpen sem lehettek.

A kis köpcös már készült, hogy ismét kieressze a hangját, de megelőztem.

- Bocsánat Mr. Fruggi - mondtam szelíden -, elmondaná, hogy mit is látott, amikor belépett a mellékhelyiségbe?

- Persze - rándította meg a vállát a kérdezett. - Benyitottam, és ott feküdt a földön Heston, egy kobrával a mellén. És beszélhet nekem az öreg akármit, tuti, hogy az a kígyó ölte meg a szerencsétlent. Már pedig, ha abból indulunk ki, hogy ugyanaz a valaki vagy valami teszi el itt láb alól az embereket, akkor

egyértelmű, hogy Heston gyilkosa a Kobraisten. Mellesleg nem tudom milyen kígyók lehettek még odabent, én csak egyet láttam.

- Először mi is - nyugtattam meg csendesen. - De valójában három volt belőlük, és Yippa feltételezi, hogy a kígyóbüvölő Hahn kígyói.

- Hm... - Fruggi arca bizonytalanná vált. - Akkor ezek szerint lehet, hogy pusztá baleset történt?

- Nem valószínű - ingatta a fejét Mike. Mindenesetre érdemes lenne előkeríteni Hahnt, és kihallgatni.

- Úgy van! - helyeseltek többen is, és két helybeli nyomban elindult, megkeresni a kígyóbüvölőt.

Néhány perccel később befutott Namshar. A holttest tanulmányozását ezúttal a fullajtárjaira hagyta, ő pedig bezárkózott Fruggival a küzdőterembe. Miután a kis köpcöst kihallgatta engem kerített sorra.

- Jöjjön csak, Grey! - invitált túljátszott szívéllyességgel. - Úgy látom megint vár ránk egy érdekes beszélgetés.

- Alig várom - nyájaskodtam. - Nem is tudom mi lesz velem, ha hazautazom. Talán levelezhetnénk.

Namshar arcáról egy pillanat alatt leolvadt a mosoly. Bevágta mögöttem az ajtót, aztán a ring melletti székekre mutatott.

- Na, üljön le szépen, és meséljen el mindent, amit tud!

Kényelmesen elhelyezkedtem, aztán rápillantottam.

- Honnan kezdjem?

- A ringbeli hőstettét talán mellőzhetjük felelte hűvösen. - Azt Mr. Fruggi már ecsetelte.

- Pedig azután már nem sok minden történt Heston haláláig - feleltem sajnálkozva.

- Akkor azt a keveset mondja el!

- Oké - bólintottam. - A bando-show végeztével a nézők egy része visszatért az ivóba, a többiek meg hazaindultak...

- Fel tudná sorolni az utóbbiakat? - szakított félbe Namshar. - Persze csak azokat, akiket ismer.

- Hát... ha jól emlékszem, rajtunk és Hestonékon kívül csupán Fruggi maradt itt.

- Vagyis kik távoztak a bando-bemutató után?

- Úgy gondolja, hogy közöttük kell keresni a gyilkost? - kérdeztem.

- Mi mást gondolhatnék - vont vállat Namshar. - Vagy maga szerint nincs igazam?

- De igen - bólintottam. - Csak olyasvalaki lehetett a tettes, aki tudta, hogy Heston az ivóban van, keményen sörözik, és ebből kifolyólag remélhetőleg valamikor ki fog menni a WC-be. Ezért aztán úgy tett, mint aki távozik, és közben lesbeállt a szellőzőablaknál. A kérdés már csak az, hogy miként végzett az áldozattal. Mert a rács miatt nem tudott bemászni.

- Ha meglesz az illető, majd ezt is meg fogjuk tudni - bölcselkedett maga elé meredve Namshar. Aztán rám nézett.

- Szóval kik távoztak a bando-bemutató után?

- Nos, O'Neill, Smythe, Cora és Rijkerék... meg persze Tulgahanék is.

- Tulgahanék nem számítanak - legyintett a százados. - Ők biztos

nem ölték meg Hestont.

- Én már senkiben sem bízok - ingattam a fejem. - Ja, erről jut eszembe, Yippa is kiment néhány percre, éppen Heston halálát megelőzően.

- Yippa aztán végképp nem lehetett a tettes - mondta Namshar. - Ő ugyanis biztos nem követte volna el azt a hibát, hogy Hahn kígyóit csempészi a halott mellé.

- Ez tényleg az öreg mellett szól - ismertem el, majd némi hallgatás után hozzátettem. - ...Másrészt viszont tökéletesen kitervelt elterelési manőver is lehet a részéről. Mellesleg, az a gyanúm, hogy ebben az ügyben rengeteg szándékos félrevezető mozzanat van. A gyilkos rendkívül agyafúrt...

- Vagy örült, akinek képtelenek vagyunk követni a logikáját - vélte Namshar.

- Ez sem zárható ki - ismertem el. - Mindenesetre egyesek szerint Mang a szanatórium összes vendégével végezni akar, tehát jó lesz nagyobb sebességre kapcsolni.

- És mégis, hogy csináljam? - mordult fel ingerülten Namshár.

- Például figyelmen kívül hagyhatná a felettesi utasítását, és megnézhetné végre Mirangi táskáját.

- Felénk nem szokás megkerülni a feletteseinket, Grey!

- Igen, azt látom!

Néhány hosszúnak tűnő másodpercig némán farkasszemet néztünk egymással, végül meguntam a dolgot.

- Mirangi volt az első áldozat - magyaráztam -, és könnyen lehet, hogy ő a kulcsfigura az egész ügyben. Valami nagyon fontos lehetett a táskájában, hogy annyira igyekezett berakni a szálloda széfjébe.

- Ez még nem jelenti azt, hogy köze lenne a megöléséhez. Egy üzletember mindig hordhat magánál fontos papírokat.

- Akkor is, ha üdülni megy a világtól elzárt szanatóriumba, a dzsungelbe?

Namshar nem válaszolt azonnal, emésztette a szavaimat. Aztán lassan rám emelte a tekintetét.

- Rendben van, Grey, hallgatok magára.

Még ma este felhívom Rangoont, és ha reggelig nem adják meg az engedélyt, kinyitom a táskát saját felelősségemre.

- Nem lesz semmi baj - nyugtattam meg ...De ha mégis, akkor tanúsítani fogjuk, hogy maga csak a zár sértetlenségét akarta ellenőrizni, amikor az a nyamvadt táska leesett a földre és magától kinyílt.

Namshar megismerkedésünk óta először elmosolyodott.

- Nem szeretnék egy Los Angeles-i rendőrőrsön kapitány lenni.

Úgy zuhogott az eső, mintha dézsából öntenek. Alig lehetett pár méternyire ellátni. Ronggyá ázva, cuppogó cipőben araszoltunk felfelé a sötétbe burkolózó, szűk hegyiösvényen, követve az előttünk haladó Yippát, akit láthatóan cseppet sem zavart a komisz időjárás. Nyugodt, egyenletes léptekkel haladt előttünk. Néha, egy-egy villámlás alkalmával hátrafordult, hogy megnézzék; megvagyunk-e, de különben nem törődött velünk.

Csak akkor állt meg egy pillanatra, amikor az előttem haladó Mike megcsúszott, és jó öt métert szánkázott visszafelé engem is letarolva.

Az öreg figyelte, ahogy feltápászkodunk, aztán, a tomboló záport túlharsogva odaordított nekünk.

- Vigyázzanak, mert kissé csúszik!

- Kösz - ordította vissza komoran Mike, aztán hozzám fordult.

- Megmondanád, hogy mi a francot keresünk itt?

- Yippa titkát - feleltem halkán, mintha Yippa, akárcsak egy szót is meghallhatott volna a szavaimból. - Biztos vagyok benne, hogy az öreg tud valamit a körülöttünk zajló dolgokból, és szeretném, ha mi is megtudnánk.

- Aha.

Folytattuk a felfelé araszolást. Körülbelül tíz perc múlva felértünk a hegygerincre, és a bokrok közül kibukkanva hirtelen ott magasodott előttünk az ördög-szikla.

- Maga itt lakik?! - kiáltott az öreg felé Mike.

Az válaszként bólintott, és balra mutatott.

Az esőfüggönyön keresztül aprócska kőkerítéses házat pillantottunk meg alattunk a hegyháton.

Mike a kunyhóra meredt, aztán kifakadt.

- Akkor miért ezen az istenverte meredek emelkedőn jöttünk?! Hiszen arra sokkal enyhébb a lejtő!

- De kétszer annyi ideig tart az út - felelte Yippa, s elindult a házikó felé.

Mike végignézett az előbbi esés következtében, több helyen elszakadt, csupa sár öltözékén, aztán vicsorgott egyet, s komor arccal nekiindult. Kisimítottam arcomból néhány belelógó, csapzott hajtincset, és követtem.

A kerítéshez érve Yippa belökte az alacsony faragott fakaput, és előretessékelt bennünket. Keresztül siettünk az aprócska, de gondozott udvaron, s megálltunk a házikó bejáratánál.

- Előremegyek - mondta Yippa. - Várják meg, amíg szólok, és csak akkor jöjjenek be.

Furcsálló arckifejezésünket látva hozzátette:

- Tudják Xipong szabadon van.

Azzal besietett a házba, és becsukta maga mögött az ajtót.

- Ki a fene lehet az a Xipong? - nézett rám Mike.

- Talán a kutya - véltem.

Yippa jó ideig matatott odabent, de végül csak előkerült.

- Most már bejöhetnek - közölte. Beóvakodtunk az ajtórésen. Lampionokkal megvilágított, nádbútorokkal berendezett szobába jutottunk.

- Üljenek le! - mutatott körbe az öreg, ő maga pedig a bal oldali falhoz támaszkodó, kövekből összerakott tűzhely elé guggolt, és megpróbált életet lehelni belé. Mikor sikerült, elégedett arccal felállt, és átsietett a szomszédos helyiségbe. Nemsokára száraz, gazdagon hímzett selyemköntösökkel tért vissza.

- Vegyék fel ezeket, a ruhájukat meg akasszák a tűz mellé a kötélre - mondta.

- Jó lesz nekünk valami egyszerűbb is szabadkoztam. - Ezek túl értékesek ahhoz, hogy...

- Vegyék csak fel nyugodtan!

Vállat vontunk és belebújtunk a köntösökbe. Yippa végignézett rajtunk, aztán intett a kezével.

- Most pedig jöjjenek velem! Átmentünk a szomszédos helyiségbe. Az első dolog ami a félhomályos szobában a szemünkbe ötlött a hatalmas gyékény faliszőnyeg volt, rajta fiatal lányt ábrázoló festménnyel. Ahogy jobban körbenéztünk, még két fényképet is megpillantottunk ugyanerről a lányról. Mandulavágású, okos szemei vidáman tekintettek ránk, tartása büszkeséget, öntudatosságot sugárzott.

- Nagyon szép lány - jegyeztem meg. - Talán a rokona?

Yippa hangja rekedten, idegenül csengett, amikor válaszolt.

- Ő a lányom, Mr. Grey. A lányom...volt!

- Volt?!

- Igen, Mr. Grey...csak volt!

- Ó igazán sajnálom, én nem akartam...

- Megölték! - vágott a szavamba Yippa dühtői reszkető hangon. - Soha senkinek sem ártott, mindig mindenkivel csak jót tett, és mégis megölték! A...a kezeim között halt meg.

- De hát ki volt? - buggyant ki belőlem meglehetősen tapintatlanul a kérdés.

Yippát azonban láthatóan nem zavarta.

- Kígyó volt a tettes - felelte színtelen hangon, miközben egyre csak a festményt nézte. - Két lábon járó kígyó. Az a fajta, amelyik százszor alattomosabb, mint az erdőben élők.

- És... mi lett vele?

- Elmenekült.

- Ó...

Néhány másodpercig zavart csend ereszkedett közénk, végül Mike törte meg a hallgatást.

- Régen történt? - kérdezte.

- Egy éve - felelte Yippa.

- És azóta sem sikerült elfogni a tettest?! Az öreg nem szólt semmit csak a fejét ingatta válaszképpen.

- Azért nem kell feladni a dolgot - mondta bizonytalan hangon Mike. - Igaz a lányát már nem lehet feltámasztani, de... a tettest még elfoghatja a rendőrség, és...

- Mit ért azon, hogy rendőrség?! - mordult fel dühösen Yippa. - Namshart meg a fullajtárjait? Nem, ők sohasem fogják elkapni a gyilkost. Én viszont igen!

- Maga? - képedtünk el.

- Igen - felelte az öreg elszántan. - Én. Valahová a semmibe meredt, s úgy folytatta: - Elvette tőlem a számomra legdrágábbat, aztán elmenekült. Azt hitte megúszhatja... De meg fogom találni... és megbüntetem!

Hirtelen elhallgatott és ránk nézett.

- Persze most biztos kíváncsiak rá, hogy miért mondom el maguknak ezt az egészet.

- Nyilván azért, mert megbízik bennünk feleltem.

- Igen, az egyik ok valóban ez. A Myenbóban történtek meggyőztek, hogy maguk közül egyik sem lehet a lányom gyilkosa, mert magukat Kingsley hívta ide.

- Ezek szerint úgy gondolja, hogy a lánya gyilkosa jelenleg itt van Tohangban? - csodálkoztam.

- Igen.

- De hát miért jött volna ide?

- Meg van rá az oka.

- Értem - bólintottam.

- És mi a másik ok, amiért mindezt elmeséli nekünk? - tudakolta Mike.

- Mert nem szeretném, ha rossz irányba nyomoznának. A Myenbóban úgy vettem ki Mr. Grey szavaiból, hogy én is a gyanúsítottak között vagyok.

- Csak annyit mondtam; látszik magán, hogy készül valamire - szóltam közbe.

- Most már tudják mire készülök.

- Ühüm... És a kígyómarás? Mert beláthatja, hogy ebben a misztikus ügyben mégiscsak furcsa, ha valakire nem hat a kígyóméreg. Márpedig magára nem hatott tegnap este.

- Nincs ebben semmi természetfeletti. Az apám meg az apám apja is kígyókkal foglalkozott. Már az ő idejükben is pontosan tudták, hogyan lehet valakit ellenállóvá tenni a kígyómarással szemben. Már gyerekkorban elkezdik a dolgot. Rendkívül apró adagokban kígyómérget juttatnak a szervezetbe, s az adagot fokozatosan növelik. Végül az ember tökéletesen ellenállóvá válik. Indiában vannak, akik ebből a képességükből élnek. Ha valakinek a házába beveszi magát egy kígyó, akkor ők jó pénzért bemennek és ártalmatlanná teszik.

- Hm. Hihetetlen...

- Pedig így van.

Néhány másodpercig némán emésztettem az öregember szavait, végül úgy döntöttem, hiszek neki, hiszen a látottak őt igazolták. Most már csak egyetlen kérdés motoszkált bennem.

- Yippa! - pillantottam az öregre.

- Tessék...

- Nézze, én tisztában vagyok vele, hogy óriási veszteség érte magát, és nem is akarok beleszólni abba, hogy mit tesz, de... nem hiú ábránd azt hinni, hogy meg tudja találni a lánya gyilkosát?

- Nem, Mr. Grey. Egyáltalán nem.

- Talán hagyott valami nyomot maga után az illető? Vagy esetleg látta valaki?

- Nyomok nem maradtak utána, mert akkor is esett az eső, akárcsak

ma...

- Akkor tehát látta valaki.
- Igen... Bár ennek önmagában nincs túl nagy jelentősége.
- Ezt nem értem. Ha egyszer volt szemtanú, akkor az elmondhatta volna a rendőrségnek, hogy kit látott.
- Nem hiszem - ingatta a fejét furcsa mosollyal Yippa.
- Hogyhogy nem hiszi?!

Az öregén látszott, hogy habozik, beavasson-e bennünket teljesen a bizalmába. Végül sóhajtott egyet, és odalépett a szoba közepén álló asztalhoz, amelyen jókora, sötétkék lepellel letakart csomag volt. Előbb ránk pillantott, aztán óvatos mozdulattal lehúzta a leplet. Csak most látszott, hogy valójában nem is csomag van az asztalon, hanem négy faragott oszlop tartotta a szövetet.

- Itt van a szemtanú - közölte Yippa, az oszlopok közötti sötét tömegre mutatva.
- Hol? - kérdezte Mike elképedve.

Az öreg mintegy válaszként halkán sziszegni kezdett, mire a sötét tömeg megmozdult, s a következő pillanatban hatalmas kobra magasodott fel az asztalon.

Éreztem, hogy lassan kezd égne az állni a hajam.

49

- Úgy érte, hogy...ez a kígyó a szemtanú? - kérdezte döbbenetesen Mike, miközben tekintetével a kijáratot kereste.
- Igen - bólintott Yippa, aztán ránk pillantva megjegyezte: - Maradjanak ott ahol vannak és ne mozogjanak, akkor nem lesz semmi baj.
- Marhára megnyugtató - morogta társam.
- Komolyan gondolja, hogy ez a kígyó segíteni fog magának, hogy megtalálja a lánya gyilkosát? - kérdeztem halkán, miközben egy pillanatra se vettem le a szemem a hüllőről.
- A legkomolyabban - felelte az öreg. Xipong rendkívül intelligens és nagyon szeret engem.
- Szóval ő Xipong...
- Igen. A lányom halála utáni napon akadtam rá, alig pár méternyire a gyilkosság helyszínétől. Be volt szorulva egy kidőlt fatörzs alá. Már a lányom halálakor is ott lehetett, és valószínűleg mindent látott.
- De a gyilkost nem fogja tudni megmutatni magának - próbálta meggyőzni az öreget Mike. - És beszélni sem tud!
- Már hogyne tudna - mosolyodott el Yippa. - Majd mindjárt meglátják.

Egészen közel lépett a hüllőhöz, s halkán odasziszegett neki. A kobra a hangra kíváncsiari odafordította a fejét. Az öreg ismét

sziszegett, ezúttal hosszabban, és hangosabban, majd elhallgatott és várt. Néhány pillanatig nem történt semmi, aztán a kígyó váratlanul megrezzent és visszasiszegett.

Kiszáradt torokkal, megbabonázva figyeltük a jelenetet. Pedig ez még csak a kezdet volt. A következő pillanatban Yippa lassan felemelte a kezét, és gyengéden, szinte szeretetteljesen megsimogatta a hüllőt.

- Úristen! - nyögte borzongva Mike.

Yippa azonban nem törődött vele. Még egyszer végigsimított a kobrán, aztán, halkán mintha csak magának mondaná - megszólalt.

- A lányom halott a gyilkosa pedig él... Él és azt hiszi, hogy nincs mitől tartania.

- Yippa én csodálom magát - mondtam óvatosan -, de azt hiszem az elszántsága kevés lesz ahhoz, hogy megtalálja a lánya gyilkosát.

- Én nem is tudnám megtalálni a gazembert, Mr. Grey... én semmiképpen sem... De Xipong.. Xipong megtalálja!

Újra megsimogatta a hüllőt, aztán mélyen a szemébe nézett, mintha szuggerálná, úgy suttozta:

- Ugye Xipong te megtalálod? Ugye igen? Dermedten néztem, amint a két tekintet egymásba fonódik, az öregemberé és a kobráé... Mintha mindketten értenék egymás nyelvét.

Aztán a kígyó feje megbicsaklott, mintha bólintott volna.

Az öregember szeme felragyogott.

- Látta?! Látta, Mr. Grey?! Xipong bólintott! Ez azt jelenti, hogy meg fogja találni a gyilkost.

- De hát hol?

- Valahol itt van a közelben. Érzem a zsigereimben. És Xipong is érzi. Ugye kedves Xipong? Ugye érzed?

A hüllő újfent - nem tudok találóbban fogalmazni - bólintott.

- Látja? - csillant fel Yippa szeme. Xipong is tudja, hogy a gyilkos itt van valahol... És hamarosan találkozni fognak!

- Szerintem kicsit bedilizett az öreg a lánya halála felett érzett fájdalomban - fejtette ki a véleményét a látottakról Mike, amikor az eső elálltával - immár kettesben - visszaindultunk a szanatóriumba. - Máskülönben nem akarná kígyóval kerestetni a gyilkost.

- Nekem mindenesetre nagyon magabiztosnak tűnt - vontam vállat.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy szerinted megvalósítható az elképzelése?

- Fogalmam sincs. Egyelőre azt sem tudjuk, hogy mi a terve. Csak azt tudjuk, hogy el akarja kapni a lánya gyilkosát.

- De hogyan? Talán szembesíteni akarja az itt tartózkodó turistákat a kígyójával várva, hogy az majd rábök a tettesre a nem létező kezével?

- Nem tudom, ...de olyan érzésem van, hogy tartogat még valami meglepetést a tarsolyában. Nekünk viszont inkább a Kobraistennel kellene foglalkoznunk. Bár, ami azt illeti kicsivel máris közelebb jutottunk a megoldáshoz.

- Merthogy...?

- Merthogy Yippát ezek után nyugodtan kihúzhatjuk a gyanúsítottak listájáról. Látod mégiscsak megérte ez a kis kiruccanás.

- Ühüm. Bár annak még jobban örültem volna, ha nem kezd el esni az eső, mert akkor talán maradt volna valami nyom Heston gyilkosa után a Myenbo szellőzőablakánál.

- Szerintem ha nem esik az eső, a fickó talán nem is lépett volna akcióba.

- Ez is elképzelhető...

Mintegy végsőóra újra megnyíltak az ég csatornái, hasonló vehemenciával, mint amikor Yippához igyekeztünk. Perceken belül ismét csuromvizesen csúszkáltunk ide-oda a sárban. Mire a szanatóriumhoz értünk, úgy néztünk ki, mint az iszapbirkózók. Egyenesen a szobáinkba siettünk. Ezúttal sem vesztegettem az időt vetkőzésre, csak a zuhany alatt dobáltam le magamról a ruhát. Hogy a szanatórium mosodájában mit képzelnek rólam, abba jobbnak láttam nem belegondolni. Inkább azzal foglalkoztam, hogy mielőbb fehér embert varázsoljak magamból. Dicséretemre legyen mondva, alig húsz perc alatt sikerült a dolog. Még utolsót igazítottam a zakómon, aztán átügettem Mike-hoz. Társam épp a tükör előtt állt és fésülködött.

- Indulhatunk? - érdeklődtem.

Mike csábos pillantást vetett a tükörképére, aztán elégedetten bólintott.

- Ellenállhatatlan vagyok - vigyorgott.

- Legfeljebb egy kiéhezett aligátor számára - nyugtattam meg, majd sietve elhajoltam a felém hajított fésű elől, és kiléptem a folyosóra.

Néhány perccel később már a bár ajtajánál voltunk. Ahogy benyitottunk meglehetősen barátságosan hangulat fogadott bennünket. A hangszórókból áradó kellemes zene, és a vidáman villódzó fények ellenére a jelenlévők feszülten, idegesen ültek az asztaloknál. Az arcokon gyanakvás és félelem tükröződött.

- Úgy látszik, Heston halála nagyon kiborította őket - szúrta a fogai közt Mike.

- Nemcsak erről van szó - feleltem körbesandítva. - Szerintem inkább az a problémájuk, hogy megint közeledik az éjszaka, és ez az időszak az utóbbi napokban mindig gyilkosságot jelentett.

- Igen, de a fickó ezúttal már korábban letudta a napi adagját - vélte Mike. - Vagy talán attól félnek, hogy ma túl akarja teljesíteni a tervet?

- Valószínűleg. Mellesleg egyáltalán nem tartom elképzelhetetlennek a dolgot.

- És mire alapozod a feltételezésed?

- Ruzzati szavaira - feleltem komoran. Angié szerint az olasz azt

mondta; ez az idióta szép módszeresen kiirt bennünket. Márpedig ha tényleg ez a terve a fickónak akkor...

- Akkor...?

- Akkor igyekeznie kell.

51

A bárpulthoz mentünk, helyet foglaltunk, és bourbont rendeltünk. Alig kortyoltunk bele az italunkba, amikor Cora telepedett le a mellettem lévő bárszékre.

- Nocsak, hát maguk is előkerültek? - nézett rám megjátszott csodálkozással. - Már azt hittem elvesztek.

- Azért remélem a gyászruhát még nem rendelte meg - pillantottam rá aggódva.

- Azt azért nem - mosolyodott el a lány. Volt szerencsém tapasztalni, hogy maga a legnagyobb esőben is kivergődik a dzsungelből.

- Miből gondolja, hogy ott voltunk?

- Ó, csak megérezés...

- Nem az a fajta nő maga Cora, aki csak a megérezéseire támaszkodik - jegyeztem meg.

- Nos, ebben az esetben tényleg nem volt szükség különleges látónoki képességekre - ingatta a fejét derűs arccal a lány. - Az az igazság, hogy amikor idefelé jövet elhaladtam a szobájuk előtt, láttam a sáros, földes lábnyomaikat a padlószőnyegen. Gondolom jól nézhettek ki. Persze magán már nem is csodálkozom.

- Kösz - bólogattam, majd miután kortyoltam egyet a whiskymből megkérdeztem: - Na és maga minden baj nélkül hazaért a Myenbóból?

- Természetesen.

- Ühüm. Egyedül jött?
- Érdekes, Namshar is ezt kérdezte alig félórával ezelőtt.
- Szóval a százados itt járt?
- Persze. Előzőleg idetelefonált Kingsleynek, hogy mindenki gyülekezzen a társalgóban, aztán idejött, bejelentette, hogy Hestont megölték, és mindenkit kihallgatott, hogy merre járt, mit csinált.
- Végül is érthető - mondtam miközben látszólag elgondolkozva tanulmányoztam a poharam tartalmát.
- Igazán? És miért?
- Nos azért, mert a nyomok alapján egyértelmű, hogy Hestont olyasvalaki ölte meg, aki a délután folyamán ott volt a Myenbóban, aztán a bando-show után elhagyta a kocsmát. De hát maga ezt úgyis tudja...
- Honnan tudnám? - csattant fel ingerülten Cora.
- Ó, hát a látnoki képességei révén - feleltem nagy komolyan.
- A lány néhány másodpercig összehúzott szemmel méricskélt, aztán ellenséges hangon monda:
- Nem vagyok vevő a humorára.
- Oké, felejtsük el, amit mondtam - emeltem fel a kezem megadóan, aztán néhány pillanatnyi hallgatás után halkán megszólaltam: - De a kérdésekre még mindig nem válaszolt.
- Milyen kérdésére?
- Hát arra, hogy egyedül jött-e, vissza a Myenbóból...

- Ja, arra?
- Ühüm?
- Hát persze, hogy egyedül. Miért a nyakára kellett volna akaszkodnom valakinek?
- Nem - ingattam a fejem, és igyekeztem közömbös arcot vágni. - Egyáltalán nem!

Corát valószínűleg nagyon kihozta a sodrából a kérdésem, mert ettől fogva egy szót sem szólt hozzám, és hamarosan ott is hagyott bennünket. Őszintén szólva nem bántam a dolgot. Az örömöm azonban csak addig tartott, amíg az üressé vált helyet el nem foglalta Smythe, a miami-i szépfiú. Csupán az vigasztalt némileg, hogy az élő fogpasztareklám elég rozoga állapotban volt.

- Na mi a helyzet, Grey? - kérdezte izgatottan. - Sikerült kideríteniük valamit a gyilkossággal kapcsolatban?
- Nem értem, mire gondol - adtam a tudatlant.

- Ugyan már, felesleges titkolóznia - legyintett a szépfiú fáradtan. - Namshar véletlenül elszólta magát, amikor itt járt, és azóta mindenki tudja, hogy maguk is a Kobraisten után nyomoznak.

- Micsoda baromi - morogta bosszúsan Mike.

- Azért ne húzd fel magad! - próbáltam békíteni. - Ha rajtunk múlik, akkor már kezdettől fogva tudta volna a dolgot mindenki, így legalább könnyebben tudunk dolgozni.

- Így igaz - helyeselt buzgón Smythe. Már éppen itt az ideje, hogy a fickó tudja, nemcsak az az idióta Namshar nyomoz utána, hanem olyanok is, akik talán el tudják kapni.

- Miből gondolja, hogy mi jobbak vagyunk, mint Namshar? - kérdeztem.

- Hát... hogy őszinte legyek, szerintem nála mindenki csak jobb lehet - felelte Smythe. - Meg aztán úgy gondolom, ha tudja a fickó, hogy többen is el akarják kapni, talán jobban meggondolja, hogy folytassa-e a gyilkolást.

- Csak nem fél? - érdeklődtem együttérző arccal, noha belül némi elégedettséget éreztem, hogy a szépfiú be van rezelve.

- Nem a fenét - vallotta be nyomban. - Ha így megy tovább egyikünk sem éri meg a Kobra-ünnep kezdetét. És senki sem lehet biztonságban, mert nem tudhatjuk, melyikünk a soron következő célpont.

- Úgy véli?

- Persze, hogy úgy vélem. Sőt, ha tudni akarják, az utóbbi két napban egyre csak az jár az eszemben, hogy legközelebb engem találnak majd meg valahol kiterülve. Már teljesen el vannak rongyolódva az idegeim.

- Hm.

- Nos tehát? Nyomon vannak már?

- Egyelőre még semmi biztosat nem tudunk. De a gyanúsítottak köre egyre szűkül. Erről jut eszembe, megmondaná, hogy kivel jött vissza a szanatóriumba?

- Senkivel! Nincs olyan ember, akivel a jelenlegi körülmények között szívesen járkálnék kettesben az éjszakában. Inkább egyedül jöttem.

- Értem. És... nem is találkozott senkivel?

- Nem. Miért?

- Csak kíváncsi voltam.

- Aha.

Smythe néhány másodpercig zavartan izgett-mozgott a székén, végül kinyögte, amit mondani akart.

- Nézzék én nem vagyok superman, de... ha úgy gondolják, hogy tudok segíteni valamit... csak szóljanak.

- Köszönjük az ajánlatát, de egyelőre nem hiszem, hogy bármit is tudna segíteni.

- Akkor talán majd később.

- Ha úgy alakul a helyzet, okvetlenül szólni fogunk.

- Oké - bólogatott Smythe, aztán kiitta az italát, és lecsusszant a bárszékről. - Hát akkor... nem is zavarok tovább.

Lesimította a zakóját, odaballagott a tévékészülék előtt ülőkhöz, és leült közéjük.

- Be van ijedve rendesen - nézett utána elégedett arccal Mike.

- Ne csodálkozz - mondtam. - Nem úgy néz ki a fickó, mint aki a kommandósoknál szolgált. Ehhez képest még az is szép teljesítmény tőle, hogy felajánlotta a segítségét.

- Ez igaz.

- Bocsánat, nem zavarok?

Oldalt fordultam, és O'Neillt pillantottam meg, amint felküzdte magát mellém.

Micsoda nyüzsgés támadt körülöttünk, amióta kiderült, hogy a Kobraisten után nyomozunk, állapítottam meg csodálkozva, miközben udvariasan bólintottam az ír felé.

Az odavetett egy „dupla bourbon”-t a mixernek, aztán ránk nézett.

- Elnézést, még be sem mutatkoztam. A nevem Son O'Neill, önök pedig ugyebár Anthony Grey és Mike Darms.

- Pontosan - feleltem mindkettőnk helyett és kíváncsian vártam, mit akar mondani.

- Milyen kár, hogy csak most derült ki, kik is maguk valójában - mondta sajnálkozva.

- Miért? - tudakolta Mike.

- Azért, mert ha előbb tudom a dolgot, akkor már sokkal előbb leültem volna beszélgetni magukkal. És akkor valószínűleg már rég elkapták volna a Kobraistent.

- Igazán?

- Igen.

- Ezek szerint ön tudja, hogy ki az illető? - kérdeztem óvatosan.

- Azt sajnos nem - rázta a fejét az ír.

- Akkor miből gondolja, hogy segíteni tud nekünk?

- Nos... azt nem tudom ki a gyilkos... de tudom, hogy kiket akar megölni.

- Micsoda?! - meresztettük a szemünket.

- Ezt komolyan mondja? - kérdeztem, mikor kissé magamhoz tértem a meglepetéstől.

- Igen - felelte O'Neill.

Mike-ra pillantottam, aki alig észrevehető vállrándítással jelezte, hogy hiszi is meg nem is, amit a fickó mond, aztán visszafordultam az írhez. - Bocsásson meg Mr. O'Neill, de ha tényleg igaz, amit mond, akkor nem értem, miért nem mondta el Namshar századosnak azt, amit tud.

- Mert nem bízom az ürgében - felelte a kérdezett.

- És nekünk miért nem szólt előbb? - tudakolta társam.

- Mert magukban sem bíztam egészen addig, amíg meg nem tudtam, hogy kik is valójában - vallotta be O'Neill.

- Csak nem azt hitte, hogy mi gyilkolunk a Kobraisten nevében? - vigyorodott el Mike. - Hisz Mirangi megölésekor itt sem voltunk.

- De a köpcös kis cimborájuk igen. Márpedig az én számomra itt mindenki gyanús volt. Még Kingsley vagy az a Wuei nevű vak is.

- És most? - tudakoltam.

- Most is mindenki gyanús, persze magukat kivéve.

- Értem - bólogattam.

- Az előbb azt mondta, hogy tudja, kiket akar megölni a Kobraisten

- próbálta visszaterelni a beszélgetést az eredeti témához Mike.

- Így igaz - mondta O'Neill.

- Elmondaná nekünk is a dolgot?
- Persze, hisz azért jöttem ide.
Egy darabig hallgatott, végül kibökte:
- A következő áldozat... én leszek.
- És... mire alapozza ezt a feltételezést?
- Megérzés.
- Csak ennyi?
- Igen.
- Ne haragudjon, de szerintem az itt lévők többségének hasonló „megérzése” van. Az előbb volt itt Mr. Smythe, és neki is pontosan ugyanez a problémája.
- Ugyan már ki akarná megölni azt a bájjúnárt...
- Úgy gondolja, hogy maga jobban kivívhatta a Kobraisten haragját?
- Semmi ilyet nem mondtam! - csattant fel ingerülten O'Neill. - De mérget vehet rá, hogy a következő áldozat én leszek... vagy Bonner.
- Bonner?
- Igen, Heston társa.
- Aha.

Mintegy végszóra kivágódott az emeletre vezető ajtó és Rijker rontott be rajta feldúlt arccal. Először nem tudtuk mi baja van, hisz alig néhány másodperce még teljesen nyugodtan távozott, aztán megpillantottuk a kezében a papírdarabkát.

Lecsusszantunk a bárszékről, és odarohantunk hozzá.

- Mi történt? - kérdeztem.
- Jong... - hebegte Rijker borzadó arccal.
- Mi van veled?
- Meghalt... A Kobraisten... megölte!

53

- Ennyit a megérzésekről - morogtam oda az időközben mellénk érkező O'Neillnek, és nyomomban Mike-kal kicsörtettem az ajtón. Jong hullája az ajtótól alig kétméternyire, a lépcső aljában hevert. Megvizsgáltam, de nem találtam rajta kígyómarásra utaló nyomot. A kicsavarodott végtagok alapján akár azt is hihette volna az ember, hogy egyszerű baleset történt.

Felálltam a holttest mellől, és Rijkerre néztem.

- Miért olyan biztos benne, hogy a Kobraisten végzett veled? - böktém hüvelykujjammal a földön fekvő felé.
- Hogy miért?! - kérdezte indulatosan Rijker. - Hát csak azért, mert idedobta a szerencsétlen mellé ezt a nyavalyás ismertetőt.
- Azt bárki más is odadobhatta, vagy kieshetett akár a halott ruhájából is - érveltem.

- Igazán? - vált gúnyossá Rijker hangja.
- Miért, maga szerint nem?
- Nem bizony... Mert én láttam a Kobraistent is!

A körülötte állók riadt hördüléssel fogadták a bejelentést, s én is megborzongtam kissé.

- Hogy...hogyan nézett ki? - kérdeztem.
- Kígyóformájú volt.
- Úgy érte pontosan úgy festett, mint egy kígyó.
- Hát... csak a farkát láttam, amint eltűnik a feljárat végén - vált bizonytalanná Rijker hangja. - Azt is csak egy pillanatra.
- És nem ment utána, hogy jobban megnézzék?
- Hülyének néz?! Miért kockáztattam volna az életemet? Különben sem voltam se élő, se holt.
- Hm. Igaza van, Mr. Rijker. Kérem ne haragudjon az ostoba kérdésért.

Intettem Mike-nak, hogy nézzen körül odafent, én meg úgy tettem, mintha erősen gondolkodnék valamin. Valójában azonban a körülöttem állókat figyeltem, hogy lássam, kik tartózkodtak az ismerősök közül a bárban a gyilkosság idején.

... Smythe, O'Neill, Rijkerék... ezek tehát azok, akik semmiképpen sem ölheték meg Jongot. És a többiek...? Ők vajon igen? Vagy mégiscsak kiderül a végén, hogy valami kívülálló a tettes? ...Nem, az nem lehet... Na lássuk csak kik tartózkodhatnak jelenleg az épületben, persze Fruggin kívül... Bonner, Cora, Jennifer, Angié, Kingsley... és talán Fershi... Ezek között lenne a gyilkos?

Tanácsstalanul meredtem magam elé. Úgy éreztem, hogy valami nagyon nem stimmel ebben az ügyben. És ahogy haladnak előre a dolgok, egyre zűrzavarosabb lesz minden.

Nemsokára megérkezett Namshar. Megnézte a halottat, átvizsgálta a lépcsőt, figyelmesen szemügyre vette a fenti folyosót, aztán megkezdte a kihallgatásokat. Szerencsére engem ezúttal nem sokáig nyűzött. Miután távozott, bevonultunk Mike-kal a szobámba, hogy megtárgyaljuk a történeteket.

- Nem mondhatjuk, hogy unalmas volt a nap - morogtam elgyötörten, miközben lerogytam az egyik nádfotelbe.
- Hát nem - értett egyet Mike. - Ráadásul két embernek már soha többet nem lesz ennél mozgalmasabb-napja.
- Igen - bólintottam. - A gyilkos ezúttal túlteljesítette a napi

adagot. Az viszont furcsa, hogy nem marta meg az áldozatot, hanem eltörte a nyakát.

- Nyilván megvolt az oka, hogy ezt a megoldást választotta. Engem inkább az izgat, hogy végre valaki látta, még ha csak egy villanásnyira is.

- Gondolod, hogy Rijker személyleírása alapján sikerül elcsípni? - vigyorodtam el.

- Nem erről van szó - rázta a fejét Miké. Azért lényeges, hogy a belga látta elmenekülni, mert így nem lengi körül olyan titokzatosság a dolgot, mint Ruzzati halálakor. Akkor ugyanis azt mondtuk, hogy a gyilkos a lehetetlenség határát súrolva visszaért a bárba, mire a villany felgyulladt. Most viszont biztosak lehetünk benne, hogy csak olyasvalaki ölhetette meg az áldozatot, aki a gyilkosság elkövetésekor a báron kívül tartózkodott.

- Vagyis itt is ugyanaz a helyzet, mint Heston megölésekor a Myenbóban - állapítottam meg.

- Pontosan, így tehát kieséses alapon meglehetősen le tudjuk szűkíteni a gyanúsítottak körét.

- Azért túl sokat ne várj a dologtól! Heston megölésének idejére ugyanis gyakorlatilag senkinek sincs alibije, és Jong halálakor is nagyon kevesen voltak a bárban.

- De egy-két embert mégiscsak ki tudunk pipálni!

- Oké, kezd el!

- Először is kiesik O'Neill, aztán Rijkerék... és persze Smythe is, igaz róla már Ruzzati halálakor is bebizonyosodott, hogy nem ő lehet.

- Folytasd csak! - biztattam.

- Ezenkívül természetesen kiesik a gyanúsítottak közül Fruggi, és a nemrég látottak alapján Yippa is.

- Ennyi?

- Nem. Bonnert is nyugodtan elfelejthetjük, hiszen Hestont semmiképpen sem tudta volna megölni. Ezenkívül valószínűleg oka sem lett volna rá.

- Lassan nem is marad senki a listán, mi?

- Hát... olyan nem sok, aki igazán szóba jöhetne.

- Valaki viszont igazán írtja az embereket! komorodtam el, majd rövid hallgatás után hozzátettem: - És, ha nem tudjuk megállítani, akkor tényleg kiirtja az egész szanatóriumot.

Hosszú ideig törtük a fejünket, de nem lettünk okosabbak, végül úgy döntöttünk, hogy holnapig felfüggesztjük a találgatást,

és nyugovóra tértünk.

Nagyon fáradt voltam, így a fejemben kavargó gondolatok ellenére pillanatok alatt elaludtam.

Nem állt szándékomban korán felkelni, a sors azonban úgy látszik sajnálta tőlem a pihenést. Reggel fél hétkor ugyanis arra ébredtem, hogy vadul dörömbölnek az ajtómon.

- Mr. Grey! Mr. Grey! - kiabálta egy kétségbeesett hang. - Kérem jöjjön gyorsan!

Ez Fershi, villant belém a felismerés. Kiugrottam az ágyból, és odacsörtettem az ajtóhoz.

- Na mi van? - hajoltam ki mogorván az ajtórésen.

- Mr. Bonner... ott fekszik az edzőpályán. Azt hiszem meghalt. - Hogyhogy azt hiszed? - kérdeztem, miközben a ruháimat kapkodtam magamra. - Lélegzik vagy nem?

- Nem tudom... Nem mertem odamenni hozzá.

- Jézusom! És miért nem?

- Hát olyan furcsán görcsbe rándulva feküdt ott a bokor alatt, az arca meg bele volt nyomódva a homokba...

- Akkor felesleges is lett volna odamenned - legyintettem lemondóan.

Felrántottam a cipőimet és kinyomultam a folyosóra.

- Keltsd fel Mr. Kingsleyt és mondd meg neki, hogy jöjjön oda ő is - vetettem oda neki és Mike szobájához siettem.

- Ébresztő! - döngettem meg az ajtót. Néhány pillanattal később Mike kidugta az ajtón álmos arcát.

- Mi történt? - kérdezte ásítva.

- Bonner meghalt - közöltem.

- Ó, nem! - nyögte társam. - Ezek szerint mégiscsak igaza volt O'Neillnek, amikor este azt mondta, hogy...

- Egyelőre még nem tudhatjuk, igaza volt-e - szakítottam félbe. - Először meg kell néznünk Bonnert.

- Oké, máris indulhatunk - bölintott társam, és villámsebessen öltözködni kezdett.

Nemsokára már az edzőpálya felé száguldottunk. Odaérve nekiláttunk átvizsgálni a bokrokat. Hamarosan rábukkantunk Bonner holttestére. Edzőcipő, citromsárga melegítőalsó, és sötétkék Nike póló volt rajta.

- Na lássuk van-e rajta kígyómarásnyom - sóhajtottam, és leguggoltam mellé.

Nem kellett soká keresgélnem. A jobb karján, közvetlenül a póló ujja alatt ott vöröslött a két seb. Szokás szerint egy érzékeny idegponton. A melegítője zsebéből egy Xuang Proth-féle ismertető kandikált ki.

- Szóval mégiscsak jó volt O'Neill megérzése - suttogta Mike, jókora adag lelkiismeret-furdalással a hangjában. - Ha jobban odafigyelünk rá, akkor Bonnernek nem kellett volna meghalnia.

- Ha nem ő lett volna az áldozat, akkor valaki más - próbáltam megnyugtatóni. - Mellesleg O'Neill azt mondta, hogy ő lesz a következő áldozat, aztán néhány pillanat múlva megtalálták Jong holttestét, tehát egyáltalán nem volt jó a megérzése. Különben is, ezzel az erővel Smythe-ra is vigyáznunk kellett volna, mert ő is úgy érezte, hogy veszélyben van. Mint szerintem mindenki.

- Oké, igazad van - bólintott megadóan Mike.
- Örülök, hogy sikerült meggyőzőnélek mondtam, aztán a holttestre pillantottam.
- Szerinted hogy történhetett? - kérdeztem a sebre mutatva.
- Nehéz kérdés - ráncolta társam a homlokát. - Bonner erős fizikumú volt, és a jelenlegi helyzetben nem hiszem, hogy bárkit is közel engedett volna magához. Talán lesből támadott a gyilkos.
- Én is erre gondoltam - vallottam be. Talán elbújt a bokrok között, és megvárta az alkalmas pillanatot, amikor Bonner valamilyen nehezebb gyakorlattal van elfoglalva. Mindez persze csak akkor lehetséges, ha Bonner reggelente rendszeresen itt edzett, és a gyilkos tudta ezt.
- A kérdés első felére Fershi biztos tud válaszolni, hiszen ő minden reggel errefelé jön, amikor a laboratóriumba megy.
- Tényleg - bólintottam elgondolkozva. Fershinek tudnia kellett, hogy Bonner reggel itt edz.
- Mi jár a fejedben? - kérdezte Mike.
- Semmi különös - morogtam magam elé. - Csupán az, hogy ideje elbeszélgetni Fershivel.

56

- Néhány perccel később megérkezett a fiú, a feldúlt Kingsleyvel együtt. Ez utóbbit Mike nyomban odavezette a holttesthez, és lendületesen magyarázni kezdte, mit sikerült kiderítenünk, én pedig Yippa segédjét vettem kezelésbe.
- Jó szemed van, Fershi - mondtam bevezetőképpen. - Megdöböntően jó.
- Mire gondol uram? - nézett rám csodálkozva a fiú.
- Arra, hogy észrevetted Mr. Bonner holttestét. Pedig az a bokor tövében volt, ráadásul elég messze attól az úttól, amelyiken a laboratóriumba szoktál menni.
- Most nem azon az úton jöttem.
- Pedig az a legrövidebb, nem?
- Iiiigen, de néha kerülőt teszek erre-arra. Tudja, nagyon szép ez a kert, és szeretek benne gyönyörködni.
- Aha, értem. De a sétád utolsó szakaszán mindig a pálya közelében szoktál elhaladni, ugye?
- Igen.
- Mr. Bonner minden reggel itt szokott edzeni?
- Igen. Azért is csodálkoztam, hogy ma reggel nem láttam sehol. Sem őt, sem Miss Shariant.
- Micsoda?! - kerekedett el a szemem. Cora szintén itt szokott lenni reggelente?
- Igen. Csak ő jógagyakorlatokat végez. Ami azt illeti kettejük közül inkább őt szeretem nézni...

Azt el tudom képzelni.

- ...sokszor csak egy tanga van rajta, és...
  - Most egyelőre hagyjuk az anatómiát szakítottam félbe. - Inkább azt mondd meg, tudod-e hol van jelenleg?
  - Gondolom a szobájában - vont vállat Fershi.
  - Világos - bólintottam, és már indulni akartam, de aztán még egy pillanatra visszafordultam.
  - Mondd csak, egyedül jöttél vissza tegnap este a Myenbóból?
  - Igen.
  - Ühüm.
  - És utána hol voltál?
  - A laboratóriumban.
  - Szintén egyedül?
  - Igen.
  - Mikor jöttél el onnan?
  - Amikor a százados megérkezett...
  - Aha.
  - Igen. Akkor szólt be Yippa, hogy mi történt.
  - Micsodaaa?! Yippa is itt volt tegnap este?
  - Igen.
  - Egyre jobb.
  - Tessék?
  - Semmi, semmi - ingattam a fejem. - Maradj csak itt, hátha még szükség lesz rád.
- Sarkon fordultam, és gyors léptekkel elindultam a főépület felé. Még félúton se jártam, amikor Mike ért utól.
- Hé Tony, várj! - lihegte.
  - Történt valami? - kérdeztem.
  - Bizony - bólogatott szaporán. - Rájöttem, hogyan tudott a gyilkos végezni Bonnerrel.
  - Mesélj!
  - A pólója elején volt egy apró vöröses folt, amit először nem vettünk észre...
  - És?
  - Körülnéztem egy kicsit, és alig kétméternyire a bokortól találtam egy szétlapult bogyót a földön. Valószínűleg valamelyik közeli fáról pottyant le.
  - Tovább!
  - Biztos vagyok benne, hogy Bonner éppen fekvőtámaszokat nyomott, amikor a gyilkos meglepte. Hátulról ráugrott, és megsebezte a karját. És mivel a támadás megint akkupunktúrás pontot ért, Bonner karja elerőtlenedett, s a fickó a földre zuhant, szétlapítva maga alatt a bogyót. Aztán nem is tudott többet felkelni.
  - Ha tényleg úgy van, ahogy mondod, akkor nem volt szükséges, hogy Bonner gyilkosa erős fizikumú legyen.
  - Így igaz. Gyakorlatilag bárki végezhetett vele.
  - Ez az! - morogtam sötét arccal magam elé. - A gyilkos lehetett öregember, nő vagy akár egy vékonydongájú gyerek is.

Még akkor is ez a gondolat motoszkált bennem, amikor néhány perccel később bekopogtam Cora szobájának ajtaján. Nem érkezett válasz, ezért ismét kopogtam, ezúttal erőteljesebben.

- Be ne törje az ajtót! - csendült fel végre a lány hangja, aztán némi matatást követően fordult a kulcs a zárban.

- Mit akar? - kukkantott ki a parafenomének gyöngye a résen.

- Beszélni magával.

- Most?!

- Most, azonnal!

- A fene... Várjon felöltözöm.

Újra becsukódott az ajtó, aztán körülbelül fél perc múlva feltárult, és ott állt Cora köntösben, papucsban, törülközőbe csavart fejjel.

- Éppen zuhanyoztam - közölte, mintha nem jöttem volna rá magamtól is. - Na mondja, mi nyomja a begyét!

Helyet foglaltam és végigpásztáztam a tekintetemmel a szobát, végül megpillantottam Cora fűzőld melegítőjét. Az öltözőasztal melletti széken hevert. A rajta lévő izzadtságfoltokból ítélve nemrég vethette le.

- Nos, elmondja végre, mit akar? - kérdezte Cora sürgetően.

- Hol volt az elmúlt órában? - érdeklődtem. Láthatóan meglepte a kérdésem, de azért igyekezett megőrizni a nyugalmát.

- Fontos ez?

- Igen - feleltem, és újból a melegítőre sandítottam.

Cora figyelmét nem kerülte el a dolog.

- Mit néz rajta?

- Tetszik a színe.

- Tényleg?

- Igen. Szóval hol volt az elmúlt órában?

- Hát... meditáltam.

- Nagyon erősen koncentrálni tudtál.

- Miért?

- Mert egészen beleizzadt.

Cora szeme haragosan villant egyet, aztán gúnyosan megjegyezte:

- En nem ülve szoktam meditálni, hanem különböző jogagyakorlatok közben. És azok fizikailag is megterhelőek.

- Ez igaz - bólogattam, majd némi szünet után megkérdeztem: - Na és hol végezte ezeket a megerőltető gyakorlatokat?

- Természetesen a kertben.

- Az edzőpályán?
- Nem.
- Pedig állítólag ott szokta reggelente elbűvölni a férfinépet.
- Mit ért férfinépen? Talán azt a bunkó Bonnert vagy azt a taknyos Fershit?
- Miért ne...?
- Nekem viszont egyik sem az ízlésem. Ha éppen tudni akarja, éppen ő miattuk határoztam el, hogy ezentúl máshol fogom végezni a gyakorlataimat. Ugyanis utálok, ha nyálcsorgatva bámulnak.
- Értem. És gondolom sikerült is valami eldugott helyet találnia, ahol még véletlenül sem látta senki.
- Nem tudom, hova akar kilyukadni? Mélyen a szemébe néztem, s úgy mondtam:
- Bonner meghalt! A Kobraisten megölte!
- Micsodaaa?! - kérdezte elhűlve, és nem tudtam eldönteni, vajon tényleg csodálkozik vagy csak megjátssza.
- Jól hallotta - feleltem. - Bonnert meggyilkolták.

Egy darabig hallgatott, emésztette a szavaimat, aztán rám nézett.

- Csak nem arra gondol, hogy én tettem?
- Mi tagadás, megfordult a fejemben.
- Ugyan mi okom lenne rá?
- Fogalmam sincs. Látszólag a többi gyilkosságnak sincs értelme. Sőt az áldozatok között sem sikerült összefüggést találni... Az viszont biztos, hogy Bonnert csak olyasvalaki ölhetette meg, aki tudta, hogy reggelente az edzőpályán van.
- Nem hiszem, hogy ez bárki előtt titok lett volna. Ő is elmondhatta bárkinek, azonkívül minden reggel látott bennünket Fershi, Yippa és Kingsley is...
- Yippa és Kingsley? - csodálkoztam. Őket nem említette az előbb.
- Persze, mert maga holmi „elbűvölés”-ről beszélt, ők viszont soha nem álltak meg mellettünk, hogy szájtátva bámuljanak.
- Aha.
- Látom, ez gondolkodóba ejtette.
- Minek is tagadnám...
- Helyes, akkor gondolkodjon csak. De, ha megkérhetném ne itt. Ugyanis szeretnék felöltözni, és lemenni reggelizni.
- Ó, igen, persze - emelkedtem fel a székről. - Nekem is van éppen elég dolgom.

Az ajtóhoz ballagtam, és kinyitottam. Mielőtt azonban kiléptem volna a folyosóra, visszafordultam, s a széken heverő melegítő felé böktem.

- Szerintem ki kéne tenni a napra, hogy megszáradjon.
- Igen, igaza van - markolta fel a ruhadarabokat Cora.
- Tudja mit nem értek? - kérdeztem.
- Nem, de biztos el fogja mondani.
- Jónéhány jógás ismerősöm van, sokukat láttam már gyakorlás közben is.
- És...?
- Ennyire sosem szokott átizzadni a melegítőjük - mondtam csendesen, és a lány elképedt tekintetétől kísérve behúztam magam mögött az ajtót.

- Nos, Grey van valami elképzelése, hogy ki ölte meg a fickót?
- A nyomok alapján bárki megtehetette, a kérdés csak az, hogy kinek állhatot érdekében. Mert ez a mostani gyilkosság már semmiképpen sem nevezhető véletlenszerűnek.

A fenti beszélgetés Namshar és köztem zajlott, az edzőpályához közeli padon. Csak mi voltunk a környéken, így nyugodtan beszélhettünk.

A százados csodálkozva fogadta a szavaimat.

- Úgy érti, hogy a gyilkos már jó előre kiszemelte Bonnert?
- Pontosan.
- És mire alapozta a feltételezését?
- Arra, hogy a gyilkos több ember közül választhatott, és mégis pont Bonnert szemelte ki.
- Nem igazán értem.
- Pedig egyszerű. A napnak ebben a korai szakaszában többen is szoktak erre járni, Fershi, Yippa, Kingsley és itt szokott edzeni Cora is. Ha maga lenne a gyilkos, és nem számítana, hogy melyiket öli meg, kit szemelne ki magának?
- Valószínűleg Corát... vagy Fershi-t. Esetleg Yippát.
- Nagyon jól mondja! Sőt még Kingsley is könnyebb célpont, mint Bonner.
- Igaza van.
- Ez viszont azt jelenti, hogy a tettes nem véletlenszerűen választja ki az áldozatait. Vagyis nem örült.
- Nem.

- Márpedig akkor kell, hogy legyen összefüggés az egyes gyilkosságok között.
- Szerintem is.
- És van valami ötlete?
- Ezzel kapcsolatban egyelőre nincs. Viszont elgondolkoztunk Mike-kal, hogy kiknek volt módjuk az összes gyilkosság elkövetésére.
- És mire jutottak?
- Négyen maradtak a listán; Cora, Yippa, Fershi és Kingsley.
- Kingsley? De hisz ő hívta ide magukat, hogy kapják el a tettest.
- Volt már olyan esetünk, ahol végül kiderült, hogy a megbízónk a gyilkos.
- Oké, igaza van. Senkiben se bízhatunk meg. A kérdés már csak az, hogy leplezzük le a tettest.
- Egyelőre két dolgot tehetünk. Maga felnyitja végre Mirangi táskáját...
- És maguk?
- Wuei azt mondta minap, hogy a megbízója ma végre fel fogja fedni a kilétét. Nos, azt hiszem, nem ártana elbeszélgetni az illetővel!
- Még mindig azt hiszi, hogy azoknak az ismertetőknak szerepük van az ügyben?
- Igen, úgy érzem, valamilyen formában kapcsolódnak a gyilkossághoz.
- Akkor munkára! Maga menjen be a faluba, én pedig teszek még egy utolsó kísérletet, hogy a feljebbvalóim hozzájáruljanak a táska kinyitásához.
- És ha nem?
- Namshar tettetett szigorral nézett rám.
- Akkor majd ellenőrzöm a zár sértetlenségét.

A megbeszélést követően megkerestem Mike-ot, és megkértem, hogy maradjon Namshar közelében, én meg elindultam a faluba. Beérvén egyenesen a Myenbóhoz mentem. Wuei ezúttal nem a szokásos helyén ült, hanem egy terebélyes pálma árnyékában. Éppen Rijkeréknek magyarázott valamit, amikor megpillantottam. Mellette Fershi ácsorgott, látszólag elmélázva piszkálta a körmét. Nekem azonban úgy tűnt, arra vár, hogy a belgák távozzanak, és beszélhessen a vakkal.

Mivel nem vett észre, elhatároztam, hogy odalopakodom és kihallgatom őket. Lassan behátráltam egy bódé mögé, majd jókora kerülőt tettem, hogy a hátuk mögé kerüljek. Mikor a belgák végre elindultak, óvatosan megközelítettem a pálmát.

Mire odaértem, Fershi már javában panaszkodott Wueinek.

- ...először azt kérdezte, egyedül jöttem-e el a Myenbóból, aztán meg arra volt kíváncsi, hogy mit csináltam Mr. Jong meggyilkolásának idején... mintha azt hinné, én öltem meg a szanatórium vendégeit.

- Érthető, hogy Mr. Grey mindenkire gyanakszik - mondta Wuei nyugtatólag. - Ez a dolga. Tegnap még Yippáról hitte azt, hogy ő a Kobraisten.

- Yippáról?!

- Igen. Ugye megkért tegnap reggel, hogy marass meg egy patkányt azzal a kígyóval, amit Yippa hozott előző éjszaka?

- Iiiigen.

- Na, azt azért tette, mert meg akart róla bizonyosodni, hogy Yippának nem árt a kobraméreg.

- Tényleg?

- Igen.

Úgy éreztem, eleget hallottam. Odébb rúgtam egy kavicsot, majd amikor Wuei a hirtelen támadt zajra elhallgatott, odaléptem melléjük.

- Jó reggelt Wuei! - köszöntem, rá nyájasan a vakra. - Szép időnk van!

- Jó reggelt, Mr. Grey! Az idő tényleg szép, de Fershi épp most említette, hogy a szanatóriumban ez a reggel is tragikusan kezdődött.

- Hestonnak bizonyára - bólintottam. - Ő már soha többé nem élvezheti a nap fényét vagy melegét.

- Szomorú dolog.

- Igen. Bár őszintén szólva nem erről szerettem volna magával beszélni. Inkább az érdekelne, felfedte-e végre kilétét a maga titokzatos megbízója. Tudja az, aki megkérte magát az ismertetőik árusításával.

- Egyelőre sajnos nem - rázta a fejét Wuei.

- Hm. Akkor ezek szerint nem is fogja megtartani az előadását?

- De igen. Itt járt ma reggel, és részletesen elmagyarázta hogyan fog lezajlani a dolog.

- Na és hogyan...?

- Az érdeklődőknek este tízre a Myenbóba kell jönniük, és innen Yippa fogja elvezetni őket a napló tulajdonosához.

- Jézusom micsoda titokzatosság! ... És Yippa tudni fogja, hogy kihez kell elvezetnie az embereket?

- Erről fogalmam sincs.

- Értem.

Egy ideig elgondolkoztam a hallottakon, aztán, vállat vontam.

- Mindegy, erről majd megkérdezem Yippát. De van valami, amire csak maga tud válaszolni.

- Igazán? - csodálkozott Wuei.

- Igen - feleltem, s a fejemmel intettem Fershinek, hogy sétáljon távolabb.

- Azt hiszem, nekem dolgom van - motyogta zavartan a fiú, és elügetett mellőlünk.

Néztem amint eltűnik a Myenbo ajtaja mögött, aztán Wueihez fordultam.

- Most pedig szeretném, ha elmondaná, miről beszélgettek az imént.
- Azt hittem, kérdezni akar valamit.
- Majd arra is sor kerül.

Wuei hallgatott néhány másodpercig, aztán bólintott.

- Rendszerben van. Tudja az a helyzet, hogy Fershi úgy érezte, maga őt gyanúsítja a gyilkosságokkal. Én meg megnyugtattam, hogy maga mindenkit gyanúsít, nemcsak őt.
- Á, szóval ez minden?
- Igen.
- Vagyis Yippa szóba sem került?

Wuei gyanakvóan felkapta a fejét, aztán lassan elmosolyodott.

- Az a gyanúm, Mr. Grey, hogy maga hallgatózott.
- Ördöge van. De mondjuk úgy, hogy fültanúja voltam az utolsó mondatoknak.
- Ebben az esetben viszont felesleges kérdeznie.
- Erről nem vagyok meggyőződve. Például nagyon érdekelne, honnan szerzett tudomást róla, hogy megkértem Fershit marasson meg egy patkányt a Yippa által hozott kígyóval? Ezenkívül arra is kíváncsi lennék, vajon miből gondolta, hogy így akartam letesztelni, a kobraméreggel szembeni immunitását?

Wuei arcvonásai megkeményedtek a szavaim nyomán.

- Maga beszélt erről az egészeztől, Mr. Darmsszal - felelte a kelleténél sokkal ingerültebben. - Tegnap reggel a kertben. Én meg ott horgásztam maguktól nem messze a domboldalban, és minden szót hallottam.
- Igen, már emlékszem - mondtam látszólag elmélázva. - Valóban úgy történt minden, ahogy mondja. Csak egyvalami nem megy a fejembe.
- Éspedig? - tudakolta Wuei némileg megenyhülve.
- Maga legalább ötvenméternyire volt tőlünk. Hogyan hallhatta mégis a beszélgetésünket?
- Ó, ez nagyon egyszerű. Egyrészt fújt a szél és épp felém sodorta a hangokat, másrészt... mint bizonyára tapasztalta a vakoknak rendkívül jó a hallásuk.
- Igen, mindezt értem. De egy valami még mindig zavar.
- Mondja csak nyugodtan.
- Nos, ha az összes tényezőt figyelembe vesszük és mérlegeljük, akkor teljesen egyértelművé válik...
- Mi? - kérdezte Wuei kíváncsian.
- Az - feleltem hűvösen -, hogy szél ide, jó hallás oda, maga semmiképpen sem hallhatta a beszélgetésünket!

Meglehetősen morózus állapotban érkeztem vissza a szanatóriumba. A Wueijel folytatott beszélgetés nyomán ugyanis rengeteg dolgot át kellett értékelnem, és ez cseppet sem derített jókedvre.

...Lehet, hogy a fickó mindvégig az orrunknál fogva vezetett bennünket? ...Lehet, hogy az összes vele kapcsolatos információt át kell értékelni?...

Egyik káromkodást a másik után morzsoltam szét a fogaim közt, csak a főépülethez közeledve sikerült nyugalmat erőltetni magamra. Azért valószínűleg még ekkor is látszott, hogy fel vagyok zaklatva, mert amikor a bejárathoz értem, az éppen kilépő Smythe riadtan húzódott félre az utamból. Nem törődtem vele, becsörtettem a haliba. Ott Mike-kal futottam össze.

- Mi történt? - kérdezte társam. - Úgy nézel ki, mint a megcsalt férj, akinek épp most mondták el az igazat.

- Hát nem állsz messze az igazságtól mondtam mogorván, s néhány szóban beszámoltam neki a Wueijel folytatott beszélgetésemről.

- Hm - nyugtázta társam a hallottakat. Úgy látszik ez a nap a meglepő felfedezések napja.

- Miért? - kérdeztem gyanakodva.

- Mert míg nem voltál itt, Namshar telefonált a feletteseinek, s kiderült, hogy egyáltalán nem is kellett volna várni Mirangi táskájának kinyitásával. Csak valami rangooni buzgómócsing gondolta másképp a dolgot.

- És a telefonálás után kinyitották a táskát?

- Igen.

- Na és mi volt benne?

- Másfél millió dollár.

- Micsodaaa?!

- Jól hallottad. Másfél millió dollár.

- Nem semmi!

- Nem bizony!

- Vajon mit akarhatott itt ennyi pénzzel Mirangi?

- Fogalmam sincs. Talán valamilyen üzletet akart nyélbe ütni.

- Erre én is rájöttem... De miféle üzletet?

- Nem tudom. Lehet, hogy nincs is jelentősége.

- Szerintem viszont van. Mert most már tudjuk, hogy a Kobraisten nem ötletszerűen, hanem tudatosan választja ki az áldozatait. Ez pedig azt jelenti, hogy Mirangi halálának konkrét oka volt. A kérdés csak az, hogy mi.

- Lehet, hogy a gyilkos ki akarta rabolni. Talán tudta, hogy Mirangi sok pénzt hozott ide, de azt már nem látta, amikor betette a széfbe.

- Ez is elképzelhető... De valami akkor sem stimmel e körül az egész dolog körül...

- Miért?

- Nos, két eset lehetséges - magyaráztam. - Vagy a leendő üzlettársa ölte meg Mirangit a pénz reményében, vagy valaki más.

- Eddig jó.

- A gyilkosságot követően azonban kiderült, hogy Mirangi nem tartotta magánál a pénzt.

- És?

- Ha tényleg a pénzért ölte meg Mirangit a gyilkos, akkor vajon miért követte el a többi gyilkosságot. És miért ilyen körmondfont módon végzett a többiekkel?

- Hm. Ez tényleg érthetetlen.

- Szerintem is.

Kis ideig tűnődünk a dolgon, végül úgy döntöttünk, hogy inkább a teraszon folytatjuk a találgatást némi sör mellett.

Kinyomultunk az üvegajtón, s az épületet megkerülve a teraszhoz sétáltunk.

Az egyik asztalnál a belgák ültek, s szokásuk szerint teljesen belemerültek a beszélgetésbe.

- ...nem lesz pardon! - vicsorogta elszántan Rijker. - Jong gyilkosa meg fog fizetni mindenért! Úgy kell intézni, hogy... Hirtelen elharapta a mondatot, mert Boor - észre véve minket -, oldalba bökte könyökével.

- Helló! - köszöntünk rájuk.

Láthatóan nem örültek nekünk különösebben. Morogtak valamit a bajuszuk alatt, aztán kiitták az italaikat, felálltak, s távoztak.

- Ezeknek meg mi bajuk van velünk? nézett utánuk Mike.

- Lehet, hogy minket hibáztatnak, amiért a Kobraisten még mindig szabadrábán van vontam vállat. - És ha jól értettem Rijker szavait, akkor valamiféle partizánakcióra készülnek, hogy elkapják a gyilkost.

- Ahhoz előbb tudniuk kellene, hogy ki az illető - mondta Mike.

- Lehet, hogy véletlenül rájöttek valamire - mondtam.

- Gondolod? - pillantott rám Mike.

- Sosem lehet tudni. Az mindenesetre nyilvánvaló, hogy ha tudnak valamit, akkor sem fogják elárulni nekünk. Inkább megpróbálnak ők maguk a végére járni.

- Nem hiszem, hogy sikerülni fog nekik a dolog.

- Őszintén szólva én sem. Nemsokára megérkezett a pincér. Sört rendeltünk, aztán nekiláttunk, hogy immár az új információk alapján kielemezzük az elmúlt napok eseményeit. Annyira belefeledkeztünk a dologba, hogy talán estig sem hagytuk volna abba, ha Fruggi fel nem riaszt bennünket. De felriasztott!

- Hangos „helló!”-val huppant le mellénk, s nyomban intett a közelben szöszmötölő pincérnek, hogy mentsen meg bennünket a szomjhaláltól.

- Teljesen ki vagyok tikkadva - magyarázta. - Egy helybeli bombázó kis csajjal volt randim késő este a faluban, és ott ragadtam nála egész éjszakára. Képzehetik... Reggel meg korán föl kellett kelnem, mert neki dolgozni kellett mennie, úgyhogy még ki se aludhattam magam.

- Nem jutott rá ideje? - csodálkoztam.

- Időm az lett volna - legyintett a kis köpcös. - De ahogy megjöttem egyből azzal fogadtak a portán, hogy újabb gyilkosság történt, az ilyesmi meg nem éppen altatómese a számomra. Egyből az jutott az eszembe, hogy mi van ha kicsivel korábban indulok vissza, és esetleg belefutok a gyilkos karjaiba.

- Nem hiszem, hogy magát bántotta volna - véltem. - Ugyanis nagyon valószínűnek tűnik, hogy nem véletlenszerűen választja ki az áldozatait.

- Az lehet, de mi van, ha az ő logikája szerint éppen én vagyok a megfelelő áldozat? Nem, nem, jobb volt így. Szerintem Cora is örül, hogy inkább bejött a faluba a szokásos edzése helyett. Na mi van, valami rosszat mondtam?! Vigyázzon, kiömlik a söre!
Döbönt arccal letettem a korsómat az asztalra, aztán a kis köpcösre néztem.

- Biztos benne, hogy Cora ma reggel a faluban járt?!

- Persze, hiszen láttam.

- Milyen ruha volt rajta!

- Olyan... élénkzöld melegítő.

- Stimmel. És mit csinált?

- Hát... bement egy düledező házba... Wueijel együtt.

- Micsodaaa?!

- Úgy, ahogy mondom. Wuei ott várta a viskó ajtajánál, aztán kulcsot vett elő, kinyitotta az ajtót, és bement. Cora meg - miután jól körbekandikált - követte.

- Látták magát?

- Á, kizárt dolog! Én ugyanis a lány kéglijéből figyeltem őket az ablakon át.

- Merre van a ház? - kérdeztem.

- Melyik?

- Ahová Coráék bementek.

- Hááát...ööö...hogyan is mondjam... inkább lerajzolom.

- Az lesz a legjobb - bólintottam. Fruggi kis noteszt meg tollat húzott elő az ingzsebéből, és néhány vonallal felvázolta a falut, aztán bejelölte a rajzon a kérdéses házat. Az ördög-szikla felé vezető úttól nem messze, a település legszélén helyezkedett el.

- Köszönjük, Mr. Fruggi - mondtam, miközben kedvtelve nézegettem a rajzot. - Sokat segített!

- Komolyan mondja? - csodálkozott a kis köpcös.

- A legkomolyabban - feleltem. - És ha csak csöppnyi szerencsénk van, akkor ennek a rajznak a segítségével még nagyon sok mindent kideríthetünk.

- Gondolja?

- Biztos vagyok benne.

Már erősen sötétedett, amikor elindultam a falu felé. A délutáni tétlen várakozás után hatalmas megnyugvást éreztem, hogy végre történik valami. Szegény Mike-nak sokkal rosszabb volt a

helyzete, ő ugyanis a szanatóriumban maradt. Nem jószántából, hanem egy sorsolás következtében, amellyel eldöntöttük, hogy melyikünk néz körül Wuei kalyibájában, és melyikünk próbálja meg el csípni Yippát, hogy kiszedje belőle; ki a titokzatos naplótulajdonos. Igaz, az utolsó pillanatig reménykedtünk, hogy Yippa még sötétedés előtt felbukkan. Ebben az esetben gyors kihallgatás után együtt mehettünk volna Wueihez, de nem volt szerencsénk. Az öreg nem került elő a délután folyamán, így azután, amikor a nap a horizont alá süllyedt, egyedül indultam útnak, hogy megpróbáljam kideríteni miféle titokzatos kapcsolat van Cora és a röntgenfülű vak között.

Gyors egyenletes léptekkel haladtam a gidres-gödrös ösvényen egészen addig, amíg a falu közelébe nem értem. Akkor letértem az útról, és a fák között haladva megkerültem a települést. Nemsokára elértem a faluból az ördög-sziklához vezető utat. Óvatosan félrehúztam az ágakat és kikandikáltam. A környék kihalt volt. Senki és semmi nem mozdult a nyúlós, párás szürkületben. Mindössze egy távolabbi ház világító ablakszemei jelezték, hogy az elszórtan elhelyezkedő házak nem lakatlanok. Valahol a fejem felett időnként felsikoltott egy madár, de ettől eltekintve minden csendes volt.

Néhány pillantással felmértem a környéket, aztán a Fruggi által készített rajzot kezdtem tanulmányozni. Nem okozott túl nagy gondot kiigazodni rajta. Hamarosan sikerült beazonosítanom a keresett házat. Alacsony, földszintes dűledező épület volt, kis hátsókerttel. Mivel odabent nem égett a lámpa, megnyugodtam.

...Ezek szerint Wuei megint valahol a Myenbo környékén tipródik.

Úgy döntöttem, hogy hátulról fogok behatolni. Zsebre gyűrtem a papírdarabkát és elindultam. Hamarosan ott álltam a kövekből rótt kerítésnél. Felkapaszkodtam, és belestem.

... Sehol senki. Nagyon helyes!...

Egy mozdulattal átvetettem magam a falon, s a következő pillanatban az elhanyagolt, gyomos belsőkertben landoltam.

Biztos, ami biztos alapon lekuporodtam és vártam néhány másodpercet, majd amikor se kutya, se kígyó, se ember nem bukkant fel a közelben felegyenesedtem, és megnyugodva a kalyibához sétáltam. Belestem a pókhálós ablakon, de semmit sem lehetett látni. Előhúztam a zsebkésemet, és némi ügyeskedéssel kinyitottam a mocskos ablakot. Ezután a kést aprócska elemlámpára cseréltem, s beóvakodtam.

A mindössze két helyiségből álló kunyhó belseje ugyanolyan lepusztult volt, mint a külseje, látszott, hogy a gazdája nem sok időt töltött itt. A bútorok rozzantak, kopottak, porosak voltak.

Ahogy körülnéztem, egy pillanatra elbizonytalanodtam.

...Lehet, hogy Wuei tényleg nem más, mint egy szerencsétlen száanalomra méltó vak? Talán tényleg a szél sodorta el hozzá a tegnapi reggeli beszélgetésünk foszlányait?... Nem, az nem lehet! Na lássuk csak azt a horgászfelszerelést!

Sietve átkutattam a lakást, de a botokat nem találtam.

...Hm. A ház előtt nincsenek, és itt bent sem... akkor vajon hol tarthatja őket Wuei?...

Körbepillantottam és a tekintetem végül egy ősrégi, kétajtós

nádszekrényen állapotott meg. Odasiettem, s felrántottam az ajtaját. Aztán csak bámultam kimeredt szemmel, értetlenül.

Ugyanis az első dolog, amit az elemlámpa halovány fényében megpillantottam, egy méregdrága infratávcső tokja volt.

62

Döbbsen vizsgálta át a rozoga bútordarabot, s egyre nagyobb lett az ámulatom. Amikor pedig váratlanul néhány nemrégiben készített fénykép akadt a kezembe, egy csapásra nagyon sok mindent megértettem. És a következő percben arra is rájöttem, hogy Wuei, Corával együtt halálos veszélyben van.

Figyelmeztetni kell őket! - villant át rajtam.

Sietve visszadobáltam a szekrénybe az ott talált dolgokat, és az ablakhoz rogtam. Kiugrottam, keresztül csörtettem a kerten, átvetettem magam a kerítésen, és rohanni kezdtem a Myenbo felé.

Reméltem, hogy még idejében sikerül elcsípnem Wueit. Amikor azonban a nyaktörő vágta végén berobbantam a kocsmajtón, láttam, hogy elkéstem. Wuei nem volt az ivóban. Azért a saját megnyugtatómra megkérdeztem a tulajdonost, nem tudja-e merre van a vak.

- Fogalmam sincs - felelte az a fejét rázva. - Körülbelül háromnegyed órája ment el innen, de hogy hova azt nem mondta. Csak azt, hogy majd jön.

- Mikor?

- Nem tudom.

Néhány pillanatig tétovázta, aztán hirtelen ötlettől vezérelve telefonáltam Mike-nak.

- Nos mi a helyzet? - érdeklődött.

- Majd később elmondom - feleltem. Most nincs rá idő. Kerítsd elő villámgyorsan Corát. Beszélnem kell vele!

- Arról lekéstél - felelte társam. - Negyedórával ezelőtt elhúzza a csíkot.

- A francba!

- Mi a baj?

Néhány szóban elmondtam neki Wueinél tett látogatásom

eredményét, aztán a lelkére kötöttem, hogy ha Cora mégis előkerül, nyomban hívjanak fel.

A beszélgetés végeztével leültem egy fékeeső zugba, és törni kezdtem a fejem, mitévő legyek. Szívem szerint nyomban elrohantam volna megkeresni Wueit, de be kellett látnom, nem sok esélyem lenne rá, hogy megtaláljam. Végül kénytelen-kelletlen úgy döntöttem, hogy várok, hátha beugrik a Myenbóba, mielőtt elindulna a végzetes, halálos veszedelembe vezető útra.

Hogy a várakozás idegölően hosszúnak tűnő perceit kihasználjam, nekiálltam a Wueinél tett látogatás tükrében újra átgondolni az elmúlt napok eseményeit.

...Hogy is kezdődött az egész? Megérkezett a szanatóriumban Mirangi, betette a pénzét a széfbe, aztán lefeküdt aludni... És nem sokkal később megölték. Ha a gyilkosa nem örült - márpedig nem az -, és nem véletlenszerűen választja ki az áldozatait, akkor valószínűleg csak két oka lehetett az üzletember megölésének; vagy a pénz, vagy egy készülő üzlet megakadályozása... Vagy talán mégis valami más motiválta a gyilkost? Egyáltalán milyen üzlet lehet az, aminek a megkötését itt az istenháta mögött kell nyélbe ütni?

Hosszú percekig törtem a fejem végül lassan derengeni kezdett valami. Felugrottam az asztaltól és odaügettem a kocsmároshoz, aki a pult mögött állt, és éppen a poharakat tisztogatta egy törlőruhával.

- Mondja, milyen telefonszámon lehet felvilágosítást kérni? - kérdeztem.

- Az attól függ, mivel kapcsolatban.

- Egy Mandalayi középület telefonszámát szeretném megtudni.

- Milyen épületét?

Amikor megmondtam neki, megállt kezében a törlőruha, ő meg úgy meredt rám, mintha a Holdról érkeztem volna.

- Mi a baj? - tudakoltam.

- Semmi - ingatta a fejét. - Semmi, csak...

- Csak?

- Néhány nappal ezelőtt Yippa, aki talán még sose telefonált, épp akkor hívta a tudakozót innen a fali készülékről, amikor itt álltam.

- És...?

A kocsmáros letette a poharat a pultra, s mélyen a szemembe nézve mondta:

- És pontosan ugyanarra a telefonszámra volt kíváncsi, mint maga.

Néhány másodpercig meg sem tudtam szólalni, s ezt követően is csak egy idétlen „Ez biztos?” bukkott ki a számon.

Amikor a kocsmáros megnyugtatóan, hogy se nem süket, se nem feledékeny, én is gyorsan felhívtam a tudakozót, majd az ott megadott telefonszámot. Már meg sem lepődtem, amikor a kagylót felvevő nő beszélgetés közben elmesélte, hogy pár nappal korábban valaki pont ugyanebben az ügyben kereste őket. Mindenesetre nagyon udvariasan válaszolt minden kérdésemre.

A telefonálás befejeztével visszaültem az asztalomhoz, és folytattam a töprengést. Éreztem, hogy nagyon közel vagyok a Kobraisten rejtélyének megfejtéséhez, de néhány dolog még mindig zavart. Például az, hogy senki sem hajthatta végre a gyanúsítottak közül az összes gyilkosságot. Még az sem segített, hogy a Wueinél tett látogatásom nyomán legalább arra sikerült rájönnöm, ki ölte meg Jongot. A belga halála lagyanis kilógott a sorból, még akkor is, ha Rijker azt állította, hogy látta a Kobraistent elrohanni.

.. .Jong halálát tehát mindenképpen külön kell kezelni... De a fennmaradó öt gyilkosságot sem hajthatta végre egy ember... Illetve Ruzzatit a józan ész logikája szerint senki sem ölhetette meg. Az emeleti folyosót senki sem tudta elhagyni tíz másodperc alatt, márpedig tíz másodperccel az olasz halála után senki sem tartózkodott azon a folyosón, sőt az egész emeleten.

Már kezdtem feladni, amikor hirtelen eszembe jutottak a kocsmáros iménti szavai: „Yippa, aki talán még sose telefonált, épp akkor hívta a tudakozót innen a fali készülékről.”

Ez az!!! hasított belém a felismerés, és kedvem lett volna felpofozni magam. Hogy lehattunk ilyen ostobák!? A fickó mindvégig az orrunknál fogva vezetett bennünket!

Ismét Mike-ot hívtam.

- Most indulok a szanatóriumba - mondtam neki. - Ha Cora vagy Yippa előkerül, mondd meg nekik, hogy várjanak meg, mert élet-halál kérdése, hogy beszéljek velük. Rohanok, ahogy tudok.

Nem túloztam, valóban végigfutottam az utat a szanatóriumig. A főépülethez érve keresztülsiettem a hallon, és hármasával véve a lépcsőfokokat, felnyargaltam a lépcsőn. Az emeletre érve aztán megtorpantam. A tisztítószer-raktár ajtajánál ugyanis O'Neill lapult, fülét a kulcslyukra tapasztva, és amikor meglátott, intett, hogy maradjak csendben.

Nyilván nagyon csodálkozó arcot vághattam, mert magyarázatképpen mutogatni kezdett, jelezve, hogy odabent valakik beszélgetnek. Néhány másodpercig vártam, aztán úgy döntöttem bármi legyen is a csevegés témája nem lehet fontosabb, mint az, hogy minél hamarabb beszélhessek Mike-kal. Elindultam társam szobája felé, mire O'Neill rosszallóan rám pillantott, aztán amikor odaértem mellé káromkodva felegyenesedett.

- Most megléptek! - morogta bosszúsan.

- Kik? - csodálkoztam. - Az alkalmazottak? O'Neill egy pillanatra zavarba jött, aztán megrázta a fejét.

- Nem alkalmazottak voltak - felelte.

- Hanem? - kérdeztem gyanakodva.

- Azt nem tudom. De arról beszélgettek, hogy magát el kell tenni láb alól.

- Most tréfál?

- Semmi kedvem viccelődni!

Jól megnéztem a fickót, s annyit valóban sikerült megállapítanom, hogy nincs vicces hangulatban. Ideges volt, feszült és zavart.

- Oké, kukkantsunk be - súgtam elszántan.

Odaóvakodtam az ajtóhoz, aztán kezeimet küzdőtartásba emeltem, és előre lendültem. Az elementáris erejű tolórúgás nyomán az ajtó recsegve-ropogva beszakadt, én pedig berobbantam a helyiségbe. Egyetlen gyors pillantással felmértem a terepet, aztán leengedtem a kezeimet. Odabent ugyanis nem volt senki.

64

- Hátrapillantottam O'Neillre, aztán a különböző tisztítószeres kartonokat kerülgetve az ablakhoz mentem. Nyitva volt, bár az ablaktáblákat behajtották.

...Ezek szerint O'Neill igazat mondott, legalábbis abban, hogy valakik tényleg beszélgettek itt az előbb. A kérdés már csak az, hogy valóban az én megölésemet tervezgették-e...

Őszintén szólva nem voltam meggyőződve a dologról, de nem is érdekelt különösebben. Ugyanis biztos voltam benne, hogy még az este folyamán úgyis szembe fogok kerülni mindazokkal, akik a szálakat mozgatják, így azután nem sokat töprengtem, sarkon fordultam, s miután egy szűrős pillantással végigmértem O'Neillt kicsörtettem a helyiségből.

Mike nem volt a szobájában, így lerobogtam a bárba. Társam jöttömre felugrott az asztaltól, ahol addig ült, és elélem sietett.

- Egyikük sem került elő? - kérdeztem tőle Yippára és Corára célozva.

- Nem - rázta a fejét. - De sikerült megtudnom valamit, ami esetleg fontos lehet a számunkra.

- Gyerünk, ki vele!

- Tudod mivel foglalkozott Yippa lánya?

- Nem.

- A polgármesteri hivatalban dolgozott... De nem csak ott!

- Hanem?

- Tagja volt a Kobraünnep szervezőbizottságának.

- Tényleg?! Erről nem beszélt nekünk az öreg.

- Látom felvillanyozott a dolog.

- De még mennyire! És honnan szerezted az értesülést?

- Itt beszélgettek róla az alkalmazottak. Képzelheted, hogy elcsodálkoztak a dolgon a vendégek.

- Gondolom. Szerintem rajtunk kívül senki sem tudta, hogy Yippának egyáltalán volt lánya.

- Hát nem verte nagy dobra. Az alkalmazottak is épp erről beszélgettek. Hogy a gyilkos talán nem is tudta, kit ölt meg. Mert a gyilkosság a kobraünnep utolsó éjszakáján történt, és másnap a turisták jó része hazautazott... Tony valami baj van?

- Semmi, semmi - suttogtam magam elé meredve, miközben az agyam villámgyorsan dolgozott.

...Lássuk csak sorjában a dolgokat! Yippa lánya a Kobraünnep szervezőbizottságában dolgozott. A Kobraünnep utolsó napján megölték. A gyilkos másnap hazautazott, anélkül, hogy tudta volna, az áldozata az öreg Yippa lánya. Yippa viszont biztos volt benne, hogy a gyilkos vissza fog térni ide, még hozzá most a Kobraünnep alatt.

- Ugye azt mondta Yippa, hogy a lánya a kezei között halt meg? - néztem Mike-ra.

- Igen.

- Akkor ezek szerint a lánya mondott neki valamit.

- Nem értem.

- Pedig világos! Yippa tudta, hogy a gyilkos vissza fog térni, még hozzá most a Kobraünnep idején. Ezt pedig csak a lánya mondhatta el neki.

- És?

- És Yippa törbe akarta csalni. A gyilkos pedig éppen ezt használta fel a saját javára.

- Fogalmam sincs miről beszélsz! - fakadt ki Mike. - Mondd el végre értelmesen, hogy...

Én azonban már nem is hallottam a szavait. Hirtelen minden megvilágosodott előttem. Már tudtam, hogy ki és miért ölte meg Yippa lányát, ki végzett Mirangival és a többiekkel, mire kellett a másfél millió dollár, milyen célból árusították az ismertetőket és miért hagyta azokat a Kobraisten bőrébe bújtt tettes az áldozatok mellett... egyszóval mindent.

Jólesően sóhajtottam, aztán. Mike-ra riéztem.

- Kik hallották az alkalmazottak beszélgetését?

Társam sorolni kezdte a neveket, de a harmadik után megálljt intettem.

- Gyerünk Yippához! - adtam ki a vezényszót.

- De hát miért? - nézett rám döbbenet Miké.

- Mert - feleltem elszántan -, mert veszélyben van. A Kobraisten végezni akar vele!

Nemsokára már az ördög-szikla felé vezető úton száguldottunk az éjszakában. Közben - ahogy a lihegésemm engedte - tömondatokban elmondtam Mike-nak mindent, amit tudtam, illetve amit gyanítottam.

- Akkor... tényleg...sietnünk kell - fújtatott Mike, egy pillanatra sem csökkentve a tempót.

- Ühüm - morogtam.

Rohamosan közeledtünk ahhoz a helyhez, ahol rá kellett fordulnunk a Yippa házához vezető kis ösvényre. Mielőtt azonban elértük volna, egy kanyarból kibukkanva Mike megtorpant.

- Odanézz! - suttogta az út szélén álló sziklatömb felé mutatva.

Az általa jelzett irányba fordultam, s a szikla tövében egy görcsösen vonagló férfit pillantottam meg.

Természetesen nyomban odasiettünk hozzá, hogy segítsünk rajta. Ahogy magam felé fordítottam, O'Neill fájdalomtól eltorzult vonásaival találkozott a tekintetem.

- Itt...hátral... - nyöszörögte, s erőtlen mozdulattal a jobb térde felé nyúlt.

Előkaptam a zsebkésemet és felhasítottam a nadrágját. A térdhajlatában ott sötétlett a két apró seb. Még szivárgott belőlük a vér.

Mike gyorsan levette a nadrágszíját és odanyújtotta, hogy elszoríthassam vele O'Neil combját. Amikor elkészültem, a sebesült fölé hajoltam.

- Mennyi ideje történt? - kérdeztem.

- Egy...egy perce.

- A feje mellett lévő, frissen ásott gödröcskére néztem és bólintottam.

- Nyilván megvárta, amíg maga befejezi az ásást - mondtam, aztán Mike kezébe nyomtam a kést.

- Vágd ki a seb körüli részt! Én meg rohanok Yippához. Ha szerencsém van még idejében odaérhetek.

- Oké - mondta Mike, aztán O'Neillre nézett. - Kér érzéstelenítőt?

- Van? - nyögte reménykedve az ír.

- Persze - morogta társam, s a következő pillanatban egy jobb horoggal leütötte.

- Lásd el, aztán hívj segítséget a szanatóriumból - vetettem oda neki, és indulni akartam.

- Tony! - szólt utánam.

- Nos? - fordultam hátra.

- Vigyázz, nehogy a fickó meghallja, hogy a nyomában vagy. Mert akkor behúzódik egy fa mögé, és...

- Ne aggodalmaskodj, majd halkan fogok rohanni - szakítottam félbe, aztán amikor csodálkozva a rám nézett, vigyorogva búcsút intettem, és nekilódultam.

Magamban azért igazat adtam neki, így jócskán csökkentettem a tempót, s amikor elértem a Yippa házához vezető ösvényt, a fák közé húzódom folytattam az utam.

Biztosra vettem, hogy az előttem haladó is így tesz, hiszen nyilván észrevétlenül akarja megközelíteni az öreg lakhelyét, Éppen emiatt reménykedtem benne, hogy sikerül megelőzöm. Hiszen ő még nem járt ott, így terepszemlét kell tartania mielőtt megpróbál

behatolni.

Egy pillanatra felmerült bennem, hogy talán meg sem találja az öreg házát, de aztán beláttam, hogy ehhez nem fűzhetek sok reményt.

...Nyilván megkérdezte valakitől, hol keresse. Valószínűleg közvetlenül azután, hogy a bárban fültanúja volt az alkalmazottak beszélgetésének...

Óvatos, nesztelen léptekkel haladtam előre, minduntalan kerülgetve az utamba eső fákat, bokrokat. Közben feszülten füleltem, hogy még idejében meghalljam az előttem haladó lépteinek zaját, ha a közelébe kerülnék.

Nemsokára egy tisztáshoz értem. Természetesen nem állt szándékomban keresztülvágni rajta. Már épp meg akartam kerülni, amikor halk szófoszlányok ütötték meg a fületem. Odaaraszoltam a tisztást szegélyező bokrok egyikéhez, hangtalanul félrehúztam az ágakat, és kilestem.

A derengő éjszakai fényben Rijkerékét pillantottam meg, valamint Batangot, a nagyképű bando-harcost. A tisztás közepén álló magányos pálmafa alatt álltak, és halk, izgatott hangon beszélgettek.

- Hol a nyavalyában tekereg ez a Tulgahan ilyenkor? - kérdezte bosszúsan Rijker a burmaitól.

- Nyugi, nemsokára itt lesz - felelte a kérdezett. - Csak van még egy kis elintéznivalója. Különben is, biztonságosabb, ha külön-külön jövünk.

- Jó, jó, de nem várhatunk rá egész este. Nélküle nem lehet megtartani a bemutatót?

- Persze, hogy nem.

- Pedig jó lenne túlesni rajta, mert az ügy másik része legalább olyan fontos.

- Tudom - bólogatott Batang körbetekingetve -, tudom. Sőt az a véleményem, hogy fel is cserélhetnénk a sorrendet.

Rijker láthatólag elgondolkodott a javaslaton, közben megbökdösött valamit a cipője orrával, de hogy mit, azt a magas fű miatt nem láttam.

Néhány pillanatig tétováztam, mitévő legyek, végül úgy döntöttem, hogy továbbindulok. Visszahúzódtam, megkerültem a tisztást, és folytattam az utamat.

Nemsokára elértem a hegyhát azon részét, ahol Yippa háza volt. Megkönnyebbülten láttam, hogy az épületből fény szűrődik ki.

...Ezek szerint az öreg valóban itthon van... És remélhetőleg kutya baja...

Meggyorsítottam a lépteimet, aztán a kerítéshez érve, könnyedén átdobtam magam az alacsony kapu felett és az épülethez siettem. Jó erősen megzörgettem az ajtót, s bekiáltottam.

- Én vagyok az, Anthony Grey. Kérem engedjen be, sürgősen beszélnem kell magával.

Rövid matatás után kinyílt az ajtó, s ott állt Yippa gazdagon díszített ruhában.

- Hova készül? - kérdeztem csodálkozva.

- A Myenbóba - felelte hűvösen. - Ott fognak rám várni azok, akik szeretnék megismerni a Kobraisten titkát.

- És ugye arra számít, hogy a lánya gyilkosa is közöttük lesz?! - csaptam le rá.

- Ezt...miből gondolja?

- Nem gondolom, tudom. És azt is, hogy ezt az egész Xuang Proth-féle naplót maga találta ki.

- Igazán?

- Igen. De nemcsak én tudom, hanem az is, aki megölte a lányát. Sőt a fickó már azt is tudja, hogy maga az áldozat apja... És úton van ide!

Yippa nem ijedt meg a hír hallatán, Sőt! Kegyetlen mosoly jelent meg a szája szegletében.

- Annál jobb - mondta. - Legalább hamarabb találkozunk.

- És gondolja, hogy az jó lesz magának?

- Igen - felelte színtelen hangon az öreg. Kíért akkor végre bosszút állhatok.

Látszott rajta, hogy a végsőkéig el van szánva, s úgy tűnt, hogy nagyon bízik magában. Én viszont egy fikarcnyi esélyt sem adtam volna neki a lánya gyilkosával szemben, ezért megpróbáltam meggyőzni, hogy álljon el a szándékától.

- Nézze - kezdtem -, én tudom, hogy mit érez, de higgye el jobb, ha inkább ránk meg a rendőrségre bízza a dolgot. Ez a fickó sokkal veszélyesebb, mint gondolja. Ő ölte meg Mirangit, Mammolát, Ruzzatit meg a többieket is. Könnyörtelenül végez bárkivel, aki veszélyes ránézve. Éppen ezért maga is jobban teszi, ha inkább ránk meg Namsharra bízza a továbbiakat. Zárja be szépen az ajtót, és...

- Nem - szakított félbe határozottan Yippa. - Ez az én ügyem, Mr. Grey!

- Kérem Yippa...

- Majd én elintézem.

- Pedig sokkal jobb lenne, ha...

- Tartsa meg a tanácsait! - mordult rám az öreg, aztán még mondani akart valamit, ám ebben a pillanatban kivágódott a bejárati ajtó és Mike araszolt be rajta. Mögötte Smythe lépkedett, egyik kezével hátracsavarva társam jobb karját, a másikkal pedig egy villás valamit szorítva a nyakához.

- Jó estét mindenkinek! - vigyorgott ránk fölényes arccal Smythe, aztán Yippához fordult. - Azt hiszem ideje, hogy elcsevegjünk!

Mert a lánya nem volt túl bőbeszédű.

- Szóval maga ölte meg - nézett rá kifejezéstelen tekintettel az öregember.

- Igen - felelte szinte büszkén Smythe. Én öltem meg. És Mirangit, meg a többieket is. Én vagyok a Kobraisten!

67

Nemsokára útnak indultunk. Meglehetősen nehéz dolog volt megkötözve leereszkedni a domboldalon a vaksötét éjszakában, de Smythe nem hagyott számunkra más választást. Yippa haladt elől, mivel ő tudta az utat, mögötte én, utánam pedig Mike. Smythe mellettünk jött, hogy mindhármunkat szemmel tudjon tartani, s ha menekülni próbálnánk, közbe tudjon lépni. De ilyesmi meg sem fordult a fejünkben. Tudtuk, úgysem lenne esélyünk elszökni.

Amikor leértünk a domb tövébe, Yippa ráfordult egy szűk kis ösvényre, amely a falut megkerülve a Kobra-szentélyhez vezetett. Néhány percnyi gyaloglás után hirtelen véget ért az út, és a fák közül kilépve ott találtuk magunkat az épület hátsó falánál. A hold a felhők mögül előbukkanva sejtelmes fénnel világította meg a komor, méltóságteljes épületet.

Yippa felnézett az ívelt pagodatetőre, amelynek két végén hatalmas kobraszobrok magasodtak az ég felé, aztán, lassan megfordult.

- Biztos, hogy be akar menni? - kérdezte Smythe-ot. Furcsán, idegenül csengett a hangja.

- Hát persze! - vágta rá kapzsin Smythe. - Odabent vár engem az én gyönyörűséges kis aranykobrám.

Yippa arcéin lenéző gúny jelent meg.

- Az aranykobrát még soha senkinek sem sikerült ellopnia - mondta.

- Aki megpróbálta, meghalt.

- Akkor épp ideje, hogy megtörjük ezt a sorozatot - vigyorgott Smythe, aztán elkomorodva hozzátette. - És segíteni fog úgy, ahogy megígérte, különben meghal ez a két mitugrász! Meg maga is, mert lehet, hogy a kobraméreggel szemben ellenálló, de a késszúrással szemben nem.

- Rendben van - felelte Yippa, s furcsa tüzek gyúltak a szemében.

- Ha megígértem, be fogom tartani! Jöjjön utánam!

- Csak Greyékkel együtt! - morogta Smythe, s előrelökösött bennünket.

Yippa a fal egyik beugrójához ment. Amikor odaértünk mellé, Smythe-hoz fordult.

- Nyúljon be a jobb zsebembe, és vegye ki a kulcsot amit ott talál!

- Kulcsot?!

- Igen. Van itt egy titkosajtó, amin keresztül be lehet jutni a szentélybe.

- Mi a fene - vált gyanakvóvá Smythe arca. - Magának kulcsa van az épülethez?

- Igen - felelte Yippa. - Tudja, én szoktam berakni a Kobraünnep előtti este a kígyókat a talapzatba.

- Mi meg úgy tudtuk, hogy a szerzetesek csodálkoztam.

- Mindenki úgy tudja - bólintott Yippa. A valóságban én helyezem el a kígyókat a csapóajtók mögé. Épp ide indultam, hogy még egyszer ellenőrizzem, minden rendben vane, amikor maguk rám nyitották az ajtót.

- Aha.

- Ezek szerint - nyúlt meg Smythe ábrázata - a kobra... már a talapzatban vannak?

- Minden a helyén van - felelte titokzatos hangon Yippa.

- Akkor remélem tényleg tudja, hogy hová kell tennie az ezüstkobrát - nyögte Mike.

Smythe idegesen ránézett, látszott, hogy az öreg iménti kijelentése nem nyugtatta meg. Aztán némi habozás után vállat vont, és belekotort a díszesen kihímzett ruha jobb zsebébe.

- Megvan - közölte néhány pillanattal később, és előhúzott egy nagyméretű, rendkívül szépen megmunkált kulcsot.

- Dugja be oda! - mutatott Yippa a falon derékmagasságban elhelyezkedő lyukra. Aztán fordítsa el háromszor balra.

Smythe gyanakodva forgatta a kezében a kulcsot, végül a kezembe nyomta.

- Csinálja csak maga, Grey!

- így összekötözött kézzel?

- Egy kulcsot így is el tud fordítani. Kérdőn Yippára pillantottam, aki bólintott.

- Nyugodjon meg, Mr. Grey - mondta. Nem lesz semmi baj. Nem is lehet. Mang sosem bántott ártatlanokat.

- Oké - dűnnyögtem. Odaléptem a falhoz, némi ügyel-bajjal bedugtam a kulcsot a lyukon és háromszor elfordítottam. A fal megmozdult. Csak most láttam, hogy tökéletesen álcázott, kőlapokkal borított ajtó előtt állok.

- Tolja befelé! - adta ki az utasítást Yippa. A vállammal nekifeszültem az ajtónak, ami halk csikorgással kinyílt.

- Odabent a fal jobb oldalán van egy fáklya - fordult Yippa Smythe-hoz.

- Majd Grey kihozza!

- Rendben - morogtam és elindultam.

- De ne próbáljon elszökni! - szólt utánam fenyegetően Smythe. - Mert akkor a barátjának meg az öregnek vége!

- Nem fogok elfeledkezni a dologról - válaszoltam, s betipegtem az

ajtórésen. Némi tapogatózás után megtaláltam a fáklyát.

- Itt van - mutattam ki.

Smythe odajött hozzám, kivette a kezemből és meggyújtotta. Aztán intett Yippáéknak.

- Jöjjenek maguk is - mondta, s utánam nyomult.

A fáklya lobogva táncoló fényében aprócska, terméskőfalú helyiséget pillantottam meg, ahonnan két folyosó nyílt.

- Merre? - kérdezte Smythe az öreget.

- Az aranykobra jobbra van...

- És a másik ág hova vezet?

- A szerzetesek szálláshelyéhez. Smythe ideges pillantást vetett az utóbbi folyosóra. Aztán ránk nézett.

- Ne próbáljanak kiabálni, mert...

- Felesleges is lenne - szakította félbe Yippa. - Jelenleg nincsenek itt. Elmentek előkészíteni a holnapi ünnepséget. Még legalább egy órát távol lesznek.

- Ez biztos?

- Igen - mondta az öreg színtelen hangon. - Csak mi vagyunk itt. Mi... és a Kobraisten!

68

Smythe megrázkódott a kijelentésre, aztán dühösen Yippára mordult.

- Tartsa meg magának az ostoba megjegyzésait! Gyerünk előre!

Elindultunk. Ahogy haladtunk előre a szűk folyosón az az érzésem támadt, mintha minden lépéssel évtizedeket mennénk vissza az időben. Az ősi falak a rajtuk lévő geometrikus formákat ábrázoló vesétekkel és a minduntalan újra meg újra felbukkanó Kobra-alakokkal nyomasztóan hatottak rám. Valami megmagyarázhatatlan, földöntúli erő közelségét éreztem, és egy pillanatra még az is megfordult a fejemben, hogy a Kobraisten tényleg létezik.

Csak akkor zökkentem vissza a valóság talajára, amikor váratlanul újabb ajtóhoz érkeztünk.

Ezt már Smythe maga nyitotta ki. Belépve, kör alakú terembe jutottunk. A közepén ott magasodott a Harashmani által már leírt nyolcszögletű talapzat, a tetején rácsokkal körbevett kőkorongon pedig ott pompázott vakítóan csillogva az aranykobra, ami az elmúlt évszázadok során, közösen a párjával a Kobraisten földi megtestesítője volt.

Smythe kapzsi vigyorral nyugtázta, hogy a szobor a helyén van. Gyorsan meggyújtotta a falon körben elhelyezett fáklyákat,

majd elvette Mike-tól a zsákokat, és előhúzta belőle az ezüstkobrárt.

- Na eddig megvolnánk - állapította meg diadalittasan, aztán lassan odaóvakodott a talapzathoz, és tanulmányozni kezdte a kőkorongokon elhelyezkedő ábrákat. Minél tovább szemlélődött, annál bizonytalanabb lett az ábrázata. Végül Yippa felé fordult.

- Maga... ööö... tényleg tudja, hogy hogyan működik ez az izé?

- Igen - bólintott Yippa.

- Akkor rajta, tegye oda az ezüstkobrárt a megfelelő helyre!

- Egyedül nem tudom.

- Hogyhogy? - nézett vissza rá gyanakodva Smythe. - Hiszen a vezetőválasztáskor is egyedül csinálták a jelentkezők az egészet.

- Nem igaz - rázta a fejét Yippa. - Csak a kívülállókkal hitették el, hogy egyedül is sikerülhet a megfelelő helyre berakni az ezüstkobrárt. A valóságban négy ember kellett hozzá.

- És miért nem elég egy ember?

- Azért, mert ha az ezüstkobra nincs vízszintben amikor belesúsztatják az alján, lévő bütyköket a talapzaton lévő lyukakba, akkor ugyanaz történik, mintha rossz helyre tették volna a szobrot. A bilincsek bezárulnak, a csapóajtók kinyílnak.

Smythe hosszan elgondolkodott a hallottakon, aztán, bizalmatlan arccal megcsóválta a fejét.

- Ez elég valószínűtlenül hangzik - mondta.

- Igazán? - kérdezte Yippa.

- Igen - bólintott Smythe. - Mert, ha négy ember rakta volna be az ezüstkobrárt a helyére, akkor nem tudták volna eldönteni, hogy ki lesz a főnök.

- A jelentkezőnek nem a riválisait kellett segítségül hívnia - felelte Yippa -, hanem a főpapokat.

- A papokat?

- Igen. És ez volt az a titok, amit nem tudhatott a kívülálló.

- Ezek szerint az igazi hatalmat mindig a főpapok gyakorolták? - kérdeztem közbe.

- Pontosan. És az a vezetőjelölt, aki ezt nem volt hajlandó elismerni...

- Meghalt.

- Igen.

Smythe töprengő arccal maga elé meredt. Látszott rajta, azon morfondírozik, vajon van-e valamilyen csel Yippa szavai mögött.

Én közben az öreg arcát figyeltem. Megint ugyanolyan elszánt volt az arckifejezése, mint a minap a Myenbóban.

...Készül valamire, ez nyilvánvaló. De mire? ...És főleg hogyan? ...Hiszen össze vagyunk kötözve, és Smythe az első gyanús mozdulatra ledöf bennünket... Vagy esetleg feláldozza Mike-ot, meg engem, csak hogy bosszút állhasson Smythe-on? ...Nem, ez valószínűtlen. .. De akkor mit forgat a fejében?

Yippa valószínűleg megérezte, hogy nézem, mert felém fordult. Először szólásra nyitotta a száját, de aztán rájött, hogy nem beszélhet anélkül, hogy Smythe ne hallaná. Erre alig észrevehetően mutogatni kezdett.

Először Smythe-ra és az aranykobrára, aztán rám meg a folyosóra. Fogalmam sem volt róla, mit akarhat tudatni velem.

Megvontam a vállam, mire az öreg elismételte az egész némajátékot.

Talán azt akarja mondani, hogy miután beraktuk az ezüstkobrárt a helyére próbáljak meg elmenekülni? - morfondíroztam. - De hát, hogy a fenébe? össze van kötözve a lábam, és ha csak egy gyanús mozdulatot teszek Smythe ledőf, ez nyilvánvaló. Meglehetősen tanácstalan arcot vághattam, mert Yippa bosszúsan felsohajtott.

Smythe a neszre felrezzent gondolataiból. Végigtekintett rajtunk, aztán lassan elmosolyodott.

Nyilván ő is arra a megállapításra jutott, hogy nem tudunk ártani neki, véltem, és Mike-ra sandítottam. Társam reményvesztetten viszonzta a pillantásomat.

Ami azt illeti, tényleg nem volt rózsás a helyzetünk. Mert nagyon is elképzelhetőnek tartottam, hogy Smythe az aranykobra megszerzését követően végezni akar velünk. Csak abban reménykedtem, hogy Fruggi idejében értesíti Namshart, ő pedig iderobog és kiszabadít bennünket. Ez ellen a lehetőség ellen csupán az szólt, hogy már túl közel voltunk az aranykobra megszerzéséhez. Átkozottul közel.

- Na gyerünk, mondja, hogy ki mit csináljon! - parancsolt rá Smythe Yippára.

- El kell helyezkednünk a talapzat körül magyarázta az öreg. - Aztán maga benyújtja a rácson az ezüstkobrárt, mi pedig szintén benyúlva megfogjuk. Ezután lassan odatesszük a megfelelő lyukak fölé, és ha szólok akkor óvatosan belecsúsztatjuk.

- Oké - bólintott Smythe. - Minden világos. Munkára! De az ezüstkobrárt majd Grey fogja benyújtani a rácson.

Odaadta a szobrot, és elindult a talapzat felé. Nemsokára elfoglaltuk a kijelölt helyeket. Yippa a bejáratnak háttal helyezkedett el, vele szemben Smythe állt. Mike az öreg bal-, én a jobb oldalára kerültem. Óvatosan benyújtottam az ezüstkobrárt a rácson. A többiek megfogták.

- Na vezényeljen, merre mozdítsuk! - utasította Smythe Yippát.

- Rendben - bólintott az öreg. - Mr. Grey felé! Még... még... most jó! Most egy kicsit felém! Még... na még egy kicsit! ...Jó! így jó lesz! Most nagyon lassan illesszük bele a lyukakba a büttyöket, így... most engedjük lejjebb egy picit... Most álljunk meg és várjunk.

- Mire? - tudakolta Smythe.

- El akarok mondani valamit - felelte Yippa.

- Az ráér később is.

- Nem. Most fogom elmondani.

Yippa hangja olyan határozottan csengett, hogy Smythe megadta magát.

- Jól van - morogta. - Mondja, de röviden, mert elzsibbad a kezem és elejtem ezt a nyavalyás kígyót.

- Csak nem fél? - kérdezte gúnyosan az öreg, és a szemében furcsa tüzek gyúltak. Maga, aki olyan bátran meggyilkolt egy védtelen lányt. Aztán a Kobraisten nevében olyan bátran ölte meg Mirangit és a többieket?

- Mi a francnak hozakodik most elő ezekkel? - kérdezte Smythe rosszat sejtve.

- Azért - felelte Yippa -, mert hamarosan eljön az igazság

pillanata. A Kobraisten ítélkezni fog mindannyiunk felett.

- Ne nyavalyogjon annyit, és ne próbáljon rám ijesztteni!

- Eszembe sincs. De ideje, hogy megtudja, hogy nem mondtam igazat a papokkal kapcsolatban. A valóságban egy ember is elég lett volna ahhoz, hogy betegye az ezüstkobrát a megfelelő helyre. Én viszont azt akartam, hogy maga is fogja, amikor idetesszük. Gondolom rájött, miért...

- Úristen, maga megőrült! - kiáltotta Smythe és mozdult volna, de az öreg megelőzte. Az összekötözött kezeivel villámgyorsan megragadta a bűnöző csuklóit.

Ebben a pillanatban jöttem rá, hogy mit mutogatott olyanhévvvel. Kirántottam a kezem a rács közül, éppen egy tizedmásodperccel azelőtt, hogy az ezüstkobra kicsúszott Smythe kezéből és a bütykök belenyomódtak a lyukakba.

Hangos csattanás hallatszott, ahogy a bilincsek rácsapódtak Mike, Yippa és Smythe kezeire. Aztán csikorogva bezárult az ajtó, amelyen át bejöttünk.

- Egy éve vártam erre a pillanatra - mondta Yippa kegyetlen mosollyal a kezeit kétségbeesetten ráncigáló Smythe-nak. - És biztos voltam benne, hogy előbb-utóbb el fog következni. Abban is biztos voltam, hogy a Wuei által árusított ismertető el fogják vezetni magát hozzám. Igaz, arra számítottam, hogy először eljön az előadásra és csak ott fog rájönni, hogy ismerem a kobraszobrok titkát. És persze nem gondoltam azt sem, hogy Mr. Greyék is velünk fognak jönni erre a végső útra.

Döbbenet hallgattam az öreg szavait.

...Szóval így állunk! Mi hanyatt-homlok rohantunk, hogy figyelmeztessük a veszélyre, ő meg minden szívfájdalom nélkül feláldoz bennünket, csakhogy bosszút állhasson...

- Csak azt tudnám, mi a nyavalyát mutogatott olyan buzgón, ha most megölet bennünket a kígyókkal - fakadtam ki végül.

- Azt mutogattam - fordult felém Yippa hogy amint megragadom Smythe csuklóját, maga rántsa ki a kezét a rácson.

- Hm. Sokat érek vele. így is úgy is halálra fognak marni a kígyók.

- Téved, Mr. Grey. Maguk nem fognak meghalni. Csak maradjon nyugton, amikor kinyílnak a csapóajtók.

- Persze, majd unatkozva fogom bámulni, ahogy elárasztják a kobrák a helyiséget.

- Nem fogják elárasztani.

- Micsodaaaaa?!

- Mindig csak a Kobraünnep hajnalán szoktam berakni a kígyókat a helyükre.

- Ezek szerint most üres a talapzat? - kérdeztem.

- Majdnem - válaszolta Yippa.

- Ezt hogy érti?

- Egyetlen kígyó van odabent... Xipong. És már alig várja, hogy előbújhasson.

- Jézusom! - nyögte Mike.

Yippa nem törődött vele. Smythe-ra mosolygott

- Nemsokára kinyílnak a csapóajtók mondta. - És akkor átélheti azt, amit évszázadokkal ezelőtt is átéltek azok, akik megpróbálták

ellopni az aranykobrát. Érezni fogja magán a Kobraisten bosszúját.

Smythe megborzongott, aztán vad átkozódások közepette még egy utolsó elkeseredett kísérletet tett rá, hogy kiszabadítsa a kezeit.

Összenéztünk Mike-kal, és mindketten tudtuk mire gondol a másik: ugyanúgy lehetünk mi is az áldozatok, mint Smythe. Csak a szerencsén múlik, hogy Xipong melyikünket fogja megmarni. Sőt az is lehet, hogy mindhármunkkal végezni fog, és egyedül Yippa éli túl ezt a kalandot.

Hirtelen kattánás hallatszott, majd halkán csikorogva nyílani kezdtek a csapóajtók. Smythe a zajra abbahagyta az erőlködést és mozdulatlaná dermedt, bízva benne, hogy Xipong mégsem őt választja majd.

Yippa elégedetten szemlélte a bűnöző halálra vált arcát.

- Már csak másodpercei vannak hátra mondta neki.

Smythe nem szólt semmit, csak nagyokat nyelt. A homlokáról patakokban csörgött a víz.

Mit mondjak, én sem voltam túl jó hangulatban. Feszülten füleltem, hogy tudjam, melyik csapóajtó mögül fog előbújni Xipong. Egyszer csak meghallottam a sziszegést. A Yippa és köztem elhelyezkedő csapóajtó felől jött.

- A francba! - morogtam idegesen, aztán nyomban el is hallgattam, mert megpillantottam az előbújó kígyót. A hulló dühös sziszegéssel forgatta körbe a fejét, aztán kicsusszant a talapzatból, s elindult... egyenesen felém.

Itt a vég! - villant át az agyamon, és vadul átkoztam magam, amiért egyáltalán elvállaltuk ezt az ügyet.

A kígyó pedig egyre közelebb jött. Közben tizedmásodpercre se vette le rólam a tekintetét.

...Még ötven centi... még negyven... még harminc... Úristen! Még egy másodperc és itt van!...

Hajmeresztő helyzet volt. Ráadásul a hulló a közelembbe érve kissé módosította az útirányát, így mikor mellém ért, a hátam mögé került, ezáltal még csak nem is láthattam mire készül. Mindössze a neszezését hallottam.

Lehunytam a szemem és vártam. Óráknak tűnő másodpercek teltek el így, néma mozdulatlanságban.

Hirtelen nyöszörgést hallottam bal felől. Lassan kinyitottam a szemem, és oldalra sandítottam. Aztán hangtalanul felsóhajtottam.

Xipong ugyanis ekkor már elhaladt mellettem és Smythe felé igyekezett. A bűnöző sápadtan, reszketve, üveges tekintettel bámulta a hozzá, közeledő kobrát.

- Ne...! - nyögte. - Ne...!

Xipongra azonban nem volt hatással a könyörgése. Dühös sziszegéssel siklott felé, aztán amikor kellő közelségbe ért lassan felemelkedett a földről.

Elfordítottam a fejem, és mereven a talapzat ábráira szegeztem a tekintetem. Nem akartam látni a következő másodpercek történéseit. Nem is láttam. Csupán Smythe hisztérikus sikoltozását hallottam, ahogy Xipong elvégezte a rá kirótt feladatot. Mikor percekkel később végre minden elcsendesedett, lassan Yippára néztem.

- Most mit fogunk tenni? - kérdeztem.

- A kulccsal ki tudja nyitni az ajtót - felelte az öreg. - Csak előtte el kell fordítani jobbra a mellette lévő fáklya tartóját.

- És aztán?

- Értesítse a szerzeteseket. Ők majd kiszabadítanak bennünket.

- Rendben van - bólintottam és óvatosan körülnéztem, hogy lássam merre van Xipong. Smythe nyakán pihent.

- A fenébe! - morogtam enyhén megborzongva.

- Mi a baj? - kérdezte Mike.

- Oda kellene mennem Smythe-hoz, hogy elvegyem a kését és elvágjam a köteleimet. De ott van Xipong.

- Majd idehívom - mondta Yippa magától értetődő természetességgel, és halkán sziszegni kezdett. Már nem is csodálkoztam, amikor néhány másodpercnyi „hívogatás” után a kobra lassan lecsusszant a holttest nyakából, s elindult az öreg fejé.

Odatipegtem hozzá, és megpróbáltam kihalászni zsebéből a bicskáját.

- Azért elárulhatná - vetettem oda közben Yippának -, miért ment bele, hogy levelet írjak Frugginak, ha úgyis tudta, hogy nem lesz szükségünk segítségére.

- Azért, mert nem akartam, hogy pánikba essenek, és esetleg valami meggondolatlanságot csináljanak - felelte az öreg. - Ez az ügy csak rám, meg a lányom gyilkosára tartozott, és nem akartam, hogy bárki másnak baja essen. Szerencsére minden úgy történt, ahogy elterveztem.

- És most elégedett?

- Igen, elégedett vagyok. És nem szégyellem, amit tettem, pedig tudom, hogy ez a bíróság számára súlyosbító körülmény lesz. Az életem hátralevő részét valószínűleg börtönben fogom tölteni. Pedig csak igazságot szolgáltattam.

Összenéztünk Mike-kal, és mindketten rögtön tudtuk, mire gondol a másik. Yippának nem szabad bűnhődnie, azért amit tett. Ráadásul olyan, szabadsághoz szokott ember, mint ő, nem húzná sokáig a börtönben.

- Nézze Yippa, nekem most el kell mennem. .. - mondtam az öregnek, és az időközben előkerült bicskával vadul nyiszálni kezdtem a

csuklómat szorító köteleket -, ...de azt ajánlom hallgassa meg Mike-ot, mert szerintem bizonyára akár magának mondani valami érdekeset.

- Érdekeset?

- Igen. Csak még össze kell szednie a gondolatait.

Mike-hoz fordultam.

- Először úgyis te beszélsz majd Namsharral. Utána meg szakítunk rá időt, hogy elmondd nekem, mit találtál ki.

- Rendben - bólintott társam. - Te csak igyekezz, hogy még idejében odaérj az ördög-sziklához.

- Miért, mi van ott? - tudakolta Yippa.

- Ez hosszú történet - feleltem -, most nincs időm elmesélni. A lényeg az, hogy Cora és Wuei odamentek, márpedig ott halálos veszély leselkedik rájuk.

- Cora veszélyben van? - kérdezte az öreg. - Akkor már értem miért bízta rám azt a csomagot.

- Csomagot?! - képedtem el.

- Igen. Ma reggel adta oda, és megkért, hogy vigyázzak rá.

- Nyilván fotók és magnókazetták vannak benne - mondtam, aztán az időközben szabaddá vált kezemmel átvágtam a bokámon a kötelet. - Én most rohanok, és ne haragudjon amiért nem értesítem a szerzeteseket. Namshar majd úgyis megteszi. Remélem Fruggi már odaért magához. - Ha nem, az sem baj - ingatta a fejét Yippa. - Akkor majd Tulgahan találja meg a levelet, amit maga írt.

- Tulgahan?! - meresztettem rá kétségbeesetten a szememet.

- Igen - felelte az öreg. - Tudja, általában a domboldalban szoktak edzeni esténként Batanggal, és előtte mindig beugranak hozzám.

- Úristen! - kiáltottam.

- Mi a baj? - csodálkozott Yippa.

- Csak az - feleltem -, hogy éppen Tulgahanék azok, akik el akarják kapni és meg akarják ölni Coráékat. És ha időközben sikerült elfogniuk őket, és kiszedték a lányból, hogy átadott magának egy csomagot, akkor csak imádkozhatunk, hogy ne Tulgahan találja meg a levelet.

- Miért, mi a fenét írtál benne? - kérdezte Mike.

- Azt, hogy Yippával és Smythe-tal a Kobra-szentélyben vagyunk, a következő mondat pedig az volt, hogy értesítse a rendőrséget.

- Jézusom! - hördült fel Mike. - Ha ezek kiszedik Corából, hogy odaadott egy csomagot Yippának, akkor azt fogják hinni, hogy te miattuk akartad értesíteni a rendőrséget. Márpedig akkor szétlövik a szentélyt velünk együtt.

- Szétlövik? - csodálkozott Yippa. - Mivel?

- Rakétákkal - feleltem sötét arccal. - A legkorszerűbb föld-föld rakétákkal.

Úgy rohantam az ördög-szikla felé, ahogy a lábam bírta, mert tudtam, hogy minden perc számít.

Ha valóban úgy alakulnak a dolgok, ahogy az várható, akkor Tulgahanék szívfájdalom nélkül szétlövik a szentélyt... Mike-kal és Yippával együtt! És én vagyok az egyetlen, aki ezt az egészet meg tudja akadályozni... Csak idejében odaérjek!

Időközben - jó helyi szokás szerint - rákezdett az eső. A pillanatok alatt síkossá, csúszóssá váló hegyoldal egyáltalán nem könnyítette meg a dolgomat. Kétségbeesett igyekezettel, a bokrokat és fűcsomókat kapaszkodóként használva tornásztam egyre feljebb magam, míg végül csapzottan, sárosán elértem az emelkedő végét. Kilestem a lombok közül, majd látva, hogy nem fenyeget veszély előbújtam, és gyors tempóban folytattam az utamat a tisztás felé, ahol körülbelül háromnegyed órával ezelőtt Rijkerék beszélgettek Batanggal.

Ahogy közeledtem, egyre lassabban és óvatosabban mozogtam, mert tudtam, hogy ha észrevesznek végem van. Szerencsém volt, minden baj nélkül elértem a tisztás szélét. Széthajtottam az ágakat és kikandikáltam. A sűrű esőfüggönyön keresztül először Rijkeréket és a két bandóست pillantottam meg egy magányos pálmafa mellé húzódva. Aztán némi szemlélődés után Corát és Wueit is felfedeztem. Ott ültek a fa tövében egymásnak háttal, összekötözve.

A sejtésünk első része, tehát bevált - állapítottam meg. A kérdés már csak az, hogy vajon a második részével hogy állunk. Nos, nem kellett sokáig várnom, hogy megtudjam.

- ...Körülnézzek még egyszer az öregembernél? - kérdezte Rijkertől Tulgahan.

- Felesleges - rázta a fejét a belga. - Szerintem, ha kapott ezektől valamit, akkor biztosan magával vitte a szentélybe. Hiszen nyilván azért ment oda, mert azt hiszi, hogy ott biztonságban lesz.

- Csak tudnám, hogy ezeket a Greyéket, meg Smythe-qt miért vitte

magával? - tünődött Boor.

- Lehet, hogy ők is utánunk szaglászta vélte Rijker. - Különbö teljesen mindegy. Őket is ki kell-nyírni, és kész.

- És azt, akinek az üzenetet hagyták az öregembereél? - kérdezte Batang.

- Azt is - felelte Boor. - Úgyis feljebb kell mennünk a domboldalon, hogy rálássunk a falura, onnan majd szemmel tudjuk tartani Yippa viskóját is. Aztán, ha megérkezett az, akinek Greyék üzeni akartak, szétlőjük a kalyibát az ürgével együtt.

- Helyes! - bólogatott buzgón Tulgahan. Igaz, így egy rakétával kevesebbet tudunk eladni, de fő a biztonság. Greyéket meg külön öröm lesz szétlőnöm. Az a patkány megszegyenített, és ezért meg kell hálnia.

- Csak nehogy rosszul célozz és mellé lőj! - vigyorgott Rijker. - Mert még a végén elpazarolod a rakétákat.

- Nyugi, ezzel a játékszerrel nem lehet hibázni - morogta Tulgahan.

- Akkor induljunk ;- bólintott Rijker, aztán Jansenre nézett. - Te itt maradsz és vigyázol a foglyokra.

- Miért nem öljük meg őket most? - vont a szemöldökét Tulgahan.

- Mert mégegyszer ki akarom kérdezni őket - felelte Rijker. - Jobb, ha tisztán látjuk, hogy mennyit tudnak erről az egészről a hatóságok.

- Egy szót sem fognak kiszedni belőlünk! - sziszegte dühösen Cora.

- Dehogynem - nyugtatta meg Rijker. Amint kipróbáltuk a rakétákat, elmegyünk valami jó nyugodt helyre, és ott majd rávesszük magukat, hogy beszéljenek.

- Már előre élvezem a dolgot - vigyorgott Tulgahan a lányra.

Cora villámló szemekkel nézett vissza rá, de a férfi nem törődött vele. Lehajolt és felemelt a földről egy jókora csomagot.

- Mehetünk - vetette oda Rijkeréknek, és elindult. A többiek Jansen kivételével szintén megfogták a csomagjaikat és követték.

Megvártam amíg elhagyják a tisztást, aztán hasra feküdtem, és a magas fűben kúszni kezdtem Coraék felé.

Jansenben nyilván fel sem merült, hogy lehet valaki a közelben, mert nem fárasztotta magát holmi körbetekingetéssel. Inkább leguggolt a fa tövébe és cigarettára gyújtott. Éppen háttal volt nekem, ráadásul az eső miatt a neszezésemet se hallhatta, így nem kellett attól tartanom, hogy észrevesz. Cora viszont felfigyelt a fű hullámlására, és azt gondolván, hogy egy kobra közeledik feléjük, szólásra nyitotta a száját. Gyorsan felemelkedtem egy kissé és intettem neki, hogy maradjon csendben. Néhány másodperccel később odaértem hozzájuk. Jansen mögé kúsztam és felegyenesedtem.

Csak ekkor érzékelte, hogy valami baj van. Riadtan fordult hátra, de mielőtt bármit tehetett volna egy jól irányzott ökölcsapással valósággal letaglózta.

- Szép ütés volt - suttozta elismerően Cora.

- Köszönöm - hajoltam meg könnyedén, aztán előhúztam a zsebemből Smythe kését, és nekiálltam, hogy elvágjam a köteleiket.

- Régóta van itt? - kérdezte Wuei.
- Nem - ráztam meg a fejem.
- Rijkeréket látta?
- Igen. Sőt azt is hallottam, mire készülnek. Mellesleg mindent tudok. Róluk is, meg magukról is.
- Tényleg? - csodálkozott Wuei.
- Igen - bólintottam. - Ugyanis délután körülnéztem egy kicsit magánál.
- Hm.
- Na, ne aggódjon! Mindent szépen visszatettem a helyére.
- Mellesleg, hogy került ide? - tudakolta Cora.
- Hosszú történet - legyintettem. - Majd később elmondom. Most viszont menjünk Rijkerék után, mielőtt még szétlövik a Kobra szentélyt.
- Máris - mondta Wuei -, csak előbb idekötözöm ezt a jómadarat.
Villámgyorsan odaszíjazta Jansent a fához, aztán elégedetten bólintott. - így ni! Ez már nem szökik meg.
- Akkor gyérünk a többiek után - mondtam, és választ sem várva nekiiramodtam.
Néhány pillanattal később már a vaksötét dzsungelben kapaszkodtunk felfelé a dombháton.

Nemsokára ritkulni kezdett az erdő. Itt már könnyebben tudtunk haladni, ugyanakkor óvatosabbnak is kellett lennünk, ha nem akartuk, hogy Rijkerék idejekorán észrevegyenek bennünket.

Szerencsére az eső továbbra is szakadt, s ez minket segített. Már a csúcs közelében jártunk, amikor váratlanul beszélgetést hallottunk. Intettem a mögöttem jövő Coráéknak, hogy maradjanak a helyükön, én meg elkúsztam az előttünk magasodó terebélyes bokorig és kilestem az ágak között. Csaknem felkiáltottam meglepetésemben, ahogy közvetlenül magam előtt megpillantottam az ördög-szikla hatalmas, ég felé nyúló fekete tömbjét.

Eddig eltakarták a fák, meg a bokrok, de a csúcsát valószínűleg így is észrevettem volna, ha a sötétség meg az eső nem csökkenti le annyira a látótávolságot. És persze, ha nem a felkapaszkodással meg a rejtőzködéssel lettem volna elfoglalva.

Tizedmásodpercig lenyűgözve meredtem a hatalmas sziklatömbre, aztán nyomban vissza is zökkentem a valóságba, és minden figyelmemet a kőóriás mellett álló Rijkeréknek szenteltem.

A két belga szorgalmasan magyarázta a bandósoknak a rakéták működését, végül Rijker intett Tulgahannak, hogy nekiláthatnak a kilövés előkészítésének.

Villámgyorsan visszahúzódtam, és jelbeszéddel tudattam Coráékkal, hogy mi a helyzet. Aztán intettem nekik, hogy ők jobbról támadjanak, én pedig elindultam balra. Gyors ütemben megkerültem a dombtetőt, és hátulról lopakodtam oda az Ördög-szikla tövében tanyázókhoz. Az utolsó percben érkeztem. A kilövőtávcső már Tulgahan vállán volt, s a fickó éppen odahajolt a célzószerszemet nézőkéjéhez, amikor mögém értem. Onnan, ahol állt kiválóan rá lehetett látni a falura, és tisztában voltam vele, hogy azzal a játékszerrel, ami a vállán van, tényleg a földdel egyenlővé lehet tenni a Kobra szentélyt.

...Bent pedig ott van Yippa... és Mike!

Nem maradt időm, hogy megvárjam Coráékat. Egyedül kellett akcióba lépnem. Annál is inkább, mert a Tulgahan mellett álló Rijker váratlanul hátrapillantott és észrevett.

- Hogy a francba... - hördült fel, de nem vártam meg, hogy befejezze a mondatot. Előre vágódtam, és iszonyatos erővel beletiportam a gyomrába. Rijker nyekkenve megemelkedett és a szó szoros értelmében lerepült a lejtőn. Megperdültem a tengelyem körül és egy oldalsó rúgással Batangot is utána küldtem. Aztán ledobtam magam a földre, hogy Boor ökle elsuhanjon fölöttem és elkaszáltam a fickó lábát. Nagyon nyekkenve landolt a földön, s csúszni kezdett lefelé.

Tulgahan csak most fogta fel, hogy mi történt. Ledobta a kilövőcsövet a földre és a törét előrántva nekem esett. A szúrást még sikerült háritanom, de az azt követő köríves rúgás telibe találta a bordáimat. Sziszegve oldalra görnyedtem, mire a fickó az ellenkező oldalon is megismételte a dolgot. Órjító fájdalom hasított belém, szinte megbénultam, ösztönösen ledobtam magam a földre, és oldalra gurultam, hogy időt nyerjek. Mikor felpillantottam Tulgahan épp dobásra emelte a törte.

Hirtelen sötét árny vágódott ki az egyik bokor mögül, és a bandósra rontott. Wuei volt az. Köríves rúgással billentette ki a gengsztert az egyensúlyából, aztán rávetette magát. Tulgahan viszont boszorkányos ügyességgel oldalt ugrott, és könyökütéssel valósággal letaglózta a támadóját. Wuei nyögve hanyatt esett, és leszánkázott a csúszós fűvön, pont ledöntve a lábáról az előbújó Corát.

Tulgahan arcán kegyetlen vigyor jelent meg. Felemelte a földről az imént eldobott kilövőcsövet és a vállára illesztette.

Nem tudtam, hogy hova akarja kilőni a rakétát, csak azt tudtam, hogy mindenképpen meg kell állítanom. Felpattantam, két ugrással átszeltem a köztünk lévő távolságot és páros lábban beleszálltam a térdébe.

Tulgahan felordított, és estében meghúzta a ravaszt. Óriási dördülés hallatszott és lángnyelv csapott ki a kilövőcső hátsó részén. Ösztönösen oldalra dobtam magam, és összegömbölyödve gurulni kezdtem lefelé a lejtőn. A következő pillanatban hatalmas robajjal sziklaeső indult a domboldalra, minden porcikámat

összevissza verve. Csak a szerencsének köszönhettem, hogy a nagyobb darabok elkerültek. No meg annak, hogy egy másodperccel később lebukfenceztem egy szúrós, ámde jótékonyan védelmező ágasbogas bokor aljába, amely megvédett a további sérülésektől. Azért, amikor elcsendesedett a környék és talpra kecmeregtem, meglehetősen siralmas látványt nyújtottam. Véres, sáros és csapzott voltam, s a ruhám foszlányokban lógott rólam.

Felnéztem az ördög-sziklára - szerencsére a rakéta csak a tetejéből robbantott le egy kis darabot, különben semmi esélyünk nem lett volna a túlélésre - aztán Coráék keresésére indultam. Ők is egy bokor tövében feküdtek.

Wuei megköszönhette Tulgahannak, hogy leütötte, mert így Corával együtt ők is biztonságban vészelték át a közáport - gondoltam, miközben gyengéden pofozgatni kezdtem a lányt.

- Hogy érzi magát? - kérdeztem, amikor végre magához tért és bágyadtán kinyitotta a szemét.

- Köszönöm, pocsékul - felelte erőtlen mosollyal. - Mondja mi történt?

- Tulgahan kipróbálta a rakétakilövőt. Sikerült is megrövidíteni az ördög-sziklát jó egy méterrel.

- Még jó, hogy csak azt találta el - motyogta a lány, és megpróbált talpra állni. Amikor végre sikerült a dolog, sóhajtott egyet, aztán rám nézett.

- Úristen! - suttogta elborzadva. - Úgy néz ki, mint egy felrobbantott csavargó. Mi történt magával?

- Velem? - néztem végig magamon, aztán. Lassan elmosolyodtam. - Csak a szokásos.

- Hogyhogy?

Szégyenlősen lesütöttem a szemem.

- Tudja... ööö... beestem egy bokorba.

Hajnalodott. Az Ördög-szikla mögül már előbukkant a nap, s óvatosan kúszó fényalábokkal benyomult a kertbe, hogy aztán egy óra múlva teljesen átvegye az uralmat az addigra végképp összezsugorodó árnyékóriások felett.

Kiléptünk a kezelőépületből, behunyorogtunk a sárgán izzó fénykorongba, aztán fáradt léptekkel a főépülethez bandukoltunk.

A terasz még kihalt volt, csupán egyetlen asztalnál ültek. Természetesen Fruggi és a lányok voltak azok. Ők ugyanis a

többiekkel ellentétben nem elégedtek meg Namshar rövid bejelentésével, miszerint a Kobraistent, azaz Smythe-ot halálos baleset érte, hanem izgatottan várták, hogy előkerüljünk, és elmondjuk a teljes igazságot.

Amikor megláttak bennünket felugrottak, s elénk siettek.

- Ó, Tony! - ugrott a nyakamba felszabadult mosollyal Angié. - Már úgy aggódtunk értetek.

- De amint látjátok itt vagyunk teljes életnagyságban - nevettem rá.

- Na igen - komolyodott el -, de amikor olyan nagy sebbel-lobbal beszaladtatok a kezelőépületbe, először azt hittük, hogy titeket is megmárt valamilyen kígyó és most az ellenszerért siettek.

- Én ugyan megpróbáltam nyugtatgatni a hölgyeket - kapcsolódott be a beszélgetésbe vidoran Fruggi. - Mondtam, hogy akit megmárt a kígyó, az nem szedi úgy a virgácsát, mint maguk, de nem tudtam igazán meggyőzni őket. Csak akkor kezdtek lassabban venni a levegőt, amikor előcsámpázott Namshar és benyögte, hogy maguk élnek és virulnak, csak ennek az O'Neillnek a kihallgatásánál segédkeznek.

- így is volt - mosolyodtam el.

- Na, és sikerült kiszedni valamit az ürgéből? Mert amikor én utoljára láttam, nem volt túl beszédes kedvében.

- Hát nagy szerencséje volt, hogy megúsza - felelte helyettem Mike. - Ha egy pár perccel később találkozunk össze tegnap este, akkor minden valószínűség szerint már csak a jó isten tudott volna beszélni vele. De lehet, hogy a lábát így is amputálni kell.

- Szegény ember! - suttozta Angié.

- Na, annyira azért nem kell sajnálni! - ingattam a fejem. - Nem éppen a ma született bárány.

- Ezt hogy érted? - csodálkozott Angié.

- Rögtön el fogok mondani mindent...

- Nagyon helyes! - vágott közbe lelkesen a kis köpcös. - Igaz én már tudok néhány dolgot, de még többet nem értek, például azt, hogy...

- Azonnal Mr. Fruggi, azonnal - emeltem fel megadóan a kezem. - Csak előbb üljünk le, mert kissé el vagyunk tikkadva. Arról nem is beszélve, hogy némi ellenszérumra azért nekünk is szükségünk lenne.

- Ellenszérumra? - kérdezte riadtan Jennifer.

- Igen - bólintottam, aztán lassan elvigyorodtam: - Szomjhalál ellenire.

Néhány perccel később már a teraszon ültünk, és a sörösdobozokat bontogattuk. Mikor a második „dózis”-t is „biztonságba helyeztem”, végre elég erősnek éreztem magam ahhoz, hogy hozzáfogjak az elmúlt napok alatt történt, titokzatos események magyarázatához.

- Nos - kezdtem -, mindenekelőtt le kell szögeznünk, hogy mindaz, ami itt az elmúlt napokban történt, nem most kezdődött, hanem jóval régebben. Először nézzük talán a „Kobraisten bosszúját”. Ennek az előzményei több, mint egy évvel ezelőttre nyúlnak vissza. Smythe ugyanis már ekkor meg akarta szerezni az aranykobrát...

- Az aranykobrát? - meresztett nagy szemeket Angié.

- Igen.

- De hát... ennek semmi értelme. Úgy értem, mi köze lehet a mostani gyilkosságainak ahhoz, hogy esetleg egy évvel ezelőtt meg akarta szerezni az aranykobrát?

- Hát igen - ismertem el -, látszatra semmi összefüggés nincs a dolgok között. Ezért is volt olyan nehéz összeilleszteni az egyes mozaikokat. Szerencsére azonban időközben mindenki elmondta, amit tud, így végre teljes a kép. Mellesleg ezért kellett O'Neillt is kihallgatni.

- Miért, neki mi köze volt Smythe-hoz? tudakolta Angie.

- Amint odaérek, el fogom mondani, de ahhoz, hogy minden világos és érthető legyen, a legelején kell kezdeni.

- Rendben - egyezett bele Angie -, akkor kezd a legelején.

- Helyes - bólintottam. - Menjünk tehát vissza az időben úgy tizenhárom hónappal.

Ugyanis ekkortájt olvasta Smythe valamilyen magazinban, hogy van Burmában egy Tohang nevű kisváros, ahol a helyi szentélyben igen értékes arany szobrocska található: a „Kobraisten” szobra. Az is le volt írva a cikkben, hogy a szobrocskának párja is van, amit a Mandalayi Néprajzi Múzeumban őriznek, s hogy a szoborpár együtt akár több millió dollárt is megérne a gyűjtők számára. Smythe-ban

- aki valójában profi bűnöző, és sohasem volt semmiféle modellügynöksége sehol - nyomban megszületett az ötlet: el kell lopni a két szobrot, s együtt eladni valakinek. Ezzel az elhatározással olvasta tovább a híradást. Amelyből többek között az is kiderült, hogy az aranykobrát évente csupán egy hétig láthatják az érdeklődők, a Kobraisten ünnepén, egyébként ember által teljesen hozzáférhetetlen helyen van, s az is, hogy ez az ünnep néhány nap múlva kezdődik. Smythe nem akarta elszalasztani az alkalmat, nyomban repülőre ült, s ide utazott, úgy gondolván, gyerekjáték lesz elemelni az alig harminc centiméteres szobrocskát, valami rozzant kolostorból.

- Akkor bizonyára jó nagyot koppant az ürge - vélte Fruggi.

- Így igaz - bólintottam. - Amikor megtudta, hogy a „Kobraisten”-t valódi kobrák őrzik, kis híján letett a tervéről. De aztán mégiscsak felülkerekedett benne a kapzsiság, s nekiállt kinyomozni, miként lehetne kiiktatni az „élő” védelmet, így jutott el Yippa lányához.

- Yippa lányához? - csodálkozott Jennifer. - Hát van neki?

- Már nincs - mondtam csendesen. Smythe megölte.

- Úristen! És...mikor?

- Egy éve.

- De hát... miért?

- Azért, mert a lány tagja volt a kobraünnepséget szervező bizottságnak, és Smythe azt hitte, hogy ebből kifolyólag tudja a védelem kiiktatásának módját. Éppen ezért a Kobraünnep utolsó éjszakáján, amikor a lány a szentélyből nem hazafelé indult, hanem az ördög-sziklához, követte, aztán egy bokros helyen rátámadt, és megpróbálta kicsikarni belőle a titkot. A lány azonban nem árulta el, nem is árulhatott el neki semmit, mivel ő sem tudott többet a dologról, mint az átlagos tohangyi lakos. Smythe viszont nem hitt neki, és kést rántott, hogy ezzel bírja jobb belátásra. Szegény lány végső kétségbeesésében szembeszállt vele, és ekkor dulakodás közben Smythe halálosan megsebesítette. A megszuirt lány fájdalmasan felsikoltott, mire a közelben bóklászó Yippa, meghallva lánya hangját, szélvészféleg száguldott a helyszínre.

Smythe persze megijedt a sötétből váratlanul előrontó árnyalak láttán. Sarkon perdült, és menekülni kezdett. Futott, ahogy csak a lába bírta, egészen addig, amíg meg nem botlott, s bele nem zuhant egy tüskés, ágas-bogas bokorba. Persze rögtön megpróbált talpra ugrani, de a zakója úgy beleakadt a tüskékbe, hogy képtelen volt rá. Erre letépte magáról a mozgást akadályozó ruhadarabot, s anélkül rohant tovább. Nem is sejtette, hogy ezzel a cselekedetével megásta a saját sírját.

- Ezt nem értem - rázta a fejét Angié. - Hiszen Namshar azt mondta, hogy baleset érte, maga viszont arra céloz, hogy... hogy Yippa állt bosszút rajta.

- Namshar nem tud mindent - feleltem, majd rövid hallgatás után hozzátettem: - És nem is kell mindent tudnia. Értjük egymást?

Angie rám nézett, aztán lassan bólintott.

- Azt hiszem, igen.

- Helyes. Akkor térjünk vissza oda, hogy Smythe zakótlanul bár, de teljes épségben elérte a város szélét. A gazembernek itt már nem

volt mitől tartania. Biztos volt benne, hogy a sötétben nemcsak ő nem látta rendesen a váratlanul felbukkanó ismeretlent, de az sem őt, a cipőnyomait elmossa az eső, a világos színű nyári zakó pedig szintén nem lehet árulója, hisz minden második itt tartózkodó turistának van ilyen, így tehát a legteljesebb nyugalommal hazament és lefeküdt, majd a másnap reggeli géppel hazarepült és nekiállt kitervelni az arany-, na meg persze az ezüstkobra megszerzését. Arról természetesen fogalma sem volt, hogy az áldozata éppen Yippa lánya. Honnan is tudta volna, hiszen a lány nem Yippával lakott, nem is igen mutatkoztak együtt napközben, s nem is beszéltek erről. Persze ez nem azért volt, mert szégyelltek egymást, csak a munkájuk napközben nem engedte, hogy együtt legyenek, beszélni meg minek is beszéltek volna róla. Az itt élők úgyis tudták, az ideérkezőket meg úgysem érdekelte volna. Kivéve persze Smythe-ot. Ha ő előbb értesül a dologról, valószínűleg másként alakul minden. Ő azonban csak tegnap este tudta meg az igazságot.

Hallgattam egy darabig aztán folytattam:

- Yippa viszont már a lánya halálát követő percekben nekilátott, hogy előkészítse a bosszúját, csapdát állítva a gyilkosnak.

- Hogy a nyavalyába? - kotyogott közbe Fruggi. - Ha egyszer csorikámnak fogalma sem volt róla, hogy kit és hol keressen...

- A dolog azért nem volt ennyire reménytelen - magyaráztam. - Yippának ugyanis rendelkezésére állt néhány információ.

- Információ???

- Igen. Először is a lányának azon szavai, amelyeket a halála előtt még el tudott rebegni neki, s amelyekből kiderült, hogy a gyilkos az aranykobrárt akarta megszerezni, illetve a szobor védelmének kiiktatását akarta megtudni. Másodszor Yippa, amikor a lánya meghalt, nyomban dühödten a gyilkos után vetette magát, és megtalálta a zakóját.

- Na és? - vont a szemöldökét Fruggi. - Hiszen már megegyeztünk, hogy abból lehetetlen volt kideríteni, ki volt a gyilkos.

- Ez igaz - ismertem el. - Csakhogy Yippának még azelőtt sikerült megtalálnia a zakót, mielőtt az nagyon megázhatott volna.

- És?

- Nem tudom, hallott-e már Mr. Fruggi a szagkonzervációról?

- He? - pislogott rám csodálkozva a kis köpcös.

Elmosolyodtam.

- Úgy tűnik nem. Nos, akkor el kell mondjam, hogy nem csak az ujj- vagy lábnyomatokat lehet konzerválni, de a szagokat is. Volt már olyan gyilkossági ügy, ahol a tettest öt év múlva leplezték le a helyszínen hagyott fél pár cipőjének szaga alapján.

- Akkor nem semmi lábszaga lehetett az ürgének - vélte Fruggi.

- A szagkonzervációnál - magyaráztam visszafojtva kitörni készülő nevetésemet -, nem okvetlenül szükséges, hogy a rendelkezésre álló illatanyag nagyon erős legyen. A lényeg azon van, hogy a hely ahová zárják, az illatanyagot tartalmazó tárgyat, tökéletesen zárt legyen. Mondjuk nagyobb üvegedény leviaszolt tetővel. Ha ez megvan, akkor már csak valamilyen nagyon jó szimatú állatra van szükség, hogy a bizonyítási eljárás során a szagminta alapján

kiválassza a gyanúsítottak közül a tettest.

- Nyilván kutyára - vélte Jennifer.

- A rendőrségen valóban kutyát használnak ilyen célra - bólintottam. - Yippa azonban, mint tudjuk nem kutyákkal foglalkozik.

- Csak nem azt akarja mondani - hüledezett Fruggi -, hogy a kis muksó kobrával akarta körbeszimatoltatni a gyanús ürgéket?

- De igen.

- Jézus!

- Én csak azt nem értem - szólt közbe Angie -, hogy hogyan akarta mindezt véghezvinni. Úgy értem, honnan tudta, hogy a lánya gyilkosa egyszer majd visszatér ide?

- Nem tudta, inkább csak remélte, hogy a tettes vissza fog jönni, és újból megpróbálja megszerezni az aranykobrát - feleltem. Mindenesetre ettől fogva esténként mindig betért a Myenbóba és átlapozta az ott lévő újságokat. Rendőrségi híradásra várt. Azt szerette volna, ha egyszer csak arról számolnak be az újságok, hogy ismeretlen tettesek betörték a Mandalayi Néprajzi Múzeumba.

- Miért? - vont a szemöldökét Angie.

- Én már tudom! - vigyorgott büszkén Fruggi. - Mert nyilván abból indult ki, hogy a tettes legközelebb már csak az ezüstkobrával akar visszajönni.

- Nagyon jól látja a dolgot - dicsértem meg. - Yippa arra számított, hogy a lánya gyilkosa, miután nem sikerült semmiféle titkot megtudnia, először megkísérli megszerezni az ezüstkobrát, aztán idehozza, és a talpán lévő bütykökből, meg a talapzaton elhelyezkedő lyukak helyzetéből próbálja meg kiokoskodni, hogy hova kell beillesztenie, hogy megkaparinthassa az aranykobrát.

Az öreg tehát bújta az újságokat, és néhány nappal ezelőtt felvillanyozva fedezte fel az egyikben az olyannyira áhított híradást. Igaz a kérdéses cikkben nem írták le az ellopott tárgyakat csupán annyit közöltek, hogy ismeretlen tettesek betörték a múzeum egyik pinceraktárába, és elvittek néhány, szerencsére meglehetősen értéktelen tárgyat.

- De hát ez nem volt igaz! - háborgott Jennifer.

- A múzeum szempontjából igen - érveltem. - Hiszen az ezüstkobra önmagában szinte alig ér valamit, akárcsak a többi apró műtárgy, amit O'Neillék elvittek.

- Kicsodák?! - meresztett nagy szemeket Angie.

- O'Neillék - ismételtem meg. - Ugyanis eredetileg az ír, Ruzzatiék, és Bonnerék mindnyájan Smythe bűntársai voltak.

- Hihetetlen!

- Tudom. Még az ő számukra is az volt.

- Hogyhogy?!

- Úgy, hogy személyesen egyikük sem ismerte Smythe-ot.

- Akkor meg hogyan lehettek a bűntársai?

- A dolog a következőképpen történt: Smythe, miután megfelelőképpen tájékozódott az ezüstkobra dolgában, először vevőt keresett az ellopandó műtárgyakra, majd amikor ezt Mirangi személyében meg is találta...

- Mirangi? - csodálkozott Jennifer. - Akkor ő ezek szerint azért utazott ide, hogy átvegye Smythe-tól a kobraszobrokat?

- Nem... Bár eredetileg így volt eltervezve. Smythe ugyanis megegyezett vele, hogy kétmillió dollárért leszállítja neki a kobrákat. Ezenkívül természetesen abban is megállapodtak, hogy hol bonyolítják le az üzletet. Smythe hosszas rábeszélésére Mirangi beleegyezett, hogy a tranzakcióra itt Tohangban, a Kobra-szanatóriumban kerüljön sor.

- De hát miért volt ez olyan fontos Smythe-nak? - tudakolta Jennifer.

- Azért, mert a legkisebb kockázatot sem akarta vállalni - feleltem. - A fickó egyébként a-következő, roppant rafinált tervet agyalta ki: ellopatja valakikkel az ezüstkobrákat, ideszállíttatja, itt Mirangival előre kifizettet kétszázézer dollárt és azt odaadja a rablóknak, majd búcsút int nekik, az ezüstkobra segítségével megszerzi az aranykobrákat, aztán átadja a szoborpárt Miranginak, a fennmaradt egymilliónyolcszázézer dollárért.

- Akkor ezek szerint, mint megbízó, lépett fel O'Neilléssel szemben - állapította meg Angie.

- Úgy van - erősítettem meg. - Előzőleg tájékozódott a Mandalayi alvilágban, aztán közvetítők útján összetoborozta az ötösfogatot, és megbízta őket az ezüstkobra, és még néhány más teljesen értéktelen tárgy ellopásával. Ez utóbbiakra természetesen azért volt szükség, hogy mindenki azt higgye, dilettánsok műve a rablás, és ne is foglalkozzanak különösebben az eltűnt dolgokkal.

- Én csak azt nem értem - morfondírozott félhangosan Jennifer -, hogyan tudta mindvégig eltitkolni a személyazonosságát O'Neilék előtt.

- Pedig nem olyan bonyolult a dolog - mosolyodtam el. - Jókora napszemüveg, homlokba húzott panamakalap, esetleg nyaksál, és máris bárki az ismeretlenség homályába tud burkolózni, különösen, ha mindig sötétben találkozik a partnerekkel. Smythe-nak azonban még ez sem volt elég. O'Neill elmondta, hogy a fickó kikötötte, egyikük sem láthatja az arcát, különben eláll az üzlettől.

- És nem furdulta az oldalukat a kíváncsiság, hogy ki a nyavalya ez a titokzatos krampusz? - csodálkozott Fruggi.

- Dehogynem - feleltem. - Csak hát ezzel Srnythe is tisztában volt, s nemigen adott esélyt rá, hogy leleplezzék. Róla nem is sikerült semmit kideríteniük... Mirangihoz viszont el tudtak jutni rajta keresztül.

- Mirangihoz?

- Igen. Ugyanis a rablás előtti este, amikor az utolsó megbeszélést követően Smythe távozott a találkájukról, Mammola követte. Amolyan halvány próbálkozás volt ez a kvintett részéről, hogy valamit azért mégis megtudjanak a megbízójukról. Az olasz tehát Smythe után eredt, s nem tévesztette szem elől egészen addig a telefonfülkéig, ahonnan emez felhívta Mirangit. Mammola szerencséjére vagy inkább balszerencséjére közel tudott húzódni a fülkéhez, s így még Smythe suttogása ellenére is sikerült kihallgatnia annak szavait, amelyből kiderült, hogy valójában mekkora pénzt is ér az ezüstkobra a Tohangban lévő párjával együtt.

Mammola ezután már nem is törődött Smythe-tal, hanem amint az kilépett a fülkéből és távozott, feltárcsázta az előzőleg bölcs

előrelátással felírt számot. A vonal túlsó végén egy előkelő bár jelentkezett. Mammola, mivel a kérdéses személy nevét nem tudta, azt az urat kérte a készülékhez, aki az imént telefonált. Néhány pillanattal később már Prakar Mirangival beszélt. Az olasz, Smytheot kihallgatva úgy vélte, épp eleget tud ahhoz, hogy titokzatos megbízójukat megkerülve ő maga üsse nyélbe társai segítségével az üzletet. Meg is egyezett a szobrokra betegesen áhítózó Mirangival, még alá is ment a Smythe által kitűzött árnak kerek félmillió dollárral. Mirangi persze nyomban ráállt a dologra, hisz neki mindegy volt kinek fizet, pláne ha ötszázezer dollárral kevesebbjébe kerül az üzlet, így tehát mindkét fél elégedetten tette le a kagylót a beszélgetés végeztével.

Hogy Mirangi mit csinált ezt követően azt nem tudom, talán ivott egyet a szerencsés fordulat örömeire, Mammola azonban O'Neill elmondása szerint hozzájuk robogott, s elújságolta a jó hírt. Ezután érthetően jóval vidámabban készültek a rablásra. Na meg persze Smythe megölésére... Mert az őket jól ismerő és esetleg kellemetlenkedni szándékozó fickó kinyírása ekkor már nem is képezhette vita tárgyát. Az akcióra a sikeres rablást követő órákban rögtön lehetőség is nyílt, mert az előzetes megbeszélés szerint ekkor megegyeszer találkoztak, hogy megbeszéljék a szobor, illetve a pénz átadás-átvételét.

A randevúra késő este egy kilátóban került sor. Smythe teljesen gyanútlan volt, s már éppen vázolni akarta az elképzeléseit, amikor O'Neillék fegyvert rántottak, és tüzet nyitottak rá. Az áldozatjelöltnek óriási szerencséje volt, mert a lövedékek közül csak három találta el, s azok is inkább csak súrolták, a reflexei meg kitűnően működtek. A másodperc töredéke alatt átdobta magát a kilátóterasz korlátján, s lehuppanva a domboldal puha talajára begurult a sűrűbe. O'Neillék persze nem hagyták volna annyiban a dolgot, de az éjszakai sötét, valamint a lövések zajára összecsendülő járókelők meggátolták őket abban, hogy bevégezzék a „munkát”. Bár gyanítom, a dologban az is közrejátszott, hogy meg voltak róla győződve, a közel tucatnyi lövés, amit a napszemüvegesre leadtak, éppén elég volt.

- Hát mégsem volt elég - dünnyögte.

- Nem bizony! Smythe sérülései jelentéktelenek voltak. És mivel nem volt buta gyerek, a kilátótól nyomban telefonálni ment, hogy megszondázza Mirangit tudott-e az ellene készülő merényletről. Amikor aztán kiderült, hogy az üzletember már nem kívánja tőle megvásárolni a kobrákat minden világossá vált a számára. Ettől kezdve már nem csupán O'Neilléken akart bosszút állni, hanem Mirangin is, amiért az a háta mögött megegyezett az írekkel.

Emellett természetesen a kétmillió dollár megszerzéséről sem mondott le, csupán a leendő üzletfél személyén kívánt változtatni. Mindehhez azonban először is meg kellett szereznie az ezüst- és az aranykobrákat.

- Hát jó sok dolgot akart egyszerre a hapsi - jegyezte meg Fruggi.

- És kis híján minden sikerült is neki bólintottam majd hozzátettem: - Mindezt annak az agyafúrtságnak köszönhetően, amellyel egy istenre terelte a gyilkosságok elkövetésének gyanúját. Ráadásul a dolog nem is igényelt különösebb

erőfeszítést. Mindössze kobramérget kellett szereznie, amibe aztán a gyilkosságok előtt mindig belemártotta a bicskájának megbütykölt villarészét, s azzal szúrva meg az áldozatot tökéletesen tudta utánozni Mang harapását. Érthető, hogy itt Tohangban nem is gondolhattak másra az emberek, mint hogy a Kobraisten végzett az áldozattal. Csupán O'Neillék voltak azok, akik szinte a kezdet kezdetétől sejtették, hogy a volt megbízójuk a tettes.

- De ők se mentek sokra a felfedezésükkel - vette át a szót az eddig hallgató Mike -, hiszen sem a nevét nem tudták, sem az arcát nem ismerték. És még a gyanújukat sem mondhatták el senkinek, hiszen akkor azzal kellett volna kezdeniük a történetet, hogy ők voltak azok, akik betörték a Mandalayi Néprajzi Múzeumba. Ez pedig nemigen illett volna össze azzal az itt kiötlött tervükkel, hogy megszerzik az aranykobrát, aztán, a megölt Mirangi helyett valaki mástól kasszírozzák be érte a pénzt.

- Persze - tettem hozzá -, ők még csak ekkor szembesültek azzal a kellemetlen ténnyel, hogy az aranykobrát nem olyan egyszerű elemelni... De a szoborpárért remélt pénz túl sok volt ahhoz, hogy ne próbálkozzanak meg a rablással.

- Én mindent értek - szólt közbe Jennifer -, csak azt nem, hogyan tudta megölni Smythe Mirangit? Hiszen Mirangi nyilván találkozott vele személyesen, és ha egyszer tudta, hogy itt van...

- De nem tudta - ráztam, meg a fejem. Smythe ugyanis tisztában volt vele, hogy egész tervének a kudarcát jelentheti, ha Mirangi meglátja és szóba elegyedik vele, vagy netán ijedten magyarázkodni kezd neki mások előtt. Arról nem is beszélve, hogy esetleg kapcsolatba lép O'Neillékkal, s közli velük a fejleményeket, akik erre nyilván nyomban megérdeklődnék a személyleírását. Nem, Smythe ezt nem kockáztathatta. Azért is utazott ide, amilyen gyorsan csak tudott, nehogy véletlenül egy repülőgépen jöjjenek az üzletemberrel, mert egy kis gépen sem elbújni, sem gyilkolni nem könnyű. Mint később aztán kiderült, az igyekezete ezúttal felesleges volt, ugyanis mind Mirangi, mind O'Neillék tartották magukat a még vele megbeszélte időpontokhoz, vagyis az üzletember a rablás után két nappal, a rablók pedig O'Neill kivételével hárommal utaztak ide.

- És az ír miért jött külön? - kérdezte Jennifer.

- Azért - feleltem -, mert az ezüstkobrát nem merték repülővel szállítani, ugyanis féltek, hogy a reptéri ellenőrzésnél lebuknak, így aztán O'Neill autóval jött, s ő hozta a szobrot.

- És a többiek megbíztak benne?

- Persze, miért ne? Hisz az ezüstkobra önmagában nem sokat ért, tehát O'Neillnek nem volt érdeke, hogy lelépjen vele. Mellesleg az ő külön érkezése biztonsági célokat is szolgált ugyanúgy, mint az, hogy a társaság három részre bomlott, s úgy tettek, mintha nem ismernék egymást.

Mivel kiszáradt a torkom, bekaptam egy dinnyekockát az asztalon levő gyümölcssalátás tányérról, aztán folytattam:

- Most pedig nézzük Mirangi megérkezését. A gép, akárcsak a miénk, késő este szállt le. Az üzletember a többiekkel együtt beült a buszba, majd ideérve betette a széfbe a másfél milliót tartalmazó táskát, aztán egy-két italt követően aludni tért.

- Én biztos nem tudtam volna nyugodtan szunyálni - kotyogott közbe Fruggi. - Másfél millcsi a táskában! Nem is értem, hogy volt bátorsága egy szimpla táskában magával hozni.

- Mirangi üzletember volt, Mr. Fruggi magyaráztam -, és mint ilyen nem először vitt magával diplomatatáskában ennyi pénzt. Másrészt ennél a tranzakciónál nem elsősorban a bátorság vagy a félelem dominált, hanem a szobrok utáni beteges vágyakozása. És mivel Smythe, majd később O'Neillék is kikötötték, hogy az üzletet itt kell nyélbe ütni, tanúk nélkül, Mirangi kénytelen-kelletlen belement a dologba:

- Aha!

- Igen... Ott tartottam, hogy Mirangi aludni tért. Smythe persze ekkor már tudta, hogy itt van, hisz minden egyes csoport érkezését árgus szemmel figyelte a szobája ablakából, bár még nem lépett akcióba. Csak jóval később hagyta el a szobáját, amikor már biztos lehetett benne, hogy leendő áldozata alszik. Mivel előző nap belelesett az előjegyzéseket tartalmazó füzetbe, keresgélne sem kellett Mirangi szobáját. Egyenesen odament, álkulccsal hangtalanul kinyitotta az ajtót, majd megszúrta az alvó férfit az előkészített szerszámmal. Aztán mellé dobta az előzőleg beszerzett, levedlett kígyóbőrt, s ahogyan jött, távozott, másokra bízva a holttest megtalálását.

Abbahagyta a beszédet, hogy némileg rendezem a gondolataimat, aztán folytattam.

Most pedig hagyjuk egy kicsit Smythe-ot, és nézzünk körül azok között, akik szintén akkor este érkeztek, amikor Mirangi.

- Miért? - vont fel a szemöldökét Angie.

- Azért, mert voltak közöttük még mások is, akik nem csupán pihenni jöttek ide - feleltem. - Kezdjük talán Corával, aki ugye jósnak, asztrológusnak, parafenoménnak adta ki magát. Nos, bármilyen hihetetlen is, ő valójában a burmai rendőrség őrnagya...

- Micsodaaa?! - hördült fel Fruggi. - Ez a bombázó csaj?!

- Bizony, Mr. Fruggi - mosolyodtam el. Cora a rendőrség egyik speciális egységének tagja. És nem is akármilyen tagja, mert különben nem Őt küldték volna ide segítségül.

- Segítségül? Kinek?

- Wueinek.

- Hogy...?!

- Igen Wueinek. De, hogy a dolog érthetőbb legyen, ezt is célszerűbb lesz az elején kezdenem. A történet pár hónappal ezelőtt kezdődött, amikor is az indiai bűnüldöző szervek lecsaptak egy fanatikus szervezet titkos fegyverraktárára, s ott nagyobb mennyiségű thaiföldi fegyvert is találtak. Kézenfekvőnek látszott, hogy ezeket a fegyvereket Burmán keresztül csempészik be Hátsó-Indiába, ezért a indiai hatóságok felvették a kapcsolatot a burmaiakkal, hogy nézzenek utána a dolognak. A burmaiak munkához láttak, és nemsokára sikerült kideríteniük, hogy a fegyvereket valóban az országon keresztül csempészték Indiába. Sőt azt is kinyomozták, hogy a fegyvercsempészek főhadiszállása Tohang. A felgöngyölítés érdekében egyik legkiválóbb emberüket küldték a helyszínre, Shi Wueit. Persze sem az ő, sem Cora neve nem valódi, de mi most már maradjunk ezeknél. Nos, Wuei természetesen nem volt

vak, csupán az álcázás érdekében játszotta el ezt a szerepet. És ezért is adta ki magát a nemrégiben elhunyt öregasszony rokonának is. A tohangiak befogadták a nyomorult nincstelent, Wuei pedig szorgalmasan gyűjtögette az információkat, különösen azután, hogy megtudta kik a banda tohang-i tagjai.

- Na és kik azok?

- Batang és Tulgahan.

- A két bandós?

- Igen. Reggel óta már mindketten őrizetben vannak, a bűntársaikkal Rijkerékkal együtt. Mert a sportos bangkoki üzletemberek a valóságban nem holmi sáskakonzervek exportjából éltek, hanem fegyvercsempészetből. A mostani kis regeneráló kúrájukra sem üres kézzel jöttek, két vállra vehető rakétakilövő és tizenkét rakéta volt a pakkjukban. A kisméretű, ám a legmodernebb csúcstechnológiát képviselő játékszer három kilométeres távolságból is a földdel tette volna egyenlővé például ezt az épületet.

- A tizenkét rakéta elég lett volna egész Tohangnak - tette hozzá Mike.

- Jézus! - hüledezett Fruggi, aztán szapora pislogások közepette megkérdezte: - Csak nem akarták lerombolni a várost?

- Azt nem - feleltem. - Mindössze a Kobra-szentélyt.

- De miért?

- Erről majd később. Most egyelőre még csak ott tartunk, hogy Wueinek sikerült néhány értékes információt beszereznie. Ezek közül a legnagyobb horderejű a következő szállítmány érkezésének időpontjára vonatkozó volt. Amikor az ezredes - ez Wuei rendfokozata - megtudta, hogy az átadás-átvételre a Kobraünnep idején kerül sor, nyomban üzent a feletteseinek, és erősítést kért. Ők pedig Corát küldték, aki hasonló ügyekben már nem egyszer bizonyította rátermettségét. Neki a parafenomén, jós, stb. foglalkozást találták ki. Az őrnagy tökéletesen játszotta a szerepét, s csaknem mindvégig sikerült mindenkit megtéveszteni.

Újabb dinnyekockát kaptam be, majd miután egy kiwikarikát is utána küldtem, folytattam az események ismertetését.

- Corán, Mirangin és O'Neillen kívül is érkeztek még az este folyamán számunkra is érdekes személyiségek, nevezetesen Rijkerék. A négy belga - szintén a reptéri ellenőrzést elkerülendő - busszal tette meg az utat idáig. Hogy a határon miként hozták át a rakétákat, az egyelőre még nem ismeretes, de a mi szempontunkból nem is lényeges. Coráék majd nyilván ezt is kiderítik. Nekünk azonban egyelőre csak a megérkezésük ténye fontos.

- És az miért? - tudakolta Jennifer.

- Azért, mert az, hogy Mirangi halálának napján érkeztek, őket is gyanúsítottakká tette. Csak úgy mint Corát vagy O'Neillt. Bonnerék és Ruzziatiék ebből a szempontból már kívül estek az érdeklődési körünkön, hiszen ők a másnap délelőtti repülőgéppel jöttek, tehát nem lehettek Mirangi gyilkosai.

Most pedig térjünk rá a mi ideérkezésünkön történetekre. Ekkor ugyanis már javában pörögtek az események. Rijkerék felvették a kapcsolatot Tulgahanékkal, igaz biztonsági okokból egyelőre csupán néhány szót váltottak egymással. Cora szintén

hasznos módon Wueijel lépett érintkezésbe, O'Neill pedig már körbe is szimatolta a Kobraszentélyt, sőt már Yippa ismertetőjéből is vásárolt.

- Miféle ismertetőből? - vonta fel a szemöldökét Angie.

- Hát Xuang Proth naplójának részletéből - feleltem. - Ugyanis azt a részletet valójában Yippa írta ki egy réges-régi naplóból.

- De hát miért?

- Mert azon keresztül akart eljutni a lánya gyilkosához.

- Ezt nem értem.

- Pedig egyszerű. Yippa abból indult ki, hogy az illető az idei Kobraünnepen ismét megpróbálja megszerezni az aranykobrát. Az ezüstkobra elrablása is ebbe az irányba mutatott. Persze Yippa nem tudhatta, hogy a rablásban Smythe-nak társai is voltak, de szerintem ha tudja, se izgatta volna különösebben a dolog. Ő nem a bandával akart leszámolni, hanem a lánya gyilkosával. A megtalálásához pedig azért volt szükség a naplórészletre, mert Yippa biztos volt benne, hogy ezüstkobra ide vagy oda, az ismeretlen minden lehetséges eszközt megragad, hogy megkönnyítse a saját dolgát. Ezért lett beleírva a „naplórészlet-be, hogy aki teljes egészében meg akarja ismerni Mang titkát, az további információkért forduljon az árushoz. Az öreg meg volt róla győződve, hogy ennek olvastán az aranykobrára pályázó hanyatt-homlok rohanni fog Wueihez, és jelentkezni fog azok közé, akik többet akarnak tudni Xuang Proth naplójáról.

- De hát Smythe-on kívül még sokan jelentkeztek mások is - tamáskodott Angie.

- Ez igaz - bólintottam. - De ő is köztük volt, és Yippa számára egyelőre elég volt ennyi.

- Én csak azt nem értem - szólt közbe Jennifer -, hogy miért kellett az ismertető árusításával másvalakit megbízni. Miért nem csinálta ezt Yippa saját maga?

- Azért - válaszoltam -, mert gyanította, hogy néhányan érdeklődni fognak az árustól a napló birtokosáról, és ő nem felelhette volna azt, hogy fogalma sincs ki az illető. Egyrészt, mert születése óta itt élt a faluban, tehát mindenkit ismert, másrészt, mert neki Wueijel ellentétben látnia kellett, hogy ki bízta meg az árusítással.

- De hát Wuei is látta - vetette ellen Angie.

- Igen, csak hogy ezt Yippa nem tudta. Wuei pedig hiába tudta, nem mondhatta el, hisz azzal leleplezte volna saját magát.

- Na és hogy akarta Yippa kiválasztani a listán lévők közül a gyilkost? - tudakolta Fruggi.

- Először úgy tervezte, hogy elviszi magához az érdeklődőket, aztán egy óvatlan pillanatban szabadon engedi az előzőleg Smythe zakójával összezárt és feldühített Xipongot, hogy az a szagminta alapján kikeresse a jelenlévők közül a gyilkost és azt gondolván, hogy ő zaklatta, „bosszút álljon” rajta, de aztán letett erről a tervről.

- Nyilván, mert rájött, hogy baromság bólogatott Fruggi.

- Nem, nem - mosolyodtam el. - Egyáltalán nem azért.

Beszéltünk erről Kingsleyvel, és ő, mint a témában elismert szaktekintély úgy gondolja, hogy adott esetben kilencvenkilenc

százalék, esélye lett volna annak, hogy Xipong kiválasztja, és megmarja Smythe-ot.

- Azannya! - hüledezett Fruggi, aztán néhány pillanatnyi elmélázás után megkérdezte: - Na és akkor miért nem ezt csinálta a kisöreg?

- Azért - feleltem -, mert az új terv, ami tegnap jutott az eszébe egyszerűbb volt.

- Éspedig?

- Az új verzió az volt, hogy elviszi magához az érdeklődőket, és ott tart negyedórás ismertetőt, amelyben valóban sok mindent elmond, amit nem lehet úton-útfélen hallani, de a kobraszobor titkáról nem beszél, csak sejteti, hogy tudja a megoldást.

- Na és tényleg tudta? - kérdezett közbe Jennifer.

- Igen - bólintottam. - Tudnia is kellett, hiszen ő volt az, aki minden Kobraünnep előtt berakta a kígyókat a talapzatba. A szerzetesek persze tudtak a dologról, de nem beszéltek róla senkinek.

- És hol jön itt a bosszúállás? - türelmetlenkedett Fruggi.

- Hát ott - magyaráztam, hogy Yippa biztos volt benne: a csoport távozása után a gyilkos vissza fog térni, és megpróbálja kényszeríteni, hogy árulja el a titkot. Éppen ezért tegnap délután, amikor a szerzetesek elhagyták a szentélyt, Yippa beosont és elhelyezte a talapzatban Xipongot. A kígyót azonban előzőleg jócskán felingerelte.

- Hogyan? - kérdezte Fruggi.

- A zakóval együtt zsákba rakta, és két órán keresztül ütögette, bökdöste egy bottal. A hulló eközben mindvégig a mellérakott ruhadarab szagát érezte. Ezáltal az „tudatosult” benne, hogy ez a szag az ő számára rosszat, „fájdalmat” jelent. Vagyis Yippa biztos lehetett benne, hogy amint újra megérzi a szagot, felébred benne a bosszúvágy és megtámadja a zakó tulajdonosát.

- Ezek szerint Yippa tudatosan készült rá, hogy oda fognak menni a lánya gyilkosával a szentélybe - állapította meg Jennifer.

- Igen - feleltem. - Igaz arra nem számított, hogy rajtuk kívül még más is jelen lesz az igazságszolgáltatásnál.

- Akkor miért volt szüksége Smythe zakójára? - tudakolta Angie. - Hiszen az ő terve szerint csak ketten mentek volna a szentélybe, neki viszont semmiképpen sem kellett tartania Xipongtól. Sőt, akkor sem eshetett volna baja, ha a kígyó mégis megmarja.

- Ez igaz - bólintottam. - Nem is attól félt az öreg, hogy úgymond baja esik. Hanem attól, hogy szagminta híján a felajzott Xipong esetleg mégis őt marja meg, és miután a mérgét így „elpazarolta” a lánya gyilkosának már nem jut halálos adag.

- Huh! - Fruggi megborzongott. - Elég hajmeresztő gondolkodás.

- De nagyon logikus.

Ismét leküzdöttem néhány gyümölcsdarabot aztán végignéztem a társaságon.

- Most pedig - mondtam -, kanyarodjunk vissza a megérkezésünk éjszakájához. Smythe ekkor már a második gyilkosságára készült. A fickó most már tökéletes biztonságban érezte magát, hiszen az egyetlen ember, aki felismerhette volna, halott volt. Attól sem kellett tartania, hogy a szanatórium dolgozói közül valakinek ismerős lesz az arca, és esetleg valamilyen kellemetlen kérdést

tesz fel neki az ismételt ideutazásával kapcsolatban, tavaly ugyanis nem itt, hanem a falu egyik eldugott kis panziójában szállt meg. Ezek után érthető, hogy maga volt a megtestesült lezserség és önbizalom. Kényelmesen elvegyült a jubileumi partyn részt vevő vendégek között, és várta, hogy valamelyik volt cimborája elmenjen levegőzni. Amikor aztán Mammola így tett, nem volt más dolga, mint utána osonni, és beledöfni a mérgezett villát, majd visszaosonni, s elvegyülni a mulatozók között. Ugyan ki tud odafigyelni egy ilyen partyn arra, hogy ki mikor, hol tartózkodott? Ráadásul néhány apróság igencsak megzavarta a nyomozást.

Az egyik ilyen Yippa ismertetője volt. Smythe ugyanis amikor megtudta, hogy Miranginál ilyet találtak, elhatározta, hogy ezentúl otthagya egyet-egyet az áldozatainál, s ezzel tévútra vezeti a nyomozást. Sikerült is a terve. Jó ideig arra gondoltunk, hogy a tettest valamilyen vallási meggyőződés motiválja, vagy esetleg örült. Ráadásul a véletlen folytán még Jongnál is volt ilyen ismertető, amikor meghalt, pedig őt nem Smythe ölte meg. Erről azonban majd akkor, ha odaérek a történetben. Most egyelőre beszéljünk Mammoláról, illetve arról ami Xuang Proth naplórészletén túl még zavarólag hatott a nyomozásra. Ez pedig nem volt más, mint Cora felbukkanása a halott közelében.

- Coraé? - csodálkozott Angie.

- Igen - feleltem. - Igaz, erről eddig nem beszéltünk senkinek, de most már nyugodtan elmondhatom: amikor a fahíd felé sétáltam lopakodó alakot vettem észre, akiről később kiderült, hogy Cora az. Ő ugyan szerette volna ezt eltitkolni, még hozzá okkal. Valójában ugyanis Wueihez surrant ki, hogy kielemezzem vele néhány információt, amit Rijkerék beszélgetését figyelve sikerült begyűjtenie. Nekünk azonban természetesen nem mondhatta el az igazat, inkább letagadta, hogy járt a kertben. Ez viszont meglehetősen gyanússá tette, legalábbis a mi szemünkben. A nyomozást másnap mégis Wueinél kezdtük, mert szerettük volna megtudni, hogy kitől származnak az általa árult ismertetőik. Wuei persze tudta, hogy Yippától, de nekünk nem mondhatta el az igazat, így ő is elég gyanússá vált a számunkra. És ez csak a kezdet volt! A nap folyamán még jó néhány furcsa, érthetetlen és gyanús dolog történt.

Rögtön Wuei-től visszatérőben előbb Corát találtam Rijkerék szobájánál matatva, majd amikor némi szópárbajt követően elindultam vele a bárba és a lépcsőfordulónál visszapillantottam, O'Neillt láttam kisurranni Bonneréktől. Így utólag persze mindkét dolog könnyen megmagyarázható, Cora kihasználva a belgák távollétét körül akart nézni a szobáikban, O'Neill pedig az előző este kártyázás közben Bonneréknél hagyott karórájáért ment vissza a cimboráihoz, természetesen álkulcsot használva.

Már ezek a dolgok is összezavarták egy kicsit a képet, az igazi kavarodás azonban este következett. Akkor a szanatóriumba igyekezvén előbb Rijkeréket, majd O'Neillt láttam az ördög-szikla felé settenkedni, ráadásul mind a négyesfogatnál, mind az írnél csomag is volt, amelyeket szemmel láthatólag nagyon féltettek. Persze érthető, hisz Rijkerék két szétszerelt állapotban lévő

vállról indítható rakétakilövő állványt és négy darab rakétát cipeltek magukkal, mint a Tulgáhanéknál leszállítandó fegyvermennyiség első részletét, O'Neill pedig az ezüstkobrárt készült elrejtteni. Mammola halála után ugyanis az ír és cimborái számára teljesen egyértelművé vált, hogy a Kobraisten bőrébe bújt gyilkos nem más, mint volt megbízójuk, akinek az ezüstkobrára fáj a foga, s megegyeztek, hogy a szobrot biztonságba kell helyezni. Napközben azonban nem merték megkockáztatni a dolgot, mert féltek, hogy a Kobraisten a nyomukba ered, s kiszúrja: hová rejtik az ezüstkobrárt. Éppen ezért O'Neill kivárta az estét, s hogy teljesen biztosra menjen nem a kijáraton vitte ki a szobrot, hanem betört magához.

- Mit csinált? - meresztette rám a szemét Fruggi.

- A betörést persze nem kell szó szerint venni - mosolyodtam el. - Mindössze az történt, hogy O'Neill „...na kimegyek levegőzni egy kicsit” felkiáltással kiőgyelgett a bárból a kertbe, aztán villámgyorsan felmászott az épület tartóoszlopain a szobájába, felkapta az ezüstkobrárt, és elrobogott vele az ördögsziklához.

- De hát miért volt erre szükség? - csodálkozott Jennifer.

- Azért - feleltem -, mert az írek biztosak voltak benne, hogy a Kobraisten minden lépésüket figyeli. És ha bármelyikük csomaggal a kezében hagyja el az épületet, utána ered. De egy a kertbe kísétáló embert minek kövessen.

- Legfeljebb csak azért, hogy szimplán kinyírja - bólogatott értőn Fruggi.

- Ettől nem kellett tartania O'Neül-nek ráztam a fejem -, mivel ebben a helyzetben Smythe nem mehetett volna ki utána a lelepleződés veszélye nélkül. Hiszen Bonnerék mindenkit szemmel tartottak. Mike-ot is csak azért nem követték, mert róla tudták, hogy nem lehet a Kobraisten, tehát nem fog rátámadni az írre.

- Ühüm - dűnnyögte a kis köpcös megnyugodva.

- Én csak azt nem értem - szólt közbe Angie -, hogy miért kellett O'Neilléknek az ezüstkobra elrejtésére pazarolniuk az idejüket. Miért nem próbálták meg inkább minél előbb megszerezni az aranykobrárt.

- Azért - feleltem -, mert amikor O'Neill körbeszimatolta a Kobraszentélyt rá kellett döbbennie, hogy nem olyan könnyű dolog bejutni az épületbe, mint ahogy remélte. Ráadásul azt sem lehetett tudni, hogy a szentélyen belül hol kell keresni a szobrot. Ezért az ír és a társai úgy döntöttek, megvárják a Kobraünnep kezdetét, és csak akkor lépnek akcióba, ha először körülnéztek az épületben.

- így már világos - bólintott Angie.

- Helyes - bólintottam, majd miután belekortyoltam a frissiben felbontott Heineckenbe, folytattam.

A titokzatos események azonban ezzel még korántsem értek véget aznapra. Mert alig szegődtem a settenkedők nyomába, amikor egy jól megtermett kobra keresztezte az utamat. Azt hiszem nem kell különösebben ecsetelnem mit éreztem, amikor alig egy méterrel előttem felemelkedett a földről.

- Hát nekem kapásból kihullott volna a hajam vagy ilyesmi - jegyezte meg enyhe iszonyattal a hangjában Fruggi.

- Ami azt illeti én is elég kényelmetlenül éreztem magam -

ismertem el vigyorogva.

- Na és mi történt? - kérdezte izgatottan Jennifer.

- Már úgy tűnt nincs semmi esélyem, amikor megérkezett Yippa.

- Yippa?! - kerekedett el Angie szeme. Mit keresett ő ott?

- Mint később kiderült, éjszakai befogókőrúton volt.

- Aha.

- Igen. És amint az ilyenkor természetes, megpróbálta beletenni a hüllőt a kosarába. De vigyázatlanul nyúlt hozzá, s a kobra belemart az alkarjába.

- Jézusom! - nyögte iszonyodva Jennifer. Somolyogva rápillantottam, majd folytattam.

- Yippa azonban nem esett pánikba. Mormogott valamit, aztán megpaskolta a hüllőt, beletette a kosarába, s távozott.

- He?! - meresztette rám a szemeit Fruggi. - Micsodaaa?!

- Jól hallotta, Mr. Fruggi - vigyorodtam el, majd valamivel komolyabban hozzátettem: Yippa ugyanis immúnis a kobraméreggel szemben.

- Na ne...

- De igen. Mellesleg állítólag nem ő az egyetlen ilyen ember a Földön. India egyes részein - legalábbis Yippa szerint - például vannak emberek, akik kifejezetten ebből élnek.

- Mármint miből?

- Abból, hogy alkalomadtán befogják a legelőkön rejtőző vagy a házakba befészkelő kígyókat.

- Uh - fújtatott a kis köpcös, aztán rövid elmélázást követően gyanakodva kérdezte: Hogy immúnisak a méreggel szemben?

- Úgy - feleltem -, hogy gyerekkoruktól kezdve egyre növekvő dózisban adják be nekik. És a szervezetük lassan hozzászokik.

- Hm. Még sosem hallottam ilyesmiről.

- Én is csak tegnap tudtam meg, hogy létezik efféle immunitás - feleltem, majd hozzátettem: - Éppen ezért döbbenet figyeltem, amint Yippa a kígyómarást követően makkegészségesen távozik. Kellett némi idő, hogy megemésszem a dolgokat, s csak ezután indultam tovább. A settenkedőkre azonban nem sikerült ráakadnom. Annál is inkább, mert alig indultam tovább, valaki előugrott a sűrűből és nekem támadt. Mint később kiderült Wuei volt az. A két titkosrendőr ugyanis titokban találkozott a szanatórium közelében, nem sokkal azután, hogy a belgák elindultak. És amikor meglátták Rijkeréket a nyomukba szegődtek, majd amikor azok felfigyeltek a neszezésükre, villámgyorsan elhúzták a csíkot.

Cora a szanatórium felé vette az irányt, Wuei pedig természetesen a faluba igyekezett. A sötétben azonban belém botlott, s mivel azt hitte a Rijker-féle csapat valamelyik tagja vagyok, rám támadt, s megpróbálta kitörni a nyakam. Csak akkor állt el szándékától, amikor egy villám néhány pillanatra megvilágította az arcomat és felismert. Erre otthagytam én meg értetlenül figyeltem, amint besiklik a bokrok közé. Egy darabig tűnődtem, mitévő legyek, végül úgy döntöttem, hogy aznapra, ennyi elég a jóból, s visszafordultam. A szanatóriumnál aztán összetalálkoztam Corával, akiről szintén nem tudtam mit keresett az erdőben, mert bár tagadta, hogy letért az ösvényről, a ruhája világosan elárulta, hogy a sűrűben settenkedett.

Meglehetősen elcsigázva érkeztem vissza. Itt pedig Mike a már előbb említett O'Neil-féle betörés hírével fogadott... És a napnak még mindig nem volt vége! Smythe ugyanis már javában készülődött, hogy végrehajtsa a következő gyilkosságot. A kiszemelt áldozat Ruzzati volt, annál is inkább mivel Mammola halála után az olasz egyedül aludt. Smythe-nak tehát csak az volt a dolga, hogy kivárja amíg a fickó elmegy és lefekszik. S hogy biztosra mehessen, egy óvatlan pillanatban jókora adag altatót szórt az olasz italába, aki ettől úgy elálmosodott, hogy képtelen volt megvárni, míg befejeződik a Bonner és köztem dúló sakkcsata, s elvonult aludni. Smythe várt egy darabig, majd követte. Befeszítette az ajtaját, s megölte a fickót. Aztán, hogy teljesen összezavarjon mindent, előbb elhelyezett Ruzzati mellett egy ismertetőt, majd lesétált és a társalgót az előcsarnokkal összekötő folyosó személyzeti telefonjáról felhívta a bárt, mintha Ruzzati lenne. Olyan ügyesen csinálta a dolgot, hogy mire felgyulladt a villany már ismét a bárban volt.

- Akkor ezek szerint nem az olasz telefonált - állapította meg Angie.

- Nem bizony - erősítettem meg, majd hozzátettem: - És ezzel a húzással Smythe teljesen kívül került a gyanúsítottak körén, hiszen többen látták, amint közvetlenül Ruzzati segélykérő telefonja előtt kisétált a társalgóból az előcsarnok felé. A mixer pedig nem tudhatta, hogy a hívó nem Ruzzati volt. Ugyan ki tudna egy nyöszörgő hangot azonosítani. Ráadásul Smythe úgy helyezte el a telefonkagylót a holttest mellett, hogy mindenki biztos volt benne: az olasz telefonált. Én is csak jóval később jöttem rá a trükkre.

- Na és a kígyóbőr? - kérdezte Jennifer.

- Azt is Smythe hagyta ott - feleltem. - A mostani eszemmel már nem is értem, hogyan zavarhattak meg bennünket ennyire ezek az apró dolgok...

- Azért ne feledkezz meg a kialakult légkörről - figyelmeztetett Mike. - Ez a Kobraistennel kapcsolatos miszticizmus mindent áthatott és Smythe malmára hajtotta a vizet.

- Igaz - bólintottam, majd miután rendeztem a gondolataimat, folytattam: - Másnap - még mindig a Yippával történt találkozás hatása alatt állva - az öreg távollétében Fershi segítségével megmaratattam egy patkányt az éjjel befogott kobrával.

- Az meg persze feldobta a talpát, mi? - kotyogott bele Fruggi.

- így volt - feleltem. - És ez a későbbiek során sok mindent tisztázott. Illetve nem is ez, hanem az, hogy a tapasztalatomat Mikekal is megosztottam, és a beszélgetésünket kihallgatta Wuei.

- Micsoda? - csodálkozott Jennifer.

- Hát, igen - ismertem el -, így egy kicsit bonyolultnak tűnik a dolog, úgyhogy haladjunk csak szépen sorjában. Miután a patkány másodpercek alatt kiszemelt kimentem a kertbe Mike-hoz és elmeséltem neki a történeteket. A beszélgetésünk alatt azonban nemcsak mi voltunk a környéken. A teraszon Rijkerék beszélgettek, a domboldalban pedig Wuei ült a patakparton, és úgy tett, mintha horgászna. A valóságban egy puskamikrofon segítségével Rijkerék pusbogását rögzítette magnóra. A mikrofon azonban egyízben

elmozdult és felénk fordulva néhány másodpercre a mi beszélgetésünkből is felvett néhány mondatot. Ennek pedig a későbbiek során sorsdöntő jelentősége volt. Most viszont maradjunk még ennél a délelőttnél. Mikor Mike-kal kellőképpen megtárgyaltuk az elmúlt nap eseményeit elindultunk a szállóépület felé. Jöttünkre Rijkerék virágnyelvre váltottak, s úgy folytatták a csevegést, nekem azonban gyanús volt néhány mondatuk. Igaz ekkor még nem tudtam mit jelentenek az egyes szavak, de az idő előrehaladtával összeállt a kép, s ez szintén fontos volt mindnyájunk szempontjából.

Kiittam a maradék sörömet, megköszörültem a torkomat, aztán folytattam.

- A nap ezután eseménytelenül telt, egészen addig, amíg be nem sötétedett. Ekkor viszont Smythe ismét akcióba lépett. Ezúttal Heston volt a célpont, a helyszín pedig a Myenbo. Smythe már korábban észrevette, hogy a fickó iszogatás közben sűrűn megy ki a WC-re. Erre építette a tervét. Úgy tett, mint aki elindul a szanatóriumba, de félúton megfordult, és a többieket kikerülve az erdőn keresztül visszalopakodott a faluba. Már előzőleg megfigyelte, hogy hol szokott Hahn bóbiskolni. Odaosont, ellopta a kosarát, amelyben a kobra volt, aztán visszasettenkedett a Myenbóhoz és várt. Heston pedig nemsokára meg is érkezett, mármint a WC-be. A sötétben az ablaknál lapuló Smythe nem sokat tétovázott. Felemelte az időközben egy hosszú botra kötött bicskát, és az ablakrészen keresztül, mint valami dárdával ledöfte Hestont. Aztán beborította Hahn kosarának tartalmát az ablakon, bedobott egy összegyűrt ismertetőt és távozott. Még arra is volt esze, hogy az üres kosarat visszacsempéssze Hahn mellé.

- Nem semmi az ürge - ingatta a fejét hitetlenkedve Fruggi.

- Csak volt, Mr. Fruggi - helyesbített Mike. - Csak volt...

- Mindenesetre a nyomozást sikerült teljesen összezavarnia - mondtam. - És, hogy még kuszább legyen a kép Cora sem tétlenkedett. Még a Myenbóban - nagyjából Heston megölésének ideje alatt - megbeszélte Wueijel, hogy megpróbál körülnézni Rijkeréknél. Akcióba is lépett volna, amint visszaért a szanatóriumba, de Heston megölése keresztülhúzta a tervét. Namshar ugyanis a Myenbóból odaszólt Kingsleynek, hogy mindenki gyülekezzen a társalgóban, így tehát Cora, Namshar távozása utánra halasztotta a tervét. Ekkor viszont - éppen amint az ajtójuknál matatott - Jong csapott le rá. Corának nem maradt sok választása, vagy a belga, vagy ő. Egy villámgyors belső tenyérelütéssel eltörte a fickó nyakcsigolyáját, aztán óvatosan lehúzta a lépcső aljába, hogy mindenki azt higgye: baleset volt. Amikor azonban vonszolás közben kiesett a halott zsebéből a Wuei által árusított naplórészlet, Cora nyomban elhatározta, hogy a Kobraistenre tereli a gyanút. A papírdarabot jól láthatóan a hullá mellé helyezte, és besurrant a szobájába, másokra hagyva a holttest megtalálását. Az elterelő hadművelet természetesen csak a kívülállókat tévesztette meg. Rijkeréket nem.

Igaz, mocskos üzletüket leplezendő úgy tettek, mintha elhinnék, hogy Jonggal a Kobraisten végzett, sőt Rijker még ki is talált egy mesét az éppen távozó Mang-ról, de valójában tisztában

voltak vele, hogy valaki vadászik rájuk. A leggyanúsabb - nem ok nélkül - Cora volt a számukra, de teljesen még nem voltak biztosak a dolgukban. Annál is inkább, mivel előző este két árnyalakat szúrtak ki, amint utánuk settenkednek, s egyelőre úgy tűnt, hogy Cora nem tart fenn kapcsolatot senkivel. Mindenesetre abban megegyeztek, hogy másnap este csapdába csalják és likvidálják az ellenséget. Valószínűleg Coraék is számítottak valami ilyesmire, mert a lány még napközben megkérte Yippát, hogy néhány napig őrizzen meg egy csomagot a számára, és ha közben valami történne vele, akkor adja át az egészet Namsharnak.

- És mi volt a csomagban? - tudakolta Jennifer.

- Másolatok a fénykép- és magnófelvételekről, amiket Rijkerékről készítették - feleltem.

- Értem.

- Helyes - bólintottam, majd miután rendeztem kissé a gondolataimat, folytattam az események taglalását.

- Nos, ezután a nem mindennapi éjszaka után jött el a tegnapi nap, amikor is az események döntő szakaszukba léptek.

Smythe már hajnalban talpon volt, hisz tudta, hogy Bonner reggelente a kertben edz, s úgy vélte ez a mostani jó alkalom lehet arra, hogy végezzen vele. Csak tovább nőtt a bizakodása, amikor kiszúrta Corát, amint az a kapu felé lopakodik, így tehát biztos lehetett benne, hogy a lány, aki szintén az edzőpálya környékén szokott tornázni, nem fogja megzavarni a terve végrehajtásában. Nem is zavarta meg, így könnyűszerrel sikerült becserkésznie és megölnie Bonnert. Még arra is jutott ideje, hogy egy ismertetőt a halott zsebébe gyűrjön, aztán szép nyugodtan távozott.

Cora ezalatt Wueihez igyekezett, méghozzá futva, hogy megbeszélje vele az esti események hatására kialakult helyzetet. Nem is sejtette, hogy Rijker mindvégig a nyomában van és látja. Pedig Rijker látta. Azt is, amint belopakodott Wueihez, s azt is, amint ezt követően Yippát húzta be egy kapualjba sugdolózni. Csak egyet nem látott a belga. A csomagot, amit Cora a ruhája alá rejtve elvitt Wueitől, s az előzetes megbeszélés alapján átadott Yippának. Mindenesetre maga a találkozás és a sugdolózás ténye is elég volt ahhoz, hogy Rijkerék úgy véljék: ha tényleg Coraék azok, akik figyelik őket, akkor az öreg is velük van. .. És Cora bizony elég gyanús volt. Nemcsak Rijkeréknek, hanem nekünk is! Ugyanis, amikor a gyilkosság felfedezése után megkérdeztem tőle, hol volt az elmúlt egy órában, azt vallotta, hogy a kert egy félreeső zugában meditált. Mr. Fruggi azonban látta őt, amint besurrant Wuei-hez. Ezután már csak az volt a kérdés: vajon mi lehet az, amit Cora ennyire titkolni akar. A dolog annyira izgatott bennünket, hogy úgy döntöttünk, este körül kell nézni Wueinél.

Elhatározásunkat csak tovább erősítette, hogy még dél körül, amikor bementem a faluba meghallottam, amint a vak elmagyarázza Fershinek, hogy miért is marattattam meg vele azt a patkányt.

- Miért volt ez érdekes? - kérdezte Jennifer.

- Azért - feleltem -, mert Wuei szó szerint idézte a szavaimat, amiket én Mike-nak mondtam. Márpedig azokat nem hallhatta senki, különösen ő nem, hiszen amikor mi erről beszélgettünk, ő

körülbelül ötven méterre volt tőlünk.

- Ennyit számít a puskamikrofon - vigyorgott Mike.

- Igen - bólintottam, majd rövid hallgatás után folytattam: - Wuei tehát Corával együtt igen gyanússá vált a számunkra, és alig vártuk az estét, hogy kiderítsük: kik is ők valójában. Addig azonban még történt egy és más. Például Yippa, Wuein keresztül megüzente az érdeklődőknek, hogy este tízre értük meg, és elvezeti őket a napló tulajdonosához. Arra persze nem számíthatott az öreg, hogy Smythe-nak a tudomására jut, kit is ölt meg tavalyl, s ebből kikövetkeztetvén, hogy a napló birtokosa maga Yippa korábban látogatja meg... de ez nem is változtatott a dolgokon. Mire Smythe este elindult, hogy megszerezze a kobraszobrokat, Yippa csapdája már készen állt...

És most térjünk rá Mirangi táskájának felnyitására. Erre az eseményre azalatt került sor, amíg én a faluban voltam. Namsharnak persze fogalma sem volt róla, hogy miért hozhatott magával a meggyilkolt ennyi pénzt... nekünk viszont már kezdett derengeni a dolog. Csak még túl sok volt a zavaró tényező. Este aztán már tisztult a kép. Különösen Wuei lakásának átkutatása segített sokat. Az ott talált fényképeken jól látszottak Rijkerék és Tulgahanék a náluk lévő thaiföldi fegyverekkel együtt. Ezen kívül megtaláltam a tokokat is, amelyekben Wueiék a felszereléseket tartották, s a tartók formája alapján ki tudtam következtetni, hogy milyen felszereléseket tárolnak bennük. És mivel a tokok üresek voltak, tudtam, hogy Wueiék az este folyamán ismét használni akarják őket.

S ekkor hirtelen belém hasítottak Rijkerék virágnyelven váltott szavai, amelyek most már értelmet nyertek a számomra. Világos volt, hogy a fegyvercsempészek törbe akarják csalni, és meg akarják ölni Coráékat. Gyorsan kisurrantam a házból, és a Myenbo-hoz robogtam, azt remélve hátha ott találom Wueit, de nem volt szerencsém. Erre leültem, és elkezdtem morfondírozni, mitévő legyek. Közben azonban a gondolataim elkalandoztak, és szép lassan a Kobraisten rejtélye köré csoportosultak. És egyszer csak az egyes mozaikdarabok kezdtek a helyükre kerülni.

Hirtelen ötlettől áthatva felhívtam a Mandalayi Néprajzi Múzeumot, és megkérdeztem: betörtek-e hozzájuk mostanában. Amikor azt felelték, hogy igen, már tudtam, Miranginak a kobraszobrokra fájt a foga és valakivel el akarta lopatni. Arra sem volt nehéz rájönni, hogy az illető összekülönbözött vele, s ezért Mirangi más embereket bízott meg, hogy szerezzék meg neki a szobrot.

- Erre miből jöttél rá? - kérdezte Angie.

- Nos - feleltem -, Mirangit nem a pénz miatt ölték meg, hisz senki előtt sem volt titok, hogy berakott a szálloda széfjébe egy diplomatatáskát. A gyilkos is nyilván tisztában volt ezzel, mégis megölte. Ez viszont azt jelentette, hogy egyáltalán nem is akart üzletet kötni Mirangival sőt valószínűleg az ezüstkobra sincs nála. Amiből viszont az következik, hogy mások törtek be a Mandalayi Múzeumba, és ezek a mások egyeztek meg utólag Mirangival. A Kobraisten bőrébe bújt gyilkos pedig bosszúból ki akarja nyírni az őt kigolyózókat, és maga akarja megszerezni a szobrokat. A kérdés már csak az volt, hogy ki az illető. Amikor

idáig eljutottam, kiejtéses alapon elkezdtem szűkíteni a kört. Pillanatok alatt kiesett a társaság kilencvenöt százaléka, úgymint Rijkerék, Tulgahanék, Cora, Wuei satöbbi, ezek ugyanis egészen mással volt elfoglalva, mint a kobraszobrok. A fennmaradók közül pedig csupán egyetlen embernek volt módja, hogy végrehajtsa az összes gyilkosságot. Illetve egynek sem.

- Hogyhogy? - nézett rám csodálkozva Jennifer.

- Úgy - magyaráztam -, hogy Jong halálakor Smythe ott ült mellettem a társalgóban. Ez pedig tény volt, s igencsak össze kellett szednem magam, hogy rájöjjek a megoldásra. Végül aztán mégiscsak összeállt a kép, s amint ez megtörtént máris indultam ide. Ahogy felszaladtam az emeletre a tisztítószerraktár ajtajánál, a feszülten hallgatózó O'Neillbe botlottam. Amikor meglátott azt hazudta, hogy odabent valakik az én megölésemről beszélgettek. Persze nem hittem neki, de azért meglehetősen felajzva nyitottam ki az ajtót. Odabent viszont nem volt senki, pedig O'Neill nem hazudott, legalábbis abban nem, hogy odabent egy beszélgetés zajlott le közvetlenül a megérkezésem előtt. Bár meglehetősen egyoldalú, hiszen mindkét csevegőt Smythe alakította.

- Micsodaaa?! - meresztette rám a szemeit Fruggi - De hát miért?

- Az volt a célja, hogy elővetesse O'Neillel az ezüstkobrát.

- Na ne...

- De bizony! A fickó ugyanis addigra már értesült róla, hogy a lány akit egy évvel ezelőtt megölt, Yippa lánya volt. És ez, na meg a Wuei közleménye, miszerint az öreg este tízre megy a Myenbóba az érdeklődőkért, s elvezeti őket a napló tulajdonosához éppen elég volt ahhoz, hogy kikövetkeztesse: Yippa tökéletesen ismeri az aranykobra titkát. Ennek a felfedezésnek a hatására pedig úgy döntött, nem vár tovább egy percet sem, hanem nyomban nekilát, hogy megszerezze a szobrokat. A kérdés csak az volt, hogyan. Abban ugyanis biztos volt, hogy O'Neill elrejtette valahol a szobrot, és semmiféle fenyegetés hatására nem fogja odaadni neki. Ezért aztán cselhez folyamodott. Az ehhez szükséges segítséget a tisztítószerraktár szolgáltatta a számára. Egy álkulccsal már jó előre kinyitotta az ajtót, aztán lesbeállt, várva, hogy O'Neill felszaladjon valamiért az emeletre. Ekkor beosont a helyiségbe, s rögtönzött egy kis beszélgetést, persze ügyelve rá, hogy az ajtó előtt elhaladó meghallja, amit mond.

- És mi a nyavalyát dumált? - tudakolta a kis köpcös.

- Azt, hogy Bonnerből a halála előtt sikerült kiszednie az ezüstkobra rejtekhelyét és, hogy nemsokára érte megy, és elhozza.

A csel pedig fényesen bevált O'Neill néhány perccel később már úton volt az ördögsziklához, hogy még a beszélgetés vége előtt odaérjen és elvigye onnan.

- Nem is gyanakodott? - kérdezte Jennifer. - Hiszen a volt megbízójuk, akit meg akartak ölni, egyedül volt.

- Miért ne szerezhetett volna magának társat? - kérdeztem vissza.

- Igaz - ismerte el a lány.

- Egyébként is - tettem hozzá - annyira gyorsan kellett cselekednie, hogy meditálásra nem maradt, idő. O'Neill épp csak megemésztette a hallottakat és már indult is. Nyomában persze

Smythe-szal, aki a saját magával folytatott csevegést követően az ablakon át leereszkedett a kertbe, és ott várt rá.

Én ezalatt a bárban összefutottam. Mikekal, aki elmondta, hogy Smythe hallotta, amint az alkalmazottak Yippa lányának haláláról beszélgettek. Ekkor már biztos voltam benne, hogy a fickó útban van az öreghez, így is neki iramodtunk. Éppen idejében. Ha csak egy perccel később indulunk O'Neill már menthetetlen lett volna. Smythe hátulról támadt rá, abban a pillanatban, amikor kiemelte az ezüstkobrárt a rejtekhelyről. Beledöfte a mérgezett villát a térdhajlatába, aztán kitépte a földreomló férfi kezéből a szobrot és eliramodott vele Yippa háza felé. Szerencsére rábukkantunk a sebesültre, és elláttuk. Aztán Mike elindult ide. Útközben azonban összetalálkozott Mr. Fruggiékkal, így a magatehetetlen embert rájuk bízta és visszafordult, hogy csatlakozzon hozzám. Én eközben szemtanúja voltam Rijkerék és Batang találkozójának, de ekkor meg sem fordult a fejemben, hogy velük törődjek. Inkább Yippa házához igyekeztem, hogy még Smythe előtt odaérjek. Sikerült is, mivel jobban ismertem a terepet, mint Smythe. De nem sokat értem vele, mert alig nyitottam rá az öregre az ajtót, betoppant Smythe méghozzá Mikekal együtt, aki nem éppen önszántából tartott vele.

- Ezt nem igazán értem - rázta a fejét Angie. - Hiszen Smythe-nak Mike előtt kellett volna megérkeznie.

- így is történt - bólintottam. - De a fickó terepszemlét akart tartani, mielőtt, akcióba lendül, ezért nem ment be azonnal a kertbe, így történhetett, hogy az utána érkező Mike pont a karjaiba futott.

- Sose fogom elfelejteni - tapogatta meg a nyakán Mike azt a helyet, ahová Smythe a mérgezett villát szorította előző este. - Teljesen hangtalanul lopakodott mögém, és mire bármit tehettem volna, már a nyakamnál volt az a francos villa. Ha csak megmozdulok, belém döfi.

- Hát nem is tűntél túl feldobottnak vigyorodtam el, majd a lányok felé fordulva valamivel komolyabb hangon folytattam: - Nos, miután ilyen szépen összeverődünk, Smythe utasítására kénytelen-kelletlen megkötöttük egymást és elindultunk a Kobraszentélyhez.

- Az irkafirkádat azért ne felejtse ki! - figyelmeztetett Mike kajánul.

- Igazad van - ismertem el, és rátértem a dologra. - Mivel teljesen reménytelennek tűnt a helyzetünk, egy óvatlan pillanatban írtam néhány szót egy cetlire Mr. Frugginak tudván, hogy ő is utánunk jön, miután O'Neillt idehozta. Az üzenetben az állt, hogy a Kobra-szentélyben vagyunk, értesítse a rendőrséget. A papírt azután Yippa asztalára csúsztattam, remélve a legjobbakat. De mint kiderült a legrosszabb történt! A cédulát ugyanis Tulgahan találta meg, s mivel a fegyvercsempészek úgy vélték, hogy Yippa is Coráékkal van, elhatározták, hogy összekötik a hasznosat a haszonnal... Próbaképpen kilőnek egy rakétát, s hogy ne menjen kárba, mindjárt lerombolják vele a Kobra-szentélyt Yippával együtt. Szerencsére azonban a szentélyben nem úgy alakultak a dolgok, ahogy Smythe tervezte. Igaz, Yippát és Mike-ot foglyul ejtette az aranykobrárt őrző rácsszerkezet, én viszont szabad

voltam. S mivel Xipong időközben végzett a bűnözővel, már ő sem tudott visszatartani attól, hogy az ördög-sziklához rohanjak. Annál is inkább, hiszen Yippa tudta, hogy Tulgahan beugrik hozzá úgy fél tíz körül, tehát nem volt kétségünk aziránt, hogy megtalálja a Mr. Frugginak szóló üzenetet, s elmondja a tartalmát Rijkeréknek is. Szerencsére még időben érkeztem, és sikerült megakadályoznom, hogy kilőjék a rakétát.

- Gondolom, Rijkerék nem köszönték meg a dolgot - vigyorgott Fruggi.

- Nem igazán. - vigyorodtam el én is. - Annál is inkább, mert a szándékukról nemcsak én igyekeztem lebeszélni őket, hanem Cora meg Wuei is. És ők sem tegnap kezdték a harcművészetet.

Rövid csend ereszkedett közénk, aztán Fruggi szólalt meg:

- Azért szerencsés emberek maguk, Mr. Grey.

- Merthogy?... - érdeklődtem.

- Hát, mert maguk már túl vannak a dolgok nehezen. Nekem viszont még csak ezután kezdődik. Holnaptól kezdve három héten át állandó életveszélyben leszek.

- Életveszélyben? - csodálkozott Mike.

- Igen - bólintott nagy komolyan a kis köpcös. - Ugyanis holnap kezdődik a forgatás.

- Na és? Hiszen a veszélyes jeleneteket nyilván kaszkadőrökkel veszik majd fel.

- A legveszélyesebb jeleneteket nem - rázta a fejét Fruggi.

- A legveszélyesebb jeleneteket? Miért azokban mi lesz?

- Pontosan még nem tudom - felelte a kis köpcös -, de van némi elképzelésem.

- Éspedig...

- Nézzék - kezdett lendületes magyarázatba Fruggi -, egyrészt itt van ez a szexbomba, akivel napok óta próbálunk, aztán, ugye az a kiscsaj a faluban, ráadásul holnap befut a rendező lánya, aki mindenáron a nyakamba akarja varrni magát... El tudják képzelni mi lesz itt?

Összenéztünk Mike-kal, aztán a kis köpcösre vigyorogtunk:

- Még rágondolni is rossz.

Vége